

Giới thiệu Để Hôn Em Lần Nữa

Đó là cuộc sống của Quỳnh, chậm chậm trôi qua bởi những quãng hồi ức trong bốn năm sinh viên với bao kỷ niệm vui buồn, những sợ sệt tựa như bức tường thành mà cô không dám đối mặt, vượt qua... khi tình cờ gặp lại Đăng ở buổi phỏng vấn tuyển dụng vào tòa soạn báo điện tử Quan Sát. Là Đăng, cùng những lo lắng, yêu thương bóp nghẹt cảm xúc khi Quỳnh cố tình lẩn tránh anh. Là nụ hôn đầu đầy ắp những kỷ niệm và niềm đau...

Quỳnh có vượt qua được cái vỏ ốc sên bao bọc quanh mình bao năm qua không? Đăng sẽ phải làm thế nào để cô hiểu và không còn chạy trốn anh như trước? Với sự chín chắn và phong cách viết mỗi ngày một chừng chạc, chín muồi, bạn sẽ có được câu trả lời thích đáng khi đọc “Để hôn em lần nữa” của Trần Thu Trang.

Trần Thu Trang, một nhà văn trẻ cá tính có giọng văn lãng mạn cuốn hút. “Phải lấy người như anh”, “Cocktail cho tình yêu”, “Nhật ký tình yêu TIO”, “Ti ti thôi nhé”, “99 tuần buồn chuyện”, đã nhanh chóng khiến Trần Thu Trang trở thành cái tên quen thuộc với bạn đọc Việt Nam.

Hãy gặp Hải Đăng bề ngoài lạnh lùng khó gần, ẩn chứa trái tim ấm áp và Thùy Quỳnh bướng bỉnh, hay trốn tránh để che giấu một bí mật. Bạn sẽ bị cuốn vào câu chuyện của những con người trẻ tuổi, nhiệt huyết trong tòa soạn báo Quan Sát, cùng trải nghiệm những câu chuyện đời thường mà cũng rất đặc biệt của họ.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Anh nhận ra cô ngay lập tức, khi cô còn ngồi lẩn trong đám ứng viên trên băng ghế ngoài hành lang, tươm tất và bẽn lẽn y như họ, sẵn sàng phản ứng với mọi tiếng động phát ra từ căn phòng cuối hành lang bằng vẻ nháo nhác tội nghiệp. Đúng lúc anh nhìn ra, ai đó động vào cánh cửa phòng khiến nó kêu cọt kẹt và hé rộng thêm một chút. Cô ngẩng lên, ngoái nhìn vào phòng một tích tắc rồi lại cúi xuống lật lật tập hồ sơ. Ngay khoảnh khắc ấy, bên trong căn phòng bật điều hoà 18 độ, anh cảm thấy có một ngọn nến nhỏ vừa được thắp lên trước mắt.

Giờ đây, cô đang cố ngồi thẳng lưng và mỉm cười với những người ngồi sau bàn, trong đó có anh. Nụ cười không mấy tự nhiên và gò má không mấy hồng hào của cô tố cáo hai điều: Cô hồi hộp với cuộc phỏng vấn và cô đã nhận ra anh. Đáp trả ánh mắt khó tả của cô bằng một cái nhìn thờ ơ như không hề quen biết, anh im lặng lướt mắt qua những dòng chữ trong CV. “Graded during the whole English – Vietnamese translation course with the average mark of 7.5”, “responsible for three translations of children’s books” cũng tạm được, nhưng không quá đặc sắc. Phó tổng biên tập khua bàn tay che qua loa cái ngáp dài, dường như bộ hồ sơ này không thẳng được con buồn ngủ của ông. Anh khoanh tay, đưa ra một câu hỏi quen thuộc đến phát chán:

- So... tell me about yourself!

Từ lâu lắm rồi, cô đã ngồi trước gương tập trả lời những câu hỏi như thế này hàng nghìn lần, cân nhắc từng từ, trau chuốt đến từng chỗ nói âm. Có nằm mơ cô cũng không nghĩ đến tình cảnh trước một câu phỏng vấn không thể dễ hơn, mình bỗng ngồi đờ đẫn, tay chân lạnh toát, mặt mũi tái mét, mắt thì cứ trố ra, nhìn sững người vừa hỏi. Bốn năm rồi, anh ta chẳng thay đổi gì cả!

- Well, I graduated...

Cuối cùng, phần nào lấy lại bình tĩnh nhờ biểu hiện dửng dưng của cái người-chẳng-thay-đổi-gì-cả kia, cô cũng bắt trí não và đặc biệt là miệng mình hoạt động. Cô lục ra một cuộn băng ghi âm sẵn trong tưởng tượng, bật nó lên để những người đối diện biết cô tốt nghiệp trường nào, đã từng đi làm thêm ở đâu, cộng tác với ai, có khả năng nổi trội gì... Cuộn băng chạy đúng một phút rưỡi rồi dừng lại. Cô mỉm cười, một nụ cười thật sự dù vẫn chưa được tươi lắm. Từ giây thứ mười mấy, người đàn ông đứng tuổi ngồi giữa đã không còn ngáp nữa.

- Bạn biết gì về báo Quan Sát? – cô gái trẻ ngồi bên phải lên tiếng.

Lại một câu hỏi cơ bản nữa. Cô trả lời theo đúng những gì đã tìm hiểu, có thêm thắt một vài cụm từ màu mè như “tờ báo điện tử uy tín”, “lượng truy cập hàng đầu” để khen mình, cũng có chêm một vài điểm không quan trọng, cốt để ra vẻ rằng mình có quan tâm đóng góp. Không may cho cô, người đặt câu hỏi chẳng có biểu hiện gì của sự hài lòng mà tiếp tục đặt một loạt câu hỏi đi sâu vào chi tiết như muốn bắt cô chứng minh rằng cô là fan cuồng của tờ báo điện tử này hai mươi năm có lẽ chứ không phải mới để ý đến nó nửa tháng trước, sau khi biết thông tin về đợt tuyển dụng. Cô bắt đầu phát hoảng!

Trời ạ, cuộc phỏng vấn chính thức đầu tiên của cô lại diễn biến theo chiều hướng xấu nhường này ư? Vị trí của tờ báo trên hộp thuốc giảm đau Alaxan⁽¹⁾ thì có liên quan gì tới vị trí biên dịch tiếng Anh cho mục tin tức quốc tế cơ chứ! Rồi những ưu nhược điểm của quảng cáo banner và quảng cáo pop-up, sự khác biệt của font Times New Roman so với font Arial, thói thuận sử dụng lại bài của nhau giữa những báo lớn... cô đánh vật với từng vấn đề, cố sao cho từng câu trả lời của mình có vẻ ít ngu ngốc nhất, thậm chí không còn thời gian để mà phát khóc lên nữa. Rồi lượng oxy trong phòng cũng trở lại bình thường khi cô gãi, có vẻ tạm thoả mãn với trình độ vụng vọ của bản thân, chuyển sự chú ý sang chai La Vie 500ml trên bàn. Người đàn ông đứng tuổi lúc này mới lên tiếng:

- What have you done to improve your knowledge in the last year?

Chưa nghe hết câu hỏi, cô đã nhận ra ông ta nói tiếng Anh giọng Pháp. Những chữ r biến gần ra chữ g, chữ th thì không được phát âm theo lối đặt lưỡi giữa hai hàm răng, từ ngữ cứ như được ngâm lồng phồng trong miệng chứ không thoát ra đanh gọn. Tự nhiên cô nhoen cười.

- Forgive me if my opinion might be irrelevant but... how nice your French accent is!

(1): Thực ra không phải hộp thuốc giảm đau Alaxan mà là bảng xếp hạng web của trang Alexa.com

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Anh có thể đọc được sự hài lòng của phó tổng biên tập qua những cử chỉ vô tình. Ông gật đầu và mỉm cười nhiều hơn, đôi lúc còn rung đùi. Những câu hỏi tiếp theo mà ông đặt ra càng lúc càng dễ trả lời hơn. Ít nhất anh cũng chắc chắn rằng chẳng ứng viên có sự chuẩn bị tương đối đầy đủ nào lại đến nỗi phải lúng túng như gà mắc tóc trước những câu đại loại như “If you were hiring a person for this job, what would you look for?” hay “Đây có phải là công việc mà bạn thực sự mong muốn và quyết tâm theo đuổi?”. Và ứng viên trước mặt anh dường như đã chuẩn bị hơn cả đầy đủ. Cô trả lời trôi chảy, vui vẻ, thậm chí còn nhìn thẳng vào mắt anh, tự tin đến nỗi anh bắt đầu phải tự hỏi, liệu vừa nãy cô có nhận ra anh thật không hay chỉ là anh tưởng tượng.

Điệp bỏ cốc nước xuống, hắng giọng đầy ảm ý. Chắc chị đang trông chờ anh sẽ đưa ra một câu hỏi “có độ sát thương cao” khiến ứng viên không bỗng dưng nói lấp cũng đột ngột cũng thấy tim nện theo điệu nhạc trance, như anh đã từng làm suốt từ sáng đến giờ. Được thôi, nếu chị muốn, câu hỏi ấy đây!

- Do you know anyone who works for us?

Khó khăn lắm cô mới giữ được nụ cười trên môi và hơi thở không đứt đoạn. Đôi mắt cô lục lọi mọi đường nét trên gương mặt – phải nói là đẹp trai kinh khủng – của chủ nhân câu hỏi, hy vọng tìm ra chút cảm xúc hay ảm ý riêng tư. Nhưng không, ánh nhìn thẳng lạnh lùng, hai khoé miệng hướng lên phía trên tạo thành một thứ mà người ta vẫn gọi là nụ cười xã giao, bàn tay đặt hồ hững lên tập giấy trên bàn, anh ta trông chẳng khác gì cô gái bên cạnh, chẳng khác gì một nhà tuyển dụng đang chờ ứng viên trả lời, và chẳng khác gì một người ngồi im rình chờ con muỗi đang vo ve xung quanh đậu hẳn lên cánh tay mình để đập. Câu hỏi này có lẽ cũng nằm trong trình tự định sẵn thôi, cô tự bảo mình như vậy, chợt thấy một con mọt mòi rã rời lao đến đâm sầm vào người.

- Yes, I know some – cô nhìn thẳng mà không nhìn ai cả – but, definitely, it’s not friendship or family relationship. So I don’t think they should be mentioned here.

Ngoài việc nín lặng gật đầu, anh còn có thể lựa chọn phản ứng nào khác nữa đây? Dù ở tư cách người đi xin việc hiện nay hay người con gái lướt qua đời anh bốn năm trước, cô cũng đã trả lời khôn khéo và trung thực hết cỡ rồi còn gì! Sau vài câu chào hỏi cảm ơn hứa hẹn qua lại theo đúng nghi thức, cô đứng dậy ra khỏi phòng. Anh cúi xuống dò danh sách tìm ứng viên tiếp theo. Còn nhiều cử nhân ngoại ngữ đang pháp phồng ngoài kia. Chưa bao giờ anh muốn đánh trượt họ như lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô tần ngần mãi mới bỏ điện thoại xuống. Thông báo trúng tuyển vừa nhận lễ ra phải làm cô nhảy cẫng lên thì lại trôi tuột khỏi đầu như lời giảng của một giáo sư ngành com nguội học. Tất cả những gì cô nhớ được bây giờ là một cái tên, của người sắp tới sẽ theo sát cô suốt hai tháng thử việc, và có thể gặp vài lần khoảng thời gian đó nếu cô được ký hợp đồng chính thức. Ngoại trừ một con chấn thương sọ não, không gì có thể che mờ cái tên đó trong tâm trí cô. Cái tên của người đã... Trời ơi, cô lại định nghĩ đến điều gì nữa đây? Anh ta thậm chí còn không nhưn nổi một phần tư cái lông mày khi cô bước vào!

Cô chợt hối hận vì mình đã quá tập trung vào một mục tiêu. Lẽ ra cô nên nghe lời bố mẹ xin vào trường tiểu học nơi bác họ cô đang làm hiệu phó chứ không nên nằng nặc đòi tự lập. Lẽ ra cô nên học theo đám bạn rai thăm hồ sơ đi mười mấy hai chục công ty rồi xếp lịch phỏng vấn như ca sĩ chạy show để đa dạng hoá cơ hội nghề nghiệp chứ không nhăm nhăm tìm việc đúng chuyên môn. Lẽ ra cô nên tìm hiểu kỹ hơn về tờ báo quái quỷ ấy, nếu không biết hỏi ông google trên mạng xem nó đứng thứ mấy trên Alexa – giờ cô đã ngộ ra Alexa không phải nhãn hiệu thuốc giảm đau – thì cũng phải biết hỏi bà lao công trong WC rằng sếp-trực-tiếp-giã-định của mình tên họ là gì. Nếu khôn ngoan như vậy, cô đã chả rơi vào tình cảnh sắp đến hạn bố mẹ cắt trợ cấp mà chỉ thấy đúng một chỗ có oan gia gọi đi làm như thế này...

Giờ thì cô không còn phương án nào khác mà chọn với lựa. Sáng thứ Hai tuần sau cô sẽ đối mặt với anh ta. Tốt hơn hết là hãy dành thời gian và chất

xám cho những sự lựa chọn khác thiết thực hơn, chẳng hạn như chuyên đề Thời trang công sở hay “Tôi sẽ mặc gì cho ngày làm việc đầu tiên?”. Có lẽ cô nên ăn mặc đúng đắn một chút. Áo Orsay tay lỡ kẻ sọc đen trắng và chân váy màu ghi? Trông hơi tiểu thư quá, cô không muốn đồng nghiệp đánh giá cô là đứa điệu đà (mà trên thực tế cô có điệu đà đâu). Hay là áo dài tay Esprit màu trắng với quần jeans xanh? Không, mặc thế này nhìn cô như nữ sinh trốn học đi làm ấy. Thôi được rồi, có lẽ cô sẽ mặc bộ Mexx này. Áo tay hót màu vàng có xếp li, thắt lưng bản to màu đen, quần âu đen. Trông lịch sự mà vẫn có vẻ bụi và năng động, rất hợp với nghề báo, ý cô là nghề biên dịch cho báo.

Rồi cái ngày cô vừa mong vừa không mong ấy cũng đến. Tám giờ kém năm, cô thấy cái bóng áo vàng của mình phản chiếu lên cửa kính của toà nhà văn phòng. Trong khi những đôi chân mang giày công sở vội vã đổ dồn về phía thang máy thì cô nhấc từng bước về phía lối thang bộ. Tội nhân áo vàng này chỉ còn cách đoạn đầu dài, nơi tên đao phủ có gương mặt ướp đá đang đợi, vài chục bậc thang nữa thôi.

Thực ra, tên đao phủ có gương mặt ướp đá chưa hề xuất hiện trên tầng sáu của khu văn phòng, nơi đặt toà soạn báo điện tử Quan Sát, bởi lúc tám giờ kém năm, anh chỉ mới tìm được một khoảng trống trong bãi gửi xe gần đó cho lách chiếc X-bike 125 vào. Không kịp mở yên để ngoắc mũ bảo hiểm, anh để nguyên nó trên đầu, gần như giật phất tò vể mòng trên tay người trông xe rồi chạy đi. Chưa đầy 15 giây sau, khi ngón tay chạm được vào cái đích hình tam giác hướng đỉnh lên trên giữa bảng nút gọi thang máy, anh thầm nghĩ, vừa rồi, nếu Usain Bolt có ở vào địa vị mình chắc cũng chỉ guồng chân tí đến thế là cùng!

Nhưng thang máy dường như không quan tâm đến việc ai đã guồng chân như thế nào. Nó vẫn dừng đỉnh hoạt động theo nguyên tắc riêng đã được dân công sở biến thành định lý: luôn chậm khi người ta đang vội. Nó buộc người vừa đóng vai vận động viên điền kinh phải tiếp tục màn leo núi, nói đúng hơn là leo cầu thang. Nó cũng buộc tên đao phủ lẽ ra sẽ chào đón nạn nhân ở đoạn đầu dài trên tầng sáu lại suýt đâm sầm vào cô ở chiều nghỉ tầng bốn rưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cô đã chuẩn bị rất kỹ để gặp anh ta, nhưng là gặp trong văn phòng sáng choang đầy người chứ không phải trên lối thang bộ vắng vẻ với một chút nắng sớm len vào qua lớp kính cáu bụi thế này. Lúc nghe tiếng chân bước vội vã phía sau, cô thậm chí còn thấy vui vui, nghĩ đến cảnh mình mỉm cười thông cảm với một nhân viên nào đó ở cùng hoặc gần tầng cô làm, đang hót hải vì đến muộn. Cô đã đi nép vào một bên và chuẩn bị sẵn mấy lời chào hỏi, phòng trường hợp người đó bắt chuyện. Nhưng khi người đó lên gần đến nơi, ngay cả một nụ cười xã giao cô cũng phải khó khăn lắm mới nặn ra được.

- Hi there!

Anh thầm cảm ơn xức sớ sương mù, nếu không có câu chào theo đúng nghĩa là chào của họ, anh sẽ thành thẳng góc với một câu hỏi han vớ vẩn kiểu như “không đi thang máy à?”.

- Anh không đi thang máy ă? – Cô dừng hẳn lại, luống cuống nghiêng người lễ phép như trong phim Hàn Quốc và hỏi anh đúng cái câu vớ vẩn mà anh vừa nghĩ đến.

Nếu ngừng lên sớm hơn một giây, cô sẽ thấy anh phì cười. Nhưng là nhân viên, lại trong ngày đầu thử việc, cô nghĩ mình nên cúi xuống ngấm mặt đá lát cầu thang cho đến khi sếp đi qua, và đã làm đúng như vậy. Chỉ có điều, sếp của cô có vẻ không giống sếp trong phim Hàn Quốc. Thay vì vênh mặt đi thẳng một lèo như thế việc cô đứng chào ở đây là đương nhiên, anh đi qua chỗ cô, bước lừng khừng vài bậc rồi dừng hẳn lại, ngoái nhìn.

Nắng sớm đang hắt lên vạt áo cô làm cả góc cầu thang trống trải nơi cô đứng tràn một màu vàng rực của cánh hoa hướng dương. Theo những bước chân có phần rụt rè của cô, sắc hoa hướng dương trong không khí di chuyển dần về phía anh. Anh nắm dây mũ bảo hiểm chặt hơn, cố giữ giọng mình thật bình thản:

- Hình như em cao lên hà Quỳnh?

Cô suýt nữa thì bước hụt khi nghe câu hỏi tình bơ như một đòn tấn công trực diện nhưng bất ngờ này. Chỉ còn cách nhau hai bậc, cô không thể không ngược mắt, đối mặt với anh ta.

- Anh vẫn nhận ra... ừm... ra tôi à? – cô hỏi với vẻ thẳng thắn nhưng không tránh khỏi run rẩy.

- Ừ, từ hôm phỏng vấn tôi đã biết rồi. Tôi còn hỏi em một câu về chuyện này mà.

- Tôi tưởng đấy chỉ là câu phỏng vấn bình thường.

- Em tưởng thế thật hả? – anh nheo mắt, không để ý rằng cử chỉ của mình làm tim ai đó đập mạnh.

- Vâng – cô lảng tránh ánh mắt gây rối loạn cả hệ tuần hoàn lẫn hệ hô hấp kia bằng cách đi vượt lên trên.

- Tưởng thế mà em trả lời... hay nhì!

- Tôi chỉ trả lời đúng sự thật thôi – cô nói mà không ngoảnh lại.

Cánh cửa dẫn vào tầng sáu chỉ còn cách hai người già nửa về thang nữa. Anh sai bước hai bậc một lên song song với cô, nói bằng giọng trầm ấm, gần như thì thầm:

- Lẽ ra, em nên trả lời trung thực hơn nữa, rằng ở đây có người đã từng hôn em.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chỗ ngồi của cô ở cuối dãy, sau lưng là cửa sổ trông ra những mái nhà dân đủ màu và một mảng trời mùa hè xanh bất tận. Chiếc ghế xoay hơi sòn một chút nhưng máy tính có vẻ còn khá mới. Máy mẫu giấy vàng nhắc việc của người chủ trước vẫn còn dính trên màn hình. Nếu cô không

quá choáng trước mẫu đối thoại ngắn ngủi ngoài cầu thang, chắc hẳn cô đã tò mò đọc từng mẫu một. Nhưng bây giờ, cô chỉ có thể cảm cả lũ chúng nó trong tay, hết vò lại xé. Biện pháp hơi bạo lực này đã từng rất hiệu quả khi cô cần lấy lại bình tĩnh và tập trung, nhưng hôm nay thì không. Cô vừa ngượng vừa tức, đến nỗi không thể nói được câu gì khi ra mắt mọi người trong phòng, chỉ cười gượng gạo và cúi gằm mặt như thể bị gọi lên bảng mà không thuộc bài. Còn anh ta thì thân nhiên giới thiệu về cô như giới thiệu bất cứ nhân viên thử việc nào khác, rồi giao ngay cho cô một đồng tài liệu cần sắp xếp và nhập vào máy tính. Không, cô không nói ngoa, một đồng!

Cô ấn tay vào nút start trên case máy tính. Như để chào đón một buổi sáng không bình thường (cô chưa muốn dùng từ “tò ẹt” cho ngày đầu tiên đi làm), cái nút tẹt tẹt vào trong. Máy tính thì đã bật nhưng cô vẫn loay hoay với những câu hỏi như “làm sao để cái nút lòi ra như cũ?” hay “nếu nó cứ ở tẹt trong vỏ case như vậy thì lần sau phải làm thế nào để bật máy?”. Cuối cùng, vì không thể cứ ngồi đần ra mãi trước những con mắt dò xét của nửa tá ma cũ, hay ít nhất là của một con ma cũ nào đó, cô ngồi thẳng lên, bắt đầu soạn mớ tài liệu lộn xộn trên bàn.

Toàn là những bài báo vô thưởng vô phạt không có tính thời sự lắm được lọc ra từ các tạp chí buôn chuyện của Úc và Canada. Theo lời hướng dẫn không mấy tận tình của kẻ đẹp trai gần bằng Hyun Bin nhưng độc ác ngang Laden Bin, cô sẽ phải đọc qua một lượt để biết nó thuộc mảng sức khỏe y tế, mẹo vặt gia đình hay chuyện lạ bốn phương. Sau đó, cô sẽ phải scan nhận dạng văn bản, lưu vào các folder khác nhau trong máy mình và kéo kẹt dịch dần để ngày nào cũng có bài mới đưa lên mạng. Mọi việc thật đơn giản, trừ một vướng mắc nhỏ là cô chưa bao giờ được sờ vào một cái máy quét nào, kể cả loại bình thường nhất, chứ đừng nói là loại quét-năng-cao biết nhận dạng văn bản.

Cuộc họp đầu tuần kết thúc sớm hơn thường lệ. Anh bước chậm dọc hành lang, tự hỏi không biết gần một tiếng qua cô đã đánh vật với cái scanner xong chưa. Là trưởng nhóm tin quốc tế, bàn của anh nằm riêng ở cuối phòng. Từ vị trí lý tưởng này, anh có thể bao quát được khắp các bàn nhân viên. Nhưng đầu giờ sáng nay, chữ “khắp” đã tự động biến đâu mất, tất cả những gì anh thấy chỉ là một cái lưng áo vàng đang loay hoay với việc căn chỉnh từng trang tạp chí trên mặt scanner. Giờ đây, khi ngang qua lối ra thang bộ, anh chợt dừng lại, nhìn xuống những bậc thang và nghĩ đến những lời ngắn ngủi mà anh đã nói với cô khi cả hai đứng trong khoảng không gian ngập nắng đó. Chẳng biết chiếc máy quét quái quỷ kia có chừa cho cô một khoảng trống nào để nhớ về điều mà anh đang nhớ...

Chuyện xảy ra vào đêm cuối cùng trong chuyến đi tình nguyện cuối cùng của cuộc đời sinh viên. Khi ấy cũng là những ngày cuối tháng Sáu đầu tháng Bảy nóng nực hết như bây giờ, anh vừa bảo vệ xong luận văn, còn đang băn khoăn không biết nên ở lại trường theo lời đề nghị của bộ môn hay cầm giấy chứng nhận tốt nghiệp tạm thời cùng bằng điểm đi xin việc. Và nửa tháng tình nguyện cùng với đội sinh viên năm thứ nhất về một xã miền núi do Đoàn trường tổ chức chính là cơ hội quý giá giúp anh kiểm nghiệm xem mình có thực sự phù hợp với vai trò giảng viên hay không. Trong suốt nửa tháng ấy, nói chính xác hơn là cho đến chín giờ tối ngày cuối cùng của chuyến đi, anh vẫn nghĩ rằng mình nên ở lại trường.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Xe đến Chiềng Khoa khi trời đã xế chiều. Những con dốc 12% và khúc cua gấp liên tiếp trên đường khiến tất cả mọi người đều gần như kiệt sức. Đám sinh viên nam lúc đi còn hăng hái treu chọc cười nói, giờ chỉ im lặng bốc dỡ những đồ đạc cồng kềnh khỏi xe rồi ngồi phịch xuống ngay bên cạnh. Đám sinh viên nữ là đi như tàu lá héo, nếu không túm tụm vịn vào nhau chắc đã ngã lăn ra đất. Ngay cả anh chàng cán bộ của huyện đoàn đi cùng cũng không giấu nổi vẻ mệt mỏi. Vừa vận người kêu răng rắc, anh ta vừa hắt mặt về phía trước, nơi có một dãy nhà cấp 4 quét vôi vàng đồng cửa im ỉm.

- Kia là trụ sở ủy ban. Giờ này chắc chủ tịch xã đang ở ngoài suối, để tôi đi gọi.

Lát sau, anh ta quay lại với một người đàn ông đứng tuổi, quần xắn tận bẹn lộ hai cẳng chân khẳng khiu, tay xách cái lưới còn ướt sũng. Trong lúc chủ

tịch xã kiêm ứng cử viên cho vai cao thủ ngư vồng trận pháp trong phim chương, cán bộ huyện đoàn và thầy trưởng đoàn vào trong trụ sở để xem xét giấy tờ kế hoạch cũng như hương vị của loại chè Tô Múa đặc sản địa phương, đám sinh viên tập hợp, chỉnh đốn đội ngũ, dưới sự giám sát của một người khác. So với thầy trưởng đoàn, người này trẻ hơn, gầy hơn, dễ gần hơn (với đám con gái thì còn phải đưa thêm một so sánh nữa: đẹp trai hơn) nhưng không kém phần nghiêm khắc. Câu chuyện rí tai rúc rích suốt mười tiếng dọc đường khiến ai cũng biết đó là Đăng, sinh viên vừa tốt nghiệp của trường và giảng viên tương lai của khoa.

Đứng trước những ánh mắt còn chưa mấy nể phục của đám đàn em vừa qua năm thứ nhất, anh chỉ nói rất ngắn gọn yêu cầu tất cả thu xếp hành lý và chỉnh đốn trang phục để chuẩn bị đi bộ xuống bản rồi cúi xuống chằng buộc lại đồng nòng niêu cước xềng và mấy thùng các tông đựng quà cho người dân. Nhìn những hành động dứt khoát và gọn gàng của anh, mấy sinh viên nam không ai bảo ai, tự động làm theo, kiểm tra những hành lý còn lại. Chẳng mấy chốc mà bầu không khí uể oải biến mất, cả đoàn sinh viên râm ran tiếng phân công ai khiêng cái gì, hỏi han ai xách nặng nhẹ ra sao...

Rồi cuộc đàm đạo về cá suối, chè búp và chính sách đại đoàn kết dân tộc của ba người bên trong trụ sở ủy ban cũng tạm kết thúc. Họ quyết định sẽ tiếp tục nó ở nhà ông chủ tịch xã và để Đăng dẫn sinh viên xuống nơi sẽ là địa bàn hoạt động của cả đoàn trong nửa tháng hè tình nguyện: bản Tin Tộc. Đó là một bản Thái nằm dưới một thung lũng nhỏ, cách khá xa trung tâm xã. Đường đi men theo những quả núi trọc chỉ có lơ thơ vài bụi cây nhỏ và những thân cây ngô buồn hiu. Nắng chiều không có chút bóng râm nào cản trở, đang xiên xiên vào những bản chân không quen đi bộ làm chúng bông rất lên. Những tiếng than thở bắt đầu xuất hiện nhiều hơn trong hàng ngũ con gái.

- Thầy ơi, qua chỗ kia thì thầy cho bọn em nghỉ một tí nhé.

- Thầy ơi, sắp đến nơi chưa ạ?

- Thầy ơi...

Đăng im lặng rảo bước, cổ kim nụ cười mím để giữ cho gương mặt vẫn còn vẻ nghiêm nghị trước mấy lời đề nghị nhõng nhẽo ấy. Anh chưa chính thức làm giảng viên mà cái lũ nịnh bợ này đã thầy ơi thầy à thế này, thật là khó xử. Thấy anh đi nhanh hơn, mấy cô nâng lại càng được thể, kêu ca thảm thiết hơn:

- Thầy ơi, em bị huyết áp thấp nhờ ngắt ra giữa đường thì sao.

- Thầy ơi, nghỉ năm phút thôi được không ạ?

- Thầy ơi, chân em cọ vào dép rộp hết lên đau lắm...

Không xong rồi, có lẽ mấy con bé ranh ma này biết anh đang bối rối nên cố gây thêm sức ép. Nếu ngay ngày đầu mà đã nhượng bộ, chắc mấy hôm nữa anh sẽ bị chúng nó treo lên đầu lên cổ mất! Nghĩ đến đây, anh dừng hẳn lại, nhìn lướt qua những gương mặt nhăn nhó nhể nhại mô hôi, hỏi bằng vẻ lo lắng đến hốt hải:

- Mà này, mình đang đi đến bản gì ấy nhỉ?

Đám sinh viên ngơ ngác rồi quay sang nhau hỏi lao xao:

- Vừa nãy ông ở xã bảo là bản Tin Tộc, phải không mày?

- Hình như thế...

- Sao lại hình như, chắc chắn chứ...

Một anh chàng trông có vẻ chững chạc nhất nhìn Đăng nói quả quyết:

- Em nghe chính xác là bản Tin Tộc ạ.

Đăng mỉm cười gật đầu rồi khoát tay ra hiệu cho cả đám trật tự. Những tiếng lao xao tắt dần, đám sinh viên tự nhiên đổ dồn sự chú ý vào anh với vẻ hồi hộp của một khán giả đang theo dõi đoạn kết bộ phim kinh dị.

- Thế các bạn có biết Tin Tộc nghĩa là gì không?

Vài tiếng “không” nho nhỏ ngập ngừng phát ra từ đám sinh viên. Đăng hỏi tiếp, mặt vẫn hết sức hình sự:

- Vừa nãy bạn nào kêu chân bị rộp?

Im lặng một lát, rồi ở phía cuối hàng, một cánh tay con gái từ từ giơ lên.

- Bạn đi lên đây!

Cô gái mặc quần túi hộp và áo phông thể thao như con trai rẽ đám sinh viên đi lên. Đăng liếc xuống đôi dép tổ ong dưới chân cô rồi nheo mắt nhìn khó chủ. Bất gặp ánh mắt anh, cô ta vội cúi gầm mặt, tạo ra một dáng vẻ ăn năn rất tội nghiệp. Đăng suýt phì cười. Cái miệng hơi bĩu ra thế kia không phải là của một sinh viên đang hối lỗi mà giống cách các cô gái ngừng nguẩy làm duyên với bạn trai hơn. Rất tiếc, anh không có hứng tán thưởng.

- Bạn tên gì nhĩ?
- Thừa thầy, em là Quỳnh.
- Họ tên đầy đủ?
- Dạ, Phạm Thuỷ Quỳnh.
- Chân bạn đau như thế nào?

- ...

- Bạn bỏ dép ra xem vết thương có cần phải sát trùng hay băng lại không?
- Không cần đâu ạ.

Đặng nghe được một chút hốt hoảng lẫn trong giọng nói lễ phép. Anh tung thêm một câu để “đàn áp” đến cùng.

- Bạn trả lời hộ mọi người xem Tin Tắc nghĩa là gì đi!

Tất nhiên, Quỳnh là người Kinh, lại mới lên đây lần đầu, cô không có khái niệm gì về những danh từ lạ lẫm của vùng dân tộc thiểu số. Nhìn cô cúi đầu im lặng sau khi nói lí nhí câu “em không biết”, Đặng tự thấy như vậy là tạm đủ. Anh rời mắt khỏi gương mặt đỏ nhừ và vàng trán lấm tấm mồ hôi của Quỳnh, lướt mắt qua tập hợp người trông rất giống đoàn quân thất trận, đông đặc thực hành công việc mà anh sẽ làm trong tương lai trên giảng đường: dạy họ về ngoại ngữ.

- Các bạn muốn biết bao lâu nữa ta đến nơi thì hãy chú ý dưới chân. ...

Đám sinh viên vô tình đều liếc mắt nhìn xuống. Đặng vẫn nói tỉnh bơ:

- Các bạn mà thấy mỏi rồi, thấy chân như chân của ai chứ không phải của mình, tức là bản ở ngay trước mặt. Vì Tin Tắc trong tiếng Thái nghĩa là “tụng chân”.

Bài học “ngoại ngữ” bất ngờ này có tác dụng nâng cao tinh thần rõ rệt. Sau chừng mười giây khoe đủ kiểu cười từ khúc khích đến hi hí, cả đoàn quân thất trận lúc này trông tươi tỉnh hẳn lên, sẵn sàng đi tiếp. Ngay cả kẻ bị bề mặt nhất cũng không có phản ứng gì thái quá, chỉ hơi ngúng nguẩy trong động tác kéo sụp mũ xuống trước khi xóc ba lô rồi bước theo đoàn.

Nhưng dù có khí thế đến đâu thì mấy chục đôi chân thanh niên thành phố cũng không qua khỏi cái chân lý mà người đi trước đã đúc rút. Mãi đến khi trời tối mịt, đến khi những ngón chân đã cọ vào giày dép và phồng rộp, cả đoàn mới biết thế nào là (bản) Tin Tắc.

Thung lũng này nhỏ, những ngọn núi bao quanh cũng có vẻ không cao lắm. Dưới ánh trăng mờ mờ, mấy chục nóc nhà nhấp nhô xen giữa những lùm cây. Vẫn còn lác đác vài điểm có đèn sáng nhưng không gian im ắng, chỉ có tiếng gió núi xào xạc thổi qua tai. Đặng nhìn đồng hồ. Mới gần tám giờ, vậy mà cả con người lẫn cảnh vật dường như đã chìm sâu trong giấc ngủ. Anh ra hiệu cho cả đám dừng lại trước lối rẽ xuống bản rồi lia đèn pin. Một con đường đất rất dốc và hẹp hiện ra, chỉ có một vệt nhỏ ở giữa đường là ít gồ ghề và không có cỏ mọc. Đám sinh viên dờ dẫm nhìn Đặng, hầu như không còn đủ sức để bình luận hay yêu sách gì nữa. Đặng cũng thảnh thơi, anh thấy giọng mình lạc vào cùng tiếng gió:

- Các bạn xếp thành một hàng ngang, nắm chắc tay nhau rồi bước dần xuống, người xuống trước đỡ cho người xuống sau, nhớ tránh những chỗ cỏ rậm.

Đặng đi đầu tiên, anh chọn một chỗ đứng tương đối vững ngay gần đỉnh dốc rồi quay lại soi đèn cho từng người một bước xuống. Nhóm nam xuống trước, hai ba người hơi loạng choạng nhưng nhìn chung tất cả đều có thể tự xuống mà không cần vịn. Đám sinh viên nữ thì đuối sức hơn, dù hầu hết được đi người không vì nhóm nam đã mang phần lớn hành lý xuống trước, họ vẫn không thể giữ thăng bằng. Người thì đi xuống quá nhanh mất đà, lao sầm vào bạn, người thì phải ngồi thụp xuống bám cả tay vào cỏ để đỡ ngã. Đặng chăm chú soi đèn, thỉnh thoảng nhắc một câu “cẩn thận đấy” lấy lệ, không hề nhìn vào ai, không hề chạm vào ai. Chỉ đến khi người cuối cùng đang xuống dốc thì bị trượt chân, buột ra một tiếng “ồ” hoảng hốt, anh mới vội ngẩng lên và đưa tay ra đỡ. Nhưng tay anh đưa ra giữa chừng đột nhiên rút lại. Lại là cô nàng Thuỷ Quỳnh vờ vệt lúc chiều!

Nhưng lần này Quỳnh không vờ vệt. Trong tích tắc, trạng thái chuyển động của cô biến đổi từ mức chói với sang mất thăng bằng hoàn toàn và

ngã nhào. Một bên hông cô đập xuống mặt đất và trượt đi thêm một quãng. Nếu cô không túm được vào vệ cỏ rìa đường để hãm lại đà trượt, có lẽ cô sẽ tiếp cận chân dốc theo lối lăn lông lốc như các vai nạn nhân nữ trong phim hành động luôn! Trong khi người đóng vai nữ nạn nhân lồm cồm quờ quạng đứng dậy với sự nâng đỡ cùng những tiếng xuyết xoa hỏi thăm của đám diễn viên quần chúng, thì nhân vật nam phản diện bất đắc dĩ cố gắng giấu sự bối rối của mình bên dưới lớp da mặt cứng đờ. Anh ta quét đèn pin một lượt từ đầu đến chân Quỳnh, nói trống không:

- Không sao chứ?

Quỳnh định đáp trả bằng câu gì đó thật cáu kỉnh hoặc mỉa mai cho hợp với tâm trạng cô hiện giờ, nhưng một bên hông đau ê ẩm và bàn tay phải xước rớm máu khiến cô chẳng thể mở miệng, chỉ lắc lắc đầu. Ngay lập tức, lệnh hành quân lại đồng đặc vang lên, nghe khô khan như một đoạn băng ghi âm đã được lập trình sẵn, chỉ chờ nhận được cái lắc đầu của Quỳnh là tự động phát ra:

- Rồi, mọi người đi tiếp!

Hết câu, anh ta quay lưng bỏ đi. Đám sinh viên nam vô tâm cũng nhón nhó đi theo, để lại sau lưng ánh mắt phần nộ của mấy sinh viên nữ. Một cô tên Phương vừa phúi lại quần áo cho Quỳnh vừa lầu bầu:

- Lão ý đứng gần xít, rõ ràng là đỡ được, tự nhiên rứt tay lại. . .
- Đúng là máu lạnh, chưa để người ta hoàn hồn đã bắt đi tiếp – một cô khác xen vào.
- Lão ý thù cái Quỳnh vụ lúc chiều rồi – một cô khác nữa nói chắc như đinh đóng cột.

Quỳnh lấy giấy ướt chấm chấm lên những vết xước lấm lem đất trên tay. Những lời bàn tán đoán già đoán non của đám bạn chẳng làm cho công việc lau vết thương dễ chịu hơn chút nào. Cô nhăn mặt, nói lảng sang chuyện khác:

- Tớ có mấy cái băng urgo trong túi quần, nhưng chắc phải rửa sạch đã.
- Ủ, tiếc là tớ mới uống hết chai nước rồi.
- Ba lô cái Hằng có oxy già đấy, để tớ lên bảo nó. . . – Phương nhiệt tình định chạy.
- Thôi, để tí nữa đến trường có đèn sáng sửa rồi làm – Quỳnh phẩy tay ngăn lại – Đi nhanh kéo lại lăm chuyện.
- Ủ, đi!

Dù điểm trường Tin Tốc ở ngay trung tâm của bản nhưng cũng phải gần một tiếng sau, khi cả đoàn đã quét dọn mấy gian phòng học cẩu bần rồi sắp xếp hành lý và kê dọn chỗ ngủ xong xuôi, Quỳnh mới có thời gian để ý đến thương tích của bản thân. Những vết sây sát trên tay hoá ra còn tệ hơn cô tưởng. Dưới ánh đèn vàng vọt, mấy vết máu đã khô xin màu chẳng ra hình thù gì trên cuồn tay giống như một dấu hiệu kỳ quái đáng sợ. Quỳnh lăm bắm:

- Thẻ nào cũng có sẹo cho mà xem!

Phương, cô bạn cùng lớp nãy giờ quan tâm tới Quỳnh nhất, thò đầu ra hỏi Hằng – cô gái có mái tóc nâu ép thẳng đang giờ máy ảnh “tự sướng” ở ngoài hiên:

- Hằng ơi, ấy có oxy già đúng không?
- Ủ. Sao?
- Cho tớ một ít rửa chỗ tay đau nhé. Băng luôn sợ nhiễm trùng mất – Quỳnh nói với ra, giọng có chút e dè. Hằng không học cùng lớp cô, lại thuộc nhóm hot girl của trường.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Quả đúng như Quỳnh dự liệu, cô tiểu thư vốn được gia đình chuẩn bị cho nào kem chống nắng nào túi ngủ để đi tình nguyện này không tỏ vẻ gì muốn chia sẻ những thứ trong cái hộp sơ cứu cá nhân còn nguyên mác tiếng Pháp của mình. Cô ngẩng lên khỏi màn hình máy ảnh, cười dễ thương:

- Lọ đầy nhỏ, sợ không đủ rửa đâu. Mà oxy già đổ vào nó sùi bọt lên ghê lắm. Ấy dùng nước muối xem sao.

Trong lúc Hằng cúi xuống tiếp tục cười với nụ cười của bản thân mình trong máy ảnh thì Quỳnh và Phương trao đổi một cái nhìn đầy ý nghĩa. Phương nói nhỏ:

- Để tớ đi xin muối.
- Thôi, không cần đâu, tớ có cách rồi.

Quỳnh vào trong lục ba lô lấy chai nước súc miệng TB. Lúc soạn đồ lần cuối, chẳng hiểu nghĩ thế nào mà cô lại dúi nó vào ngăn đựng đồ vệ sinh cá nhân. Hoá ra, cô lại cần đến cái thứ tưởng như chỉ khiến ba lô nặng thêm nữa cân vô ích này sớm hơn cả bàn chải đánh răng và lược. Trước vẻ mặt nghi ngại của Phương, những chỗ trầy xước trên tay Quỳnh được tưới dầm nước súc miệng.

- Liệu có hại gì không ấy?
- Không sao đâu. Cái này có axit boric, sát khuẩn nhẹ mà. Súc miệng được tức là rửa vết thương được.

- Thật không?
- Họ nhà tớ có mấy bác sĩ đấy. Tớ mà không đốt lý với sinh thì cũng thi Y hoặc Dược rồi.
- Ủ, thế rứa đi, để tớ băng cho. Kiểu này chắc phải băng gạc chứ băng đứt tay bình thường không ăn thua.

Lát sau, hai cô vừa cắt xong đồng bông băng thì nghe thấy tiếng còi tập họp. Ngoài sân trường, thầy trưởng đoàn đang cảm ơn đại diện dân bản. Họ đem com rượu tới thết đãi cả đoàn. Không có com lam hay rêu đá như mấy bài viết quảng bá du lịch văn ca ngợi, chỉ có com trắng, thịt lợn luộc, lòng xào măng và rượu ngô tự nấu. Trời vẫn nóng nên chẳng ai nghĩ đến chuyện đốt lửa trại, mọi người ăn uống trò chuyện phát biểu trong ánh sáng của bóng đèn duy nhất nấp ở đầu hồi dãy phòng học. Tiếng chúc tụng tiếng cười nói càng lúc càng ồn ào, sự thừa thãi âm thanh bù đắp cho sự thiếu thốn ánh sáng một cách hơi quá đà làm đám sinh viên nữ vốn đã rất mệt sau cả ngày đường giờ lại càng rũ xuống. Không thể dội nước lạnh vào sự nhiệt tình hiếu khách của dân bản bằng cách đứng đây bỏ khối chiếu để vào trong ngủ, mấy cô gái ngồi co cụm một góc, nhai trệu trạo món com và thịt ba chỉ luộc nhạt nhẽo.

Đặng quan sát thái độ thiếu náo của đám sinh viên nữ bằng cặp mắt bao dung khó tin, thậm chí còn thoáng thấy tội nghiệp. Ngay cả anh cũng không thấy vui về gì với những màn xã giao kiểu miền núi này. Nhóm dậy cầm bát rượu đi mời vòng quanh một lượt cho phải phép rồi đến bên mấy cô gái, anh đặt miếng lá chuối đựng một thứ hỗn hợp lờn nhờn không rõ là gì xuống trước mặt họ:

- Các bạn chấm thịt lợn với cái này đi, đỡ ngấy hơn.

Trong khi mấy cô khác còn căng mắt nhìn “món quà” trên mặt chiếu tranh tối tranh sáng với vẻ nghi ngại, Hằng – cô gái chỉ khoác hờ chiếc áo xanh tình nguyện như một vật trang trí bên ngoài chiếc áo hai dây băng thứ vải bất sáng – đã bạo dạn ấn hẳn miếng thịt vào giữa nhúm gia vị chấm kia rồi bỏ ngay vào miệng. Gần như cùng lúc, cả Đặng và Phương hốt hoảng kêu lên:

- Cay đấy!

Dù bật ra rất nhanh nhưng hai người vẫn chậm hơn thứ gia vị kia một nhịp. Một hỗn hợp bao gồm ớt khô, tỏi và mắc khén đã kịp xộc vào cổ họng Hằng, làm cô nằng ho sặc sụa rồi nấc liên tục. Cô vừa ho nấc vừa la lối:

- Trời ơi... ặc ặc... sao không nói... hức... sớm.

Nhịp điệu giật cục của câu nói khiến không ai nhìn được cười. Đặng dù cố làm mặt nghiêm cũng phải tủm tỉm. Anh bảo một sinh viên nam chạy vào lấy thêm nước rồi ngồi xuống giữa đám sinh viên cả nam lẫn nữ, bắt đầu thu hút họ vào một bài giảng ngoại ngữ kèm phổ biến kiến thức ẩm thực địa phương:

- Cái gia vị chấm này tiếng Thái gọi là chấm chéo, người Kinh hay đọc nhầm là chấm chéo. Thành phần chính có mắc khén, tức là hạt tiêu rừng, ớt khô, tỏi. Tuy cái cần chấm là cái gì mà họ cho thêm những thứ khác.

Một cô đưa một nhúm nhỏ lên nhắm thử rồi phát biểu ngay:

- Hình như có cả rau mùi tàu.
- Đúng rồi, có mùi tàu – Đặng gật đầu xác nhận – Loại này dùng để chấm thịt lợn luộc. Gọi là chéo hòm pên.

Được cung cấp thêm kiến thức, đám sinh viên háo hức chấm thử rồi phát biểu cảm tưởng với nhau:

- Ngon phết, mùi nồng lạ lạ.
- Ủ, hạt tiêu rừng thơm nhi.
- Các bạn ăn cả lòng xào măng đi, cũng ngon đấy.
- Vâng, thầy cũng ăn đi ạ.

Chỉ vài câu trao đổi qua lại cũng khiến cảm tình của họ đối với Đặng được cải thiện hơn hẳn lúc đi đường. Anh quay sang nhìn Phương, không ngần ngại mỉm cười thêm lần nữa:

- Sao bạn biết là sẽ cay?
- Dạ? – Phương ngó ra trước giọng điệu và... kúm đồng tiền thoáng hiện ra ở một bên má của vị giảng viên tương lai, mãi mới ngắc ngứ nói tiếp – Tại... em cảm thấy thế thôi ạ.

Rồi không dám đợi Đặng phản ứng hay trả lời gì, Phương vội vã gấp măng xào vào bát rồi và như đói lắm. Cô cứ cúi gầm mặt xuống để muốn giấu gương mặt đỏ bừng mà không biết rằng bóng tối đã làm việc đấy rồi.

Trái hẳn với vẻ e dè của Phương, Hằng và một vài cô khéo miệng liên tục vắn vẹo Đặng về đủ chuyện trên đời, từ món măng này tên là gì, chế biến như thế nào mà lại dai dai và có vị gắt thế, đến “thầy” ở lại trường thì dạy lớp nào, thầy có người yêu chưa. Đặng ngồi ung dung trả lời đầy đủ các câu hỏi cả lặt vặt lẫn hóc búa của đám sinh viên nữ, lúc thì khiến họ cười ồ vì kiểu nói đùa tình bơ, lúc lại khiến họ ngạc nhiên bởi những kiến thức mà người ta ít kỳ

vọng ở một sinh viên vừa tốt nghiệp... Một lát, cảm thấy việc bồi đắp cảm tình như vậy là đủ, anh co chân lên nhồm đậy. Ngay lập tức, đám sinh viên cả nam cả nữ nhao lên:

- Thầy đi đâu ạ?

- Thầy ngồi đây với bọn em cho vui.

- Thầy ăn cái này đi ạ. Nãy giờ thầy chưa ăn...

Bao nhiêu níu kéo chân thành không nhẽo khiến việc trở về chỗ cũ bên cạnh thầy trưởng đoàn trở nên một nhiệm vụ bất khả thi. Đắng bật cười, thâm nghĩ: Có lẽ phải buông xuôi để mấy đứa quý sứ này lồi mình ngồi xuống thôi. Nhưng đúng lúc đó, ánh mắt anh chạm phải một cảnh tượng nho nhỏ, hơi kỳ quặc. Quỳnh, giống như vùng lặng gió trong tâm bão, có vẻ “miễn nhiễm” trước sự sôi nổi của đám bạn xung quanh, đang cầm củi móc bông bên trong lớp băng ở tay ra, nhét vào tai.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi đoàn sinh viên tình nguyện đặt chân tới bản, người dân ở đây không còn nhìn những chàng trai cô gái miền xuôi bằng cặp mắt lạ lẫm nữa. Bọn trẻ con trong bản thậm chí còn thuộc tên và tính nết, thói quen từng người. Anh Trung da đen, cắt tóc rất đẹp nhưng không vui tính tí nào, đứa nào đã ngồi lên ghế cắt tóc mà còn ngo ngoáy sẽ bị anh cốc vào đầu ngay. Anh Bắc gầy nhom thường ngủ dậy muộn nên bị thầy giáo phạt đi dọn vệ sinh. Chị Linh mắt to, hay chăm vườn rau nhưng đến bữa lại chỉ tranh ăn thịt. Chị Hằng rất điệu và sạch sẽ, thường sai các anh xách thêm nước cho chị tắm. Chị Quỳnh thích ăn mặc như con trai, làm việc nặng rất nhiệt tình nhưng bị sốt hai hôm nay rồi...

Những vết sây sát trên tay Quỳnh không nhiễm trùng, cô bị sốt vì mấy ngày liền đội nắng lội nước làm cầu qua suối cho dân bản. Như đã phân công từ nhà, đoàn sinh viên tình nguyện chia làm hai nhóm. Nhóm thứ nhất do thầy trưởng đoàn chỉ huy, đảm nhận những việc cách bản khá xa và nặng nhọc như bắc cầu, sửa đường. Nhóm thứ hai do Đảng phụ trách, làm những việc nhẹ nhàng hơn như dọn dẹp nhà cửa cho các hộ neo đơn, tổ chức sinh hoạt hè cho học sinh... Là con gái, lẽ ra Quỳnh đương nhiên được xếp vào nhóm thứ hai, chỉ phải ở lại ở lại trong bản, làm những công việc tương đối nhẹ nhàng như dạy múa hát cho đám trẻ con hay phát thanh tuyên truyền vệ sinh. Nhưng phần vì một cậu bạn bị trượt chân bong gân khi lội suối, phần vì cô muốn tránh mặt Đảng nên xung phong nhận việc ở ngoài suối. Sau hai lần tạm gọi là va chạm trên đường xuống bản, giữa cô và anh ta rõ ràng đã tồn tại một cái hàng rào gai mang tên định kiến. Nếu cô vẫn lơ đãng trong tầm mắt của anh ta, ai dám đảm bảo sẽ không còn sự cố vỡ vụn nào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thế nhưng cái nóng từ áp thấp phía Tây cùng với cái lạnh của nước chảy từ khe núi đã khiến Quỳnh chỉ tránh mặt Đảng được vài ngày. Chiếc cầu gỗ còn chưa bắc xong, cô đã lên cơn sốt. Buổi chiều từ suối về, trán cô mới hơi ran ran. Nhưng đến tối muộn, khi cả lũ bắt đầu bôi kem chống muỗi đi ngủ, Phurong vô tình chạm vào vào tay Quỳnh và phát hiện ra người cô nóng già. Vậy là hôm sau, khi nhóm thứ nhất tiếp tục với cây cầu và nhóm thứ hai tiếp tục với chương trình sinh hoạt hè cho trẻ con, Quỳnh phải ngồi sau xe của một anh trong bản, lên trạm y tế xã.

Nhờ động cơ 110 phân khối của chiếc xe máy Tàu, con đường từ bản ngược ra trung tâm xã hôm nay như ngắn lại. Con sốt đã làm đầu óc Quỳnh ong ong, những góc cua gấp lại càng khiến cô nôn nao, may mà Bình – người chở cô – quen đường nhưng không đến nỗi phóng ẩu. Uống xong mấy viên hạ sốt và vitamin mà bà y sĩ ân cần đưa tận miệng, cô ngồi móm lên thành giường, chờ Bình quay lại. Nhưng nửa tiếng rồi một tiếng trôi qua, liều thuốc vừa uống bắt đầu phát huy tác dụng. Quỳnh buồn ngủ rừ rả mà vẫn không thấy bóng dáng Bình đâu. Kim đồng hồ miết mãi nhích về phía buổi trưa, bà y sĩ đã chạy về nhà lo com nước cho lũ cháu, trạm xá chỉ còn nắng đang nhảy múa trên những tờ áp phích đã bạc màu, Quỳnh ngả đầu vào tường, lắng nghe sự im ắng, rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Chỉ đến khi có tiếng người ồn ào, cô mới giật mình choàng dậy. Bình đang bế một thằng bé chừng ba bốn tuổi lên bậc tam cấp của trạm xá, theo sau là mấy đứa trẻ con nữa và một người đàn ông đứng tuổi. Quỳnh vội vàng đứng lên, vừa đỡ người đàn ông ngồi xuống giường, cô vừa quay sang Bình hỏi xem có chuyện gì.

- Nó chạy trong nhà ra, xe tôi đâm vào.

Thằng bé khóc meo meo, chẳng biết đau ở những đâu. Người đàn ông đứng tuổi vừa phẩy tay xua đám trẻ con ra ngoài vừa nhìn quanh căn phòng. Quỳnh đón ý, vội nói:

- Bà Muôn về nhà rồi, mười hai giờ mới quay lại cơ ạ.

Ông ta gật đầu, quay lại nhìn thằng bé, lăm bắm gì đó. Quỳnh nhìn Bình dò hỏi nhưng anh ta lắc đầu. Cô đành quay sang người đàn ông, mạnh dạn nói:

- Cháu xem cho em, được không ạ?

Người đàn ông nhìn Quỳnh bằng cặp mắt e ngại. Trong thoáng chốc Quỳnh nghĩ, có lẽ ông ta không hiểu câu hỏi. Nhưng rồi ông ta cũng gật đầu. Cô ngồi xuống giường, bế thằng bé đặt vào lòng rồi cẩn thận sờ nắn khắp người nó. Sờ nắn mãi mà không phát hiện ra chỗ đau, thằng bé thì vẫn gào khóc chứ không chịu nói, Quỳnh ngẩng lên nhìn Bình, hỏi nghiêm khắc:

- Anh chẹt qua nó à?
- Không, không phải mà. Tôi phanh lại rồi, nó va vào xe, ngã xuống thôi.
- Nó có bị đập đầu không?
- Không.
- Không bị đập đầu đâu – người đàn ông lên tiếng xác nhận.
- Thế nó ngã như nào?
- Như là ngồi xuống ấy mà.

Câu nói tưởng như qua quýt của Bình làm Quỳnh chột nghĩ ra. Cô lật thẳng bé nằm sấp xuống, kéo quần đùi của nó ra và xem xét kỹ hơn. Không phải mất nhiều thời gian, cô thấy ngay mấy chiếc gai đang cắm sâu vào mông thẳng bé. Xử lý cái mông trẻ con bị gai đâm chầy máu thì chẳng cần đến y sĩ của xã, Quỳnh cũng có thể làm tốt. Cô lấy kéo nhỏ sạch gai, bôi cồn i ốt và băng cho thẳng bé, thao tác gọn gàng chính xác, thái độ dễ dàng nhẹ nhàng, cứ như một y tá khoa nhi chính hiệu. Chỉ lát sau, thẳng bé đã nín khóc, bắt đầu ngo nguẩy sờ mó mọi thứ đồ đạc trong trạm xá. Người đàn ông thấy vậy liền túm tay nó lôi ra cửa. Và chỉ đến lúc này Quỳnh mới nhận ra, ngoài Bình và bố con thẳng bé, còn có một người đã đứng ngoài quan sát hết màn thao diễn kỹ thuật sơ cứu của cô...

Vị khách dự giờ đột xuất vươn tay đẩy cánh cửa cho nó mở rộng ra rồi lùi một bước nhường lối cho người đàn ông và thẳng bé. Quỳnh nhìn sững anh ta. Trán, mắt, miệng... từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt hơi cúi xuống kia đều in đậm hai chữ vô cảm. Rồi anh ta ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên và câu chào đầy bối rối của cô, hai khoé môi khẽ nhếch về phía mang tai tạo ra một nụ cười hờ hững trước khi mấp máy phát ra một câu ngắn gọn, khô khan:

- Tôi đến lấy tài liệu tuyên truyền.
- Mọi người đi vắng hết rồi – Bình nhanh nhẩu thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau hai tiếng “thầy ạ” cụt lủn, Quỳnh chẳng biết phải nói gì thêm. Cô cứ đứng đó, tay vịn hồ lên thành giường, hết nhìn Bình lăng xăng kéo ghế rót nước lại ngắm cái cây xiêu vẹo bên cổng rào. Những lời trao đổi bằng quơ của hai người trôi tuột qua tai cô, cho đến khi một trong hai người nhớ ra sự có mặt của cô. Thật may, người đó lại là Bình. Anh trai bản đứng dậy, niềm nở nhường ghế:

- Quỳnh ngồi xuống đây này.

- ...

- Quỳnh?

Quỳnh vẫn không trả lời. Cô đang mải mê nhìn mấy con gà bới đất trong bóng râm của cái cây. Người còn lại quyết định đã đến lúc mình phải lên tiếng. Anh ta gọi giật giọng:

- Quỳnh!
- Dạ? – cô gái lập tức bỏ rơi lũ gà, quay nhanh vào.

Ánh mắt hơi hốt hoảng của Quỳnh dường như làm tác giả câu gọi giật vừa rồi có phần hối hận. Anh ta chỉ chiếc ghế trước mặt, dịu giọng:

- Anh Bình mời bạn ngồi. Bạn ngồi xuống đi.

Câu nói chậm rãi, bình thản, ít nhiều mang vẻ ân cần này hình như có chút tác dụng ổn định tinh thần. Ít nhất nó cũng kéo suy nghĩ của Quỳnh về với thực tại. Cô “vâng” một tiếng ngoan ngoãn nhưng không rậm rập ngồi xuống chiếc ghế Bình nhường, cũng không đứng nguyên chỗ cũ, mà chậm rãi vòng qua đầu giường, ngồi ghé xuống bên chiếc gối vải hoa đã sờn. Chọn vị trí này, cô không phải đối diện với Đăng (đúng vậy, chính anh ta) ở khoảng cách quá gần như ngồi ghé, cũng không trở thành một mục tiêu đập vào mắt như khi đứng gần cửa. Cô định tiếp tục theo dõi hành tung của lũ gà con, nhưng những bước chân vội vã của bà y sĩ đã xua chúng chạy mất. Vào trong trạm xá, bà vừa vói tay bật nắp quạt to nhất vừa nhìn Quỳnh, hỏi han xòe lời:

- Thế nào, đỡ mệt chưa? Còn nhức đầu không?

- Dạ, cháu hết đau rồi. Hình như cũng hạ sốt luôn rồi ạ.

- Để xem nào – bà y sĩ lôi chiếc nhiệt kế ra, chìa trước mặt Quỳnh – Ngậm vào đi này.

Trong lúc cô gái ngồi yên với cái ống thủy ngân trong miệng, bà y sĩ quay sang hai người con trai, vừa bàn giao tài liệu tuyên truyền phòng chống sốt xuất huyết cho Đăng vừa nghe Bình trình bày một việc hệ trọng: xin phép đưa cháu gái bà đi chơi chợ. Khi lời xin phép tron tru của Bình đã được duyệt và xấp tài liệu mỏng đã được cho vào túi, vừa hay chiếc nhiệt kế cũng cho kết quả. Quỳnh vẫn sốt nhưng chỉ hơn 37 độ một chút. Bà y sĩ ra vườn hái một nắm to lá me đất đem vào, dặn:

- Cháu gái gĩa cái này ra, cho thêm tí nước lọc, vắt lấy nước cốt, uống một hai hôm cho hết sốt hẳn. Nhớ chưa!

- Cháu nhớ rồi – Quỳnh chìa cả hai tay đón nắm lá, thoáng bối rối – Bác có túi nylon không ạ?

- Có cái vỏ mì tôm cũ thôi, cho tạm nhé.

- Vâng.

Bà y sĩ lục chạn lấy ra cái túi giấy trắng nylon của gói mì Miliket 2 tôm đưa cho Quỳnh. Cô vui vẻ nhồi nắm lá gọn vào trong túi rồi quay sang nhìn Bình chờ đợi. Nhưng dường như anh chàng trai bản không có ý định ra về. Anh ta đang lảng xảng bên bà y sĩ, ba hoa gì đó về mấy vị thuốc nam. Trong lúc Quỳnh còn đang phân vân không biết nên đứng đợi thêm chút nữa hay nhắc anh ta chờ cô về luôn thì Đăng đã đến bên cạnh, nhắc gói lá me đất trong tay cô rồi quay người bước ra ngoài. Không kịp suy nghĩ gì, Quỳnh vội vã chào bà y sĩ và Bình, tức tốc đuổi theo.

Đăng cho túi lá me vào một ngăn nhỏ của chiếc túi vải bạt đựng tài liệu, đi nhanh về phía chiếc Minsk dựng ngoài hàng rào trạm y tế. Anh không quay lại dù đã nghe thấy tiếng chân và tiếng gọi đằng sau. Ngay từ ngày đầu tiên lao động ngoài suối, Quỳnh đã bị đám con trai gọi lên sau lưng là Cô Khùng, vì luôn có những hành động lạ lùng, không ai ngờ được. Anh muốn thử xem lần này của cô nàng sẽ... khủng đến mức nào.

- Thừa thầy...

- Bạn không định về à?

- Có ạ. Tại anh Bình anh ý...

- Nếu Bình còn ở đây đến chiều, bạn cũng đợi đến chiều hay sao? – Đăng trèo lên xe, tra chìa khoá vào ổ.

- Thầy cho em xin túi lá me.

- Tôi sẽ chở bạn về, lên xe đi.

- Dạ, thôi.

- Sao thôi?

- Thầy chở em rồi những người khác bàn tán linh tinh.

- Tôi không ngại đâu.

- Nhưng mà em ngại.

Khi nói câu ấy, mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong veo, không có vẻ e thẹn hay thách thức, chỉ có vẻ gì đó rất ngộ nghĩnh, tức cười. Đăng còn chưa biết phải phản ứng thế nào thì Bình đã chạy ra hiên trạm xá gào toáng lên.

- Này, Quỳnh về cùng thầy nhé, tôi ở lại sao thuốc cho bác Muôn.

Không để ai nói lại câu nào, anh trai bản hồn nhiên chạy vào trong. Quỳnh thờ dài, nhìn Đăng, mặc cả:

- Thầy cho em đến đầu dốc rồi em xuống đi bộ từ đây về trường, được không ạ?

Chiếc Minsk phóng được hơn nửa đường thì trời đổ mưa, không phải bắt đầu bằng vài giọt nước lộp độp mà ngay lập tức ào xuống như trút. Thật may là đằng sau xe có kẹp sẵn một chiếc áo mưa. Chiếc áo hơi cũ, lại có chỗ rách nhưng ít nhất nó cũng giúp hai người không ướt đầu và phần lớn thân trên. Tuy nhiên, để chiếc áo kiểu măng tô cả nhân che được cho cả hai người, Quỳnh phải ngồi chúi sát vào Đăng, gần như áp má vào lưng anh. Dầu biết đây chỉ là tình huống bất khả kháng, không thể làm khác, Đăng vẫn cảm thấy thật khó chịu, nói đúng hơn là khó xử.

Dù cố gắng tỏ ra nghiêm khắc, nhiều lúc lạnh lùng đến vô lý, Đăng cũng chỉ là một chàng trai ngoài hai mươi chưa từng trải. Việc không thể giữ khoảng cách (theo đúng nghĩa đen về mặt không gian) với một sinh viên nữ, một cô gái kém anh vài tuổi, cũng làm tâm trí anh bị xáo trộn. Những ý nghĩ trái ngược cứ nhảy múa trong đầu, Đăng nửa muốn mở lời, hỏi han vài câu để cả hai cùng cảm thấy ấm áp hơn trong cơn mưa xối xả trên đoạn đường núi quanh co vắng vẻ, nửa lại muốn im lặng như để ngầm khẳng định với Quỳnh rằng giữa anh và cô, ngoài chiếc yên xe và áo mưa ra, chẳng có gì chung

nữa.

Khi Đăng vẫn còn phân vân giữa hai vai trò, anh khóa trên thân thiện hay giảng viên mới xa vời, chiếc xe đã tới đầu dốc dẫn xuống bản Tin Tộc và Quỳnh đã dứt khoát hành động theo sự lựa chọn của cô. Cô nói to, át cả tiếng mưa:

- Thầy cho em xuống đây thôi ạ.

Từ khi chấp nhận lời kỳ kèo phằng phát giọng điệu trẻ con của Quỳnh, Đăng đã không nghĩ rằng cô sẽ giữ lời. Qua mấy hôm trông nom đám sinh viên nữ, anh cũng chai dần trước những kiểu nhõng nhẽo màu mè của các cô nàng thích làm hàng rồi. Ấy thế nhưng, cô gái có cái miệng lúc nào cũng như bừa ra nững nịu này lại đòi xuống thật! Khi anh vừa phanh xe để chuẩn bị thả dốc, Quỳnh đã chui ra khỏi áo mưa và trèo phát khỏi xe. Đăng quay lại nhìn trần trời, một lần nữa lại không biết phải xử sao. Đội mỗi một chiếc mũ vải đã ướt sũng, cuộc bộ về bản giữa cơn mưa nặng hạt thế này ư? Có phải cô nàng âm mưu rồi không?!

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Chẳng cần biết đến những ý nghĩ đầy ác cảm của Đăng, Quỳnh vuốt nước mưa trên mặt rồi chìa tay:

- Thầy cho em xin túi lá me.

Trước kiểu ứng xử không theo bất cứ một logic nào như vậy, Đăng còn biết làm gì nữa cơ chứ! Anh móc gói lá me trong túi ra đưa cho Quỳnh rồi lao xe xuống dốc. Hừ, giờ thì anh hiểu tại sao đám sinh viên nam lại gọi cô ta là Cô Khùng!

Giờ thì Quỳnh hối hận vì hành động khí khái không phải lối của mình lắm rồi. Quảng đường từ đầu dốc xuống điểm trường Tin Tộc chẳng đáng bao nhiêu, ngày nắng ráo cô đi chậm cũng chỉ mất mười phút. Nhưng dưới cơn mưa trắng trời trắng đất, lối mòn hẹp men theo những bụi cỏ cao đã trở thành một rãnh bùn nhão, lúc thì trơn trượt nguy hiểm, lúc lại khiến chân nhấc lên mà cứ bị níu xuống như đang bước vào mấy sợi dây chun vô hình. Quỳnh không dám đạp vào cỏ vì sợ có rắn, cứ bước từng bước ịch ạch và chịu hàng trăm roi mưa quất rất mặt, gần hai mươi phút sau mới về đến phòng. Cô chỉ kịp rửa chân tay, thay bộ quần áo khô, rồi nằm lẩn vào một góc. Mái đầu vẫn còn ướt lướt thướt ngả dần về phía giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, những âm thanh đánh thức cô dậy. Hình như trời đã tạnh, ánh đèn sáng gắt rọi vào mắt làm cô phải đưa tay lên che mặt. Có tiếng xì xào:

- Kìa... nhìn kìa...

Quỳnh dụi mắt, ngồi hẳn dậy, đụng ngay phải gương mặt nhón nhác của Phương.

- Ôi, may quá, ấy tỉnh rồi.

Quỳnh nhìn quanh, ánh mắt của tất cả đám con gái đang đổ dồn về phía cô, lo lắng có, tò mò có, khó chịu cũng có. Ngoài cửa, mấy cái đầu con trai lấp ló. Tiếng ai đó oang oang từ tận phòng bên kia vọng sang, chẳng có gì khác ngoài mấy từ “Đậy rồi, tỉnh rồi”. Cô ngo ngắc nhìn Phương:

- Tổ ngủ lâu lắm hả ấy?

- Ấy mê man từ trưa đến giờ – Phương gật đầu, chìa đồng hồ trước mặt Quỳnh – Gần mười tiếng rồi.

- Thế cơ à? Thầy Hiện có biết không?

- Biết chứ sao không. Thầy đang đi mượn cang đưa ấy ra trạm xá đấy.

- Thôi chết! Ấy đi báo cho thầy mau lên.

- Tôi biết rồi, chị ạ – thầy trưởng đoàn bước vào, tay xách cái phích to – Sao, chị ra trạm xá khám khiếc kiểu gì mà lại ốm nặng thêm thế, hả?

- Dạ, em đi về gần đến đây thì bị mưa.

- Chìa cái trán bưng ra đây xem nào!

- Ấy, nam nữ thụ thụ bất thân thầy ơi.

- Ồ, nó còn giẫy nảy lên được thế này – thầy nhìn những người còn lại trong phòng, gật gù, miệng chép chép một cách hóm hỉnh – Chắc không sao thật.

Đám con gái ríu rít góp chuyện, hết liệt kê số lần thay khăn ướt cho Quỳnh, lại trêu rằng có cậu này cậu kia trong đám con trai cứ chạy qua hỏi thăm cô suốt. Thầy trưởng đoàn hấp háy mắt nghe và trêu thêm vào mấy câu. Một lát, thầy đứng dậy, trò tay về phía cái phích mới đem đến:

- Nước sôi kia. Máy đưa ngâm cho nó cốc mì để còn uống thuốc.

- Vâng ạ.

- Xong rồi đóng cửa đi ngủ sớm đi. Mai dậy sớm mà ra chợ.

Câu nói cuối cùng của thầy trưởng đoàn làm đám con gái vừa mới trật tự một chút lại xôn xao bàn tán. Không bận tâm đến những lời trao đổi hăng hái về chuyện mua cái này mặc cái kia, Phương rót nước sôi vào cốc mì, bung lại cho Quỳnh:

- Này, ấy ăn thật nhanh cho vã mồ hôi ra nhé.

- Ủ – Quỳnh áp lòng bàn tay lên miệng cốc mì, nhìn quanh.

- Ấy tìm cái gì à?

- Ấy có thấy cái túi lá me của tớ không?

- Không, tớ không thấy. Nó to không?

- Bé thôi, nó là cái vỏ mì tôm cũ ý. Y sĩ ngoài trạm cho tớ, bảo già vất lấy nước uống cho hạ sốt.

- Thế à. Lúc trưa tớ ở bên nhà cô Xiêng, tạnh mưa mới về. Bọn cái Hằng cái Trang về trước thì phải. Để tớ hỏi xem.

- Thôi, đừng hỏi, chắc bọn nó tưởng rác vứt đi rồi.

- Kệ, cứ hỏi chứ.

- Thôi – Quỳnh bóc hần lớp thiếc trên miệng cốc mì và bắt đầu ăn – Tớ ăn nóng vào rồi ngủ một giấc là hết ý mà. Ấy chuẩn bị ngủ đi, mai còn đi chợ.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lân Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Phương gật, bắt đầu giờ chần mần. Những người còn lại cũng lục tục bôi kem chống muỗi, dọn dẹp chỗ nằm. Quỳnh húp gần hết chỗ nước mì, vị cay xè của nó tiếp thêm năng lượng cho cô đứng dậy. Cái cốc nhựa và chút cặn mì thơm thơm này có thể trở thành lời mời chào nồng nhiệt dành cho bọn chuột hay bất cứ loài vật đói ăn nào, cần phải đem nó ra xa, không ở hố rác sau đồi thì cũng phải là chỗ tập kết rác tạm ngoài sân.

Đêm mùa hè ở miền núi vẫn se se lạnh. Quỳnh đặt cốc mì vẫn còn ấm nhưng gần như rỗng không chỗ tập kết rác tạm rồi đi lững thững quanh sân, hít thật sâu mùi đất và cây cỏ ẩm ngai ngái, tươi mát. Cô ngửa cổ nhìn lên. Vòm trời dường như dính quá nhiều thứ lấp lánh nên có vẻ võng hấn xuống, gọi cho người ta một ảo tưởng rằng chỉ cần kiễng chân giờ tay một cái là tóm được một góc vũ trụ. Túm được một góc vũ trụ ư? Ảo tưởng!

- Còn lâu tớ mới mắc lừa, nhé! – Quỳnh lè lưỡi với một đối tượng vô hình trên cao.

Đúng lúc ấy, ánh mắt cô vô tình liếc lại phía lớp học. Và cái lưỡi đang lè ra bỗng đột ngột rụt vào. Trời ạ, có một người đang đứng ở hàng hiên lớp học, nhìn cô như nhìn đứa tâm thần.

Quỳnh đã quen với cách phản ứng khá... kinh hãi của mọi người dành cho những hành động không thể gọi là bình thường của chính cô. Nhưng phản ứng của người đang đứng kia thì không phải là kinh hãi hay ngạc nhiên, mà chỉ là buồn cười. Nếu bây giờ không phải mười rưỡi đêm, chắc anh ta đã cười phá lên vì cái điệu bộ chẳng ra làm sao mà cô vừa vô tình trình diễn. May cho Quỳnh, trời đã đủ khuya để những tiếng cười dừng lại đằng sau đôi môi mím chặt. Một lát, như đã nén xong cơn cười, anh ta chỉ tay về phía cửa phòng của đám con gái, nghiêm mặt như ra lệnh cho Quỳnh mau đi ngủ. Quỳnh gật đầu nhưng vẫn nán lại. Cô vận mình và co duỗi chân như để ngầm thông báo với Đăng (phải, lại là anh ta) về nguyện vọng tập thể dục, hy vọng anh ta sẽ bỏ vào trong trước.

Nhưng có lẽ Đăng không muốn tỏ ra tôn trọng nguyện vọng của một sinh viên nữ ngông nghênh gàn dở. Thay vì bỏ vào trong như Quỳnh thầm kêu gọi, anh ta lại bước xuống khỏi hàng hiên, đến gần chỗ cô hơn.

- Muộn lắm rồi, bạn còn đứng đây làm gì? – Đăng hạ thấp giọng, và còn hạ thấp hơn nữa khi cố nói thật nhanh câu tiếp theo, một câu trống không – Đã hết sốt chưa?

- Thầy định đi đâu ạ? – Quỳnh trả lời Đăng bằng một câu hỏi khác, lễ phép không chê vào đâu được.

Câu hỏi tưởng như chỉ là một lời chào thăm thường bồng làm Đăng đầu tiên thì ngắc ngứ, sau đó thì đâm quạu. Anh đã mở lời hỏi thăm từ tế thể rồi mà cô ta cứ bơ đi là sao?! Phải mất mấy giây sau, anh mới lấy lại bình tĩnh để đáp trả bằng một câu hỏi khác, hơi mát mẻ:

- Tôi có cần phải khai báo với bạn không nhỉ?

- Chắc là... không cần ạ – Quỳnh ngập ngừng, vẻ mặt lộ rõ là đang đề cao cảnh giác.

- Bạn biết vậy thì được rồi. Mau vào ngủ đi!

Quỳnh chẳng có lý do gì mà không “vâng” một tiếng rồi quay người đi vào. Đứng ì ra trước ánh nhìn soi mói của anh ta đã chả mấy dễ chịu, cô lại còn bị muỗi đốt cục cả chân nữa chứ. Nhưng không hiểu vì khung cảnh thanh vắng của đêm hay vì cảm giác nhớ nhà mà Đăng lại trở nên cỏi mở hơn bình thường. Anh sai bước để đi lên song song với Quỳnh, biểu hiện lòng khùng như định nói thêm điều gì. Quỳnh nhìn sang, thoáng ngạc nhiên vì thái độ gần như thân thiện và có phần hơi lúng túng của Đăng. Cô dừng lại, hơi nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì nữa không ạ?

- Ừm... – Đăng gật đầu.

Kiểu âm ừ của Đăng khiến cái đầu lăm lăm tưởng của Quỳnh hoạt động thật nhanh. Có lẽ anh ta cần rút lương tâm đôi chút vì đã để cô xuống xe đi bộ dưới trời mưa, làm cô ốm thêm chẳng... Chẳng kịp nghĩ gì sâu hơn, cô buột miệng:

- Thầy không phải áy náy vì chuyện lúc trưa đâu ạ. Em không sao.

- Tôi không định nhắc chuyện lúc trưa – Đăng đột nhiên gất nhỏ.

- O... vâng.

Quỳnh đi thật nhanh lên trước để giấu đôi tai đồ lụng vì tên tò và tức tối. Cô chỉ định tỏ ra không hẹp hòi để anh ta đỡ phải áp ứng mãi, thêm khó xử thôi. Ai biết được tự dưng anh ta lại giẫy nảy lên như thế chứ. Hừ, tốt nhất là cô đi ngủ! Dính dáng tới ông thầy dở người này thêm phút nào chắc cô chỉ bực mình thêm phút đó.

Bạn đang đọc truyện *Để Hòn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nhưng “ông thầy dở người” đang thật sự rất không bình thường. Thay vì để mặc cho cô chạy tốt lên hiên, anh ta lại đuổi theo, túm lấy khuỷu tay cô. Cừ chỉ có thể gọi là thân mật này đem đến tác dụng như một cú phanh gấp đối với Quỳnh, phanh gấp cả chân tay lẫn đầu óc. Cô cứ đứng đờ ra, trở mặt nhìn Đăng, thậm chí không kêu nổi tiếng nào chứ đừng nói đến việc huých cho anh ta một cái hay giằng tay ra. Ở phía đối diện, Đăng cũng không khá hơn Quỳnh là bao. Trong tích tắc, anh quên bằng lý do dẫn đến hành động bạo dạn của mình, một hành động mà ngay cả trong mơ anh cũng chưa gặp bao giờ: túm lấy tay một cô gái mình không hề có cảm tình, lại đang coi mình là thầy...

Một người thì quên mất rằng mình giữ tay đối phương để làm gì, một người thì không nhớ là mình phải giật tay ra, cả hai chắc sẽ còn đứng giữa sân trường cho đến khi cùng hoá đá nếu như không có ai đó xuất hiện. Chẳng biết là may hay không may, người đóng vai nhân chứng của cái cảnh dễ gây hiểu lầm này không phải thầy trưởng đoàn xuề xoà nhưng cũng nhiều nguyên tắc đạo đức, cũng không phải một sinh viên nam to mồm vô tư hay một sinh viên nữ ưa bép xép đem đặt, mà là Phương – cô bạn quan tâm lo lắng cho Quỳnh nhất và cũng là cô sinh viên được Đăng (dường như) ưu ái nhất trong suốt mấy ngày qua.

Dù Đăng và Quỳnh đã bùng tình, đã nhanh chóng tạo một khoảng cách hợp lý hơn giữa bàn tay người này với cánh tay người kia, cừ chỉ cũng như vẻ mặt không mấy tự nhiên của họ vẫn đưa đến cho Phương rất nhiều suy luận. Nụ cười luôn thường trực trên gương mặt bầu bình tắt ngấm từ bao giờ, Phương cứ đứng ở hàng hiên, nhìn xuống chỗ hai người, cặp mắt ngờ ngàng thấp thoáng cả những cảm xúc cô chưa từng gặp: tổn thương và ghen tị. Quỳnh không đọc được hết những gì hiện lên trong đôi mắt đã tối lại của Phương, cô chỉ biết rằng mình đang ở trong một tình huống hiểu lầm tai hại. Đến đứa thờ ơ nhất trong đám con gái cũng biết là Phương có cảm tình đặc biệt với thầy Đăng, huống chi cô, người mà nó vẫn coi như chị em, luôn tranh thủ kể lể tâm tình... Chẳng nghĩ thêm gì nữa, Quỳnh chạy vội lên hiên, kéo bạn vào trong.

- Có chuyện gì thế? – Phương hỏi, mắt vẫn hơi liếc về phía sau, bối rối.

- Vào đã, rồi tớ kể sau – Quỳnh nói nhanh, cũng chẳng bình tĩnh gì hơn.

Rồi hai cánh cửa sơn xanh cũng đóng chặt lại. Ánh đèn sặc lờ mờ và những tiếng cầu nhàu nho nhỏ bên trong phòng ngủ của đám sinh viên nữ cũng tắt ngấm. Giữa khoảng sân tối om, chỉ còn Đăng đứng im lặng cùng lũ muỗi và những ý nghĩ hỗn độn. Ở đâu đó phía trên thung lũng, tiếng chim đêm vút lên

như một lời trách móc.

Thêm một tuần nữa trôi qua, những công việc giúp đỡ dân bản đã kết thúc, thời gian để đoàn sinh viên tình nguyện lưu lại Tin Tộc lẽ ra đã cạn, nếu như đột mưa lũ bất ngờ không làm sạt lở mấy đoạn đường núi nối từ bản ra trung tâm xã và từ trung tâm xã ra tỉnh lộ. Mặc cho mọi nỗ lực thông đường của cả thanh niên địa phương lẫn sinh viên tình nguyện suốt mười mấy tiếng đồng hồ, khối bùn đất và những tảng đá học vắn cao ngồn ngồn như một lời thách thức. Thầy trưởng đoàn nhìn bầu trời sũng nước đang tối sụp xuống, ngao ngán ra lệnh cho cả đoàn quay lại điểm trường Tin Tộc. Hai phòng học tưởng đã trở về đúng chức năng vốn có của chúng, giờ lại một lần nữa được thu dọn để biến thành phòng ngủ cho đám sinh viên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13

Quỳnh ngồi dậy, mở ba lô, cố gắng không để tiếng sột soạt nhỏ nào phát ra. Mới chín giờ tối nhưng khắp phòng chỉ còn tiếng ngáy nho nhỏ, tiếng thờ đều đều. Tất cả đã trải qua một ngày vất vả. Riêng Quỳnh, dù rất mệt sau sáu bảy tiếng đồng hồ liên tục khuôn đất đá ở khu vực sạt lở, cô vẫn không tài nào ép mình vào giấc ngủ. Cô không đói, suất ăn lúc chiều gồm bát mì nấu sủi và nửa bắp ngô tuy chẳng thịnh soạn gì nhưng cũng đủ để dạ dày ngừng sôi réo. Cô không bị muỗi hay bất cứ loại côn trùng nào khác tấn công, cũng không lạ chỗ ngủ. Thứ làm cô trăn trở không yên lại chính là sự im lặng, sự im lặng của tất cả đám con gái, kể cả Phương.

Sáng nay, khi thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, Hằng- người đem theo nhiều đồ đạc đắt tiền nhất- phát hiện ra mình bị mất hai trong ba chiếc thẻ nhớ. Sau một hồi lục lọi, hai miếng nhựa nhỏ mỏng dính buộc với nhau bằng chun dây được tìm thấy ở một góc phòng, khuất sau chiếc ba lô của Quỳnh. Nếu suy luận một cách thiện chí, đây có thể chỉ là kết quả của chuỗi sự việc trùng hợp ngẫu nhiên, chẳng hạn như hai chiếc thẻ nhớ bị rơi rớt bị đá vào góc phòng trước, sau đó Quỳnh không để ý, quăng ba lô đè lên. ... Nói chung, đồ thì đã trở về với chủ, mọi người thì đang bận dọn dẹp để rời bản cho sớm, chuyện thật ra chẳng có gì đáng nói. Thế nhưng, sẵn đã bằng mặt mà không bằng lòng với Quỳnh từ lâu, Hằng làm toáng lên, âm ỉ đến nỗi đám con trai cũng phải ủa sang xem.

Đúng thời điểm tất cả mọi ánh mắt đều dồn vào một mình mình như vậy, Quỳnh sững sờ nhận ra rằng tình bạn giữa cô và Phương đã rạn nứt quá nhiều. Trước cảnh tình ngay lý gian của Quỳnh, Phương chẳng hé môi lấy nửa câu bênh vực, đến ánh mắt cũng không còn chút tin tưởng nào nữa. Ngay cả khi thấy trưởng đoàn vào phân xử và ra kết luận chấm dứt việc “đấu tố” Quỳnh, Phương cũng không biểu lộ sự mừng rỡ hay chia sẻ, chỉ hành động giống những người khác: im lặng, quay lại với đồng hành lý chưa sắp xếp xong. Và đã mười hai tiếng trôi qua, bức tường im lặng vô hình mà Phương cùng mọi người dựng quanh Quỳnh vẫn sừng sững hệt như đồng đất đá sạt lở đang án ngữ giữa đường, không cách gì lay chuyển.

Quỳnh lục ba lô lấy điện thoại, ngón tay cái nấn ná trên bàn phím mãi vẫn không biết phải nhấn gì cho Phương. Chuyện gẫu ư? Suốt một tuần nay, những tin nhắn nói chuyện tâm phào của Quỳnh chỉ được đáp lại một cách gượng gạo, miễn cưỡng. Tâm sự ư? Những câu tâm sự luôn bị tổng đài ngắt thành hai, ba tin nhắn liên tiếp của Phương và những lời quân sự quạt mo cũng lẽ thê không kém của Quỳnh đã ngừng bật kể từ một tuần trước. Giải thích ư? Quỳnh biết giải thích sao nữa đây? Chuyện hai chiếc thẻ nhớ thì cô chẳng biết gì để phân bua, còn chuyện một tuần trước với Đăng thì cô đã mất cả đêm và non nửa tiền trong sim điện thoại để vừa kể tường tận vừa trấn an rồi mà Phương. ...

Nếu như không có sự cố thẻ nhớ vừa rồi, chắc Quỳnh vẫn đinh ninh là Phương đã hiểu và tin lời giải thích của cô, rằng cô và vị giảng viên tương lai đẹp trai mà nó hết sức ngưỡng mộ chẳng có chút cảm tình nào với nhau, rằng việc cô đứng sát bên anh ta, sát một cách bất thường, chỉ là một khoảnh khắc tình cờ. Mãi đến sáng nay, khi Phương im lặng vào đúng lúc cô cần nó lên tiếng nhất, Quỳnh mới vỡ lẽ, thì ra cô đã suy nghĩ quá đơn giản. Cô đã vô tư đến mức vô tâm, chẳng biết những lời giải thích quá thật thà của mình đã đưa đến cho bạn những cảm xúc âm ứ, hờn ghen. Cũng phải thôi, một đứa vẫn bị chê là tò và hâm hấp như cô làm sao thấu hiểu được tâm trạng của Phương- một thiếu nữ giàu tình cảm đã bắt đầu biết thế nào là rung động.

Giờ thì mọi thứ đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Quỳnh. Sự im lặng, giống như lời kết tội nặng nề treo lơ lửng trên đầu chẳng biết bao giờ thì rơi xuống, làm cho mọi mạch máu trong đầu cô căng lên, một mõi rã rời nhưng lại không thể ngủ, dù chỉ là một giấc ngắn chập chờn.

- Ngột ngạt quá! – Quỳnh nói một mình trong bóng tối.

Ngay sau đó, giống một kẻ mộng du, cô vùng dậy, đi như chạy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Đăng buông lỏng những ngón tay, chiếc điện thoại rơi xuống vạt cỏ ướt đầm. Những âm thanh trả lời tự động đặc trưng của nhà mạng vẫn vọng lên rõ mồn một: Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... Cúi đầu nhìn đám cỏ đang được màn hình điện thoại chiếu ánh sáng xanh yếu ớt, anh

thở dài, cảm giác nhẹ nhõm dần dần dâng lên trong cái đầu vẫn còn đang chênh choáng vì mấy chén rượu ngô “uống cho ấm người” của ông trưởng bản. Anh sẽ không “vui lòng gọi lại sau” theo sự chèo kéo của giọng nói vô cảm được cài đặt sẵn, thậm chí còn thấy biết ơn vì nó đã vang lên. Bởi nếu đầu bên kia có tín hiệu, có người thưa máy, Đăng cũng chẳng biết phải nói gì. Gần hai năm trôi qua, anh và chủ nhân số điện thoại ấy cũng đã xa nhau đủ lâu để trở thành hai kẻ lạ rồi.

Giữa lúc những kỷ niệm ngắn ngủi của mối tình đầu kết thúc không có hậu vẫn luẩn quẩn trong đầu, Đăng chợt nghe thấy tiếng chân càng lúc càng bước gần về phía mình. Trong khi anh còn đang phân vân không biết nên cúi xuống nhặt điện thoại và bật màn hình sáng lên hay lặng lẽ tránh ra chỗ khác, tiếng chân đã dừng lại, rồi nhanh chóng biến thành những tiếng thở dài, thật dài.

- Sao thế Quỳnh? – Đăng vừa cúi xuống nhặt điện thoại vừa hỏi đột một câu.

Không thể gọi là giật mình hay hoảng hốt, cảm xúc của Quỳnh lúc này phải diễn tả bằng từ “đứng tim” hoặc “khấp đảm” mới chính xác. Cổ họng cô tắc nghẹn, đôi môi nhấp nháy mãi mới thốt ra được mấy lời rời rạc:

- Dạ... không... không có gì.

Đăng bật nút đèn pin trên điện thoại, chia nó về phía gương mặt sợ-đến-đông-cứng của Quỳnh, chẳng hiểu ma xuy quỷ khiến hay rượu thúc ép, tự nhiên buột miệng hỏi thật ác:

- Ra đây giấu thẻ nhớ à?

Quỳnh lặng đi một lúc. Ban đầu, cô không hiểu câu nói, dù không gian im ắng của đêm miền núi không hề cản trở từng chữ đập vào màng nhĩ, rõ mồn một. Sau đó, khi đã chậm chạp xâu chuỗi xong cả câu, cô lại không hiểu lý do để một người hơi kiêu ngạo nhưng chưa bao giờ cay độc có thể bật ra những lời tàn nhẫn ấy. Chẳng lẽ cô giống một đứa con gái có thói tật xấu, ăn cắp vặt đến vậy ư? Chẳng lẽ trong mắt Đăng, cô đáng ghét đến mức anh ta phải trả đũa bằng cái cách hỏi móc họng hoắt này? Chẳng lẽ một người luôn nghiêm trang như anh ta lại đang đùa cợt, thậm chí đùa cợt quá trớn, không biết đến giới hạn? Những câu hỏi, những phỏng đoán, những giả định cứ ngoằng vào nhau, thối dần quanh cô như sợi dây thừng. Quỳnh thấy ngạt thở. Cô hít mạnh để hơi ấm bên ngoài ulla vào ngăn những giọt nước đang rình rập trong khoé mắt. Không nói thêm lời nào, kể cả một câu chào lễ phép mà cô vẫn thường dặn mình phải nói để giữ đúng phép thầy-trò, Quỳnh quay người đi vào.

Đăng không nghĩ là cô nàng ngông nghênh này lại đầu hàng chóng vánh, rút lui vô điều kiện như thế. Khi đặt câu hỏi, anh đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc đấu khẩu. Anh đang hơi say và cô đơn, những kỷ niệm mạnh mẽ nhào lên từ một vùng ký ức mờ khuất như muốn hạ knock out kẻ đang kìm giữ chúng. Đêm cuối cùng ở Tin Tộc mới một mồi và tịch mịch làm sao. Hơn lúc nào hết, anh thèm được trò chuyện, cãi cọ cũng được, với một cô gái mười chín tuổi tinh nghịch, hồn nhiên, giống như cô gái ngày xưa mà anh từng theo đuổi. Ở phải, tại sao anh không đuổi theo chứ? Cô ấy mới vừa ở đây thôi mà. Chẳng kịp trấn tĩnh lấy một giây để phân biệt đâu là hiện thực đâu là ảo giác, Đăng chạy vội về phía hàng hiên lớp học.

Mới thất thủ đi đến giữa sân, Quỳnh lơ mơ nghe thấy tiếng chân và tiếng gọi. À không, không phải là một tiếng gọi hân hoan, nó giống một tiếng kêu để gọi chú ý hơn. Cô dừng bước, ngoái lại. Bóng tối gần như đặc quánh và đôi mắt nhòa nước không cho phép cô nhìn rõ mọi thứ, cô chỉ đơn giản là cảm thấy có người đang lao đến. Còn ai vào đây, nếu không phải là Đăng? Chẳng lẽ anh ta vẫn chưa thoả mãn với câu nói có giá trị như một nhát dao đâm bồi vào người bị thương kia? Chẳng lẽ anh ta vẫn muốn căn vặn cô thêm điều gì nữa? Quỳnh xoay hẳn người lại, có lẽ đã đến lúc cô không nên và không thể tránh né nữa.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tia lưả nhỏ bùng lên trong đôi mắt mở to long lanh nước của người đối diện khiến bước chân hăm hở của Đăng khựng lại. Có phải anh đã làm sai điều gì? Lắc mạnh đầu như muốn hất văng men rượu choáng váng và những kỷ niệm xao lòng ra khỏi tâm trí, anh cố gắng hướng suy nghĩ của mình về phía giới hạn tinh tảo. Nhưng cú lắc đầu này dường như không đem lại kết quả, thậm chí là phản tác dụng. Những cảm xúc nồng ấm của một chàng trai hai mươi hai tuổi vốn bị vai trò giảng viên tương lai ép cho lắng xuống suốt nửa tháng nay bỗng nhiên được khuấy động, Đăng tiến thêm một bước về phía Quỳnh.

Sau mấy hôm mưa to, khoảng sân đất không được đầm kỹ đã trở nên lầy lội hơn bao giờ hết. Một đám bùn đang nằm im ở ngay trong tầm bước của Quỳnh, chỉ còn đợi cô gái cử động để hoàn thành nốt nhiệm vụ phá đám (hay tác hợp?!) của mình. Vừa lùi vừa xoay người tránh Đăng, Quỳnh bước ngay vào chỗ đất nhão, trượt chân, mất đà, chới vơi. Và lần này, Đăng đã vút bỏ sự cảnh giác để làm theo phản xạ tự nhiên của một chàng trai bình thường: vuron tay đỡ. Thật tai hại, bóng đêm đen kịt đã biến hành động mang tính nhân đạo của anh thành một cử chỉ thân mật bất ngờ. Tay anh, thay vì nắm được tay hay vai Quỳnh, lại chộp vào eo cô, kéo giật lại. Tiếng kêu thảng thốt của Quỳnh chưa kịp rời khỏi môi đã bị ép ngược trở lại bằng đôi môi vẫn còn cay nồng vị rượu.

Như bất cứ cô gái biết tự vệ nào khác, Quỳnh vùng vẫy, cố gắng giằng mình ra khỏi nụ hôn đầu đời không mong muốn. Như bất cứ cô gái mới lớn nào khác, cô cũng từng mơ mộng về hành động này. Trong suy nghĩ của cô, nó là một dấu ấn nhỏ nhưng phải thật ngọt ngào. Nó phải diễn ra trong bối cảnh thật lãng mạn với hoa, nến và tiếng sột soạt của váy áo, phải bắt đầu thật từ tốn với những lời êm dịu. Quan trọng nhất, người chia sẻ nụ hôn đầu với cô phải là chàng trai mà cô yêu thực sự. Cô chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh mình, ăn mặc lố nhố, đứng chôn chân giữa khoảng sân tối om lép nhép bùn

đất, đón nhận một nụ hôn không chút gượng nhẹ của một người gần như căm ghét mình. Cô hẳn sẽ là con ngốc nếu cứ để yên cho anh ta tiếp tục!

Thật không may, cô không đủ kinh nghiệm để hiểu rằng, cứ chỉ phản đối không yếu ớt nhưng cũng chưa đến mức quyết liệt sống còn như của cô sẽ chỉ càng góp phần trên người kẻ đang giữ vai trò chủ động. Đúng vậy, Đấng giờ đây không còn coi cô là đàn em cùng trường, là học trò tương lai nữa, mà là một người khác giới bước bình đây hấp dẫn, một thử thách khó khăn cần chinh phục. Vòng tay anh siết chặt hơn quanh hông cô, đôi môi nóng này của anh áp vào đôi môi mím chặt cứng đờ của cô, chà xát...

Vài giây trôi qua trong sự im lặng tuyệt đối, thậm chí cả tiếng thở cũng không thấy đâu. Chàng trai vẫn miệt mài “tấn công”, cả vòng tay lẫn bờ môi đều không buông, không lỏng. Phản ứng kiên định ban đầu dần rồi bỏ cô gái. Không biết vì ngạt thở hay vì quá căng môi, trong tích tắc, miệng cô hé ra một chút. Và chỉ chờ có vậy, như dòng nước lũ mạnh mẽ từ thượng nguồn đổ xuống cuốn phăng thân cây non nớt, một nụ hôn đúng nghĩa kéo cô vào một cơn say văng vất, một cơn say không phải do rượu, một cơn say cô chưa từng biết đến bao giờ.

Không biết lại bao nhiêu giây nữa trôi qua trong sự im lặng tuyệt đối, nụ hôn có thể gọi là đắm đuối dần dần xen vị mặn. Đấng nhấc một tay khỏi eo Quỳnh và chạm nhẹ lên mặt cô, gò má mà anh nhớ là lắm tấm tàn nhang của cô đã ướt đầm từ lúc nào.

Ánh nắng gay gắt từ trên trút xuống, hơi nóng hầm hập từ dưới dâng lên, chúng gặp nhau ở một điểm, đó là gương mặt nhể nhại mồ hôi của đám nhân viên mới bước ra khỏi những toà nhà văn phòng. Quỳnh cũng đang len giữa dòng người bị thiêu đốt ấy, hết quay trái lại quay phải, cố gắng xác định – giữa bao nhiêu hàng quán nhộn nhạo – một địa chỉ khá dĩ dè thường thức bữa trưa đầu tiên của cuộc đời đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Thực ra, cô cũng không có nhiều lựa chọn. Những nhà hàng Nhật hay pizza Ý đằng kia rõ ràng là quá xa vời đối với mức lương thử việc hơn hai triệu một tháng của cô. Những gánh miễn ngan, bánh đa cua bán rong có vẻ hợp túi tiền nhất thì lại hơi kém trang trọng, nếu không muốn nói là nhếch nhác, cho mục đích mà cô đang hướng tới. Ư thì bữa trưa đầu tiên cũng chẳng phải sự kiện trọng đại thiêng liêng cho lắm, nhưng sau một buổi sáng làm việc không mấy suôn sẻ, Quỳnh nghĩ mình xứng đáng được nếm món gì dễ chịu hơn là những thứ ít năng lượng nhiều mì chính giữa vỉa hè bụi mù không chút bóng râm này.

Nửa ngày cô vừa trải qua thật đáng đưa vào làm ví dụ điển hình trong cuốn Những kinh nghiệm bắt đầu công việc tồi tệ – nếu cuốn đó có tồn tại ở đâu đó trên đời. Chiếc máy quét cùng phần mềm nhận dạng văn bản xa lạ hoá ra lại là thứ khiến cô ít khổ sở nhất. Trừ vài trục trặc nhỏ ban đầu do nhầm lẫn về dây nguồn, nó hoạt động trơn tru, chỉ phát ra những âm thanh lè rè vô hại, khác hẳn với phần lớn những người chia sẻ chung bầu không khí mát lạnh ở văn phòng với cô. Suốt gần bốn tiếng đồng hồ ngồi trong góc của mình, tất cả những gì cô nghe được từ mấy cabin bên cạnh là vài câu chào nhạt nhẽo, dăm câu trả lời nhát gừng về công việc và hàng tá những câu ám chỉ sẵn sàng về chuyện cô đã chạy chọt thế nào để nhảy vào được vị trí mà họ cho là ngon lành này.

Quỳnh đã quá quá quá quen với tình trạng mình ở trong một tập thể nếu không bị dèm pha nói xấu thì cũng bị đối xử kém thân thiện rồi. Ông nội lập lá số cho cô, nói rằng trong cung Nô Bộc của cô có một số sao gì đó chi phối việc này. Quỳnh không tin từ vi nhưng cô tin ông nội. Và nếu đó đã là số mệnh, cô buộc phải coi những phản ứng như vậy là chuyện thường rồi cố gắng quên chúng đi thật nhanh. Lần này, nỗ lực làm con cá Dori của cô dường như đã khá thành công nếu như lời đề nghị được mời mọi người trong phòng đi ăn trưa của cô không bị một nhân vật đáng gờm chẳng rõ vô tình hay vô tình thật sự ra tay ngăn cản.

Không, người đó không phải là Đấng. Sau khi dẫn cô đi chào mọi người trong văn phòng và ấn vào tay cô cái máy scan (với dây nguồn của một cái máy scan khác hẳn!) cùng mấy cuốn tạp chí buồn chuyện tào lao, anh ta hình như đã bị ánh mặt trời chói chang ngoài kia làm cho bốc hơi. Chiếc mũ bảo hiểm đặt trên mặt bàn cuối phòng là vật duy nhất chứng minh rằng cuộc chạm trán đầu tim sáng nay ở thang bộ không phải do Quỳnh tưởng tượng ra, rằng anh ta thực sự đã đi làm và đang ở đâu đó quanh đây. Dù sao thì sự vắng mặt hơi bất thường này của Đấng cũng khiến cô bớt đi một mối bận tâm. Chỉ riêng việc hứng trọn những lời đầy gai móc của Diệp – thư ký toà soạn, người đã quay cô như quay dế trong buổi phỏng vấn, người đã không nỡ được một nụ cười xã giao khi cô đến chào lúc đầu buổi sáng – và tiếp theo là của những ma cũ trong phòng cũng đủ để cô thấy ong cả đầu rồi...

Mãi nghĩ lan man về người phụ nữ có cái miệng nhỏ xinh như búp bê Nhật và hàm răng siết chặt đến nỗi chỉ to nha khoa cũng chưa chắc đã lách được qua ấy, Quỳnh suýt nữa bỏ qua tấm bảng xanh đỏ của một hãng bán đồ ăn nhanh bên kia đường. BBQ Chicken chưa bao giờ là cái tên đầu tiên cô nghĩ đến mỗi khi thèm ăn gà rán hay hamburger, đơn giản vì nó đắt hơn hẳn KFC hay Lotteria. Nhưng lúc này, khi cô sắp kiệt sức vì sự lạnh lùng của công sở và sự nóng nực của đường phố mùa hè, không gian mát mẻ cùng những chiếc ghế đệm sọc xanh lá cây vui mắt của nó có vẻ là một chỗ trú ẩn lý tưởng. Phải, thực sự lý tưởng, nếu như không có người khách nam mang gương mặt suýt nữa thì giống hệt Hyun Bin ngồi trong góc!

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 17

May mắn thay, người suýt giống hệt Hyun Bin kia đang bận bịu với chiếc điện thoại và suất cơm gà đã voi một nửa nên không nhận ra sự hiện diện của Quỳnh. Tuy vậy, như một phản ứng vô thức, cô vẫn quay người đi thật nhanh về chiếc bàn ở tận đầu bên kia, nơi khuất nhất, cách xa anh ta nhất. Cố thu mình lại sau chiếc ghế tựa lưng cao, cô chỉ nhanh vào một trang thực đơn in ảnh chiếc đùi gà óng mỡ mà thậm chí không thèm đọc xem giá của nó là bao nhiêu. Ánh mắt dò xét của anh chàng phục vụ khiến cô – dù không soi gương – cũng biết chắc lúc này mình trông hệt như một du khách ngơ ngẩn hay một diễn viên kịch câm vụng về. Du khách, diễn viên, người mộng du... ai cũng được, tất cả những gì cô cần bây giờ là chút thức ăn và khoảng thời gian yên tĩnh để sắp xếp những suy nghĩ bừa bộn trong đầu.

Quỳnh đã phạm phải một sai lầm to lớn khi đến làm tại toà soạn báo Quan Sát, sự thật này cũng như chữ ký và họ tên cô in đậm nét trên hợp đồng thử việc, rành rành, không thể chối cãi. Lẽ ra, cô nên dẹp thói anh hùng rơm để tiếp tục xin tiền bố mẹ thêm vài tháng rồi từ từ tìm việc khác. Làm như thế tuy có tổn thương tự ái đôi chút, hoặc mất hết cả tự trọng của tân cử nhân – như cô đã từng tuyên bố hùng hồn trước toàn thể gia đình, nhưng ít nhất cô cũng tránh được tình cảnh mà người Anh vẫn gọi là a fish out of water (1), hết sức ngọt ngào, sượng sùng này. Thậm chí, ngay cả khi cô nhầm mất nhận công việc mà họ hàng đã ưu ái sắp xếp – tức là có gắn tên mình vào mấy chữ “chạy chọt” “con ông cháu cha” thật đi chăng nữa, đồng nghiệp của cô ở nơi đó chắc cũng không tỏ thái độ kỳ thị ra mặt như ở đây. Và cô cũng không cảm thấy oan ức, tủi thân đến mức phải dùng món gà BBQ sốt cay làm cốc để lau nước mắt như bây giờ.

Hơn nửa tiếng sau, khi trên bàn chỉ còn lại mấy tờ giấy ăn đã thấm ướt cùng hai khúc xương đùi gà, Quỳnh mới tạm thoát khỏi mớ bòng bong những ý nghĩ bi quan mù mờ. Tuy chưa vạch ra được kế hoạch cụ thể cho tương lai nhưng cô đã đủ bình tĩnh để suy xét mọi điều liên quan. Hoá ra tình cảnh của cô chưa đến nỗi quá bi đát. Công việc đúng chuyên ngành, mức lương thưởng không tệ, chỗ làm cách nhà có mười phút đi xe máy, tên cơ quan lại oai oai, khởi đầu như vậy đối với một sinh viên tốt nghiệp loại khá của một trường đại học thường thường bậc trung cũng là tốt lắm rồi. Tất nhiên, cô sẽ tìm cách cải thiện quan hệ với đồng nghiệp, cả toà soạn đông như vậy chắc phải có ai đó dễ nói chuyện chứ! Trong phút chốc, Quỳnh thấy một niềm lạc quan dâng lên tận cảm. Cô bỗng quên bẵng tình trạng đang núp tránh ai đó của mình, vênh mặt ngồi thẳng dậy, gọi tính tiền.

- Bàn chị thanh toán rồi ạ – cô nhân viên vừa đi tới vừa nhìn vào kẹp bìa da trên tay, nói nhanh như máy.

- Có nhầm không bạn? Mình vừa...

- Không nhầm đâu ạ, lúc nãy anh gì bạn chị trả rồi mà.

(1) A fish out of water: Cá ở trên cạn, thành ngữ dùng để diễn tả tình cảnh không thoải mái của một người bị rơi vào hoàn cảnh không phù hợp.

“Anh gì là anh gì?”, vừa để đầu óc chậm chạp xử lý câu hỏi, Quỳnh vừa đẩy cửa kính bước ra. Lũ không khí nóng nực nhóp nhép bên ngoài đồng loạt xộc đến ép cô phải giao nộp một cái rùng mình. Cô cho chúng hẳn hai cái, dù nguyên nhân của cái rùng mình thứ hai không liên quan gì đến thời tiết mà xuất phát từ một người, nói rõ hơn chút nữa là từ hành động của anh ta.

Tại sao cô đã cố tránh mà anh ta vẫn nhìn thấy? Không phải lúc đó anh ta đang mải ăn và chúi mũi vào màn hình điện thoại hay sao? Chẳng lẽ anh ta mọc mắt trên trán, hay bên thái dương? Và anh ta có ý gì khi trả tiền cho cô? Trông bộ dạng của cô lúc đó thảm hại đến mức khiến anh ta phải động lòng trắc ẩn ư? Hay anh ta muốn dùng cách tỏ ra lịch sự và rộng rãi thế này để ngầm cảnh cáo cô vì thấy cấp trên mà không chào? Trong chốc lát, Quỳnh thấy mọi thứ mù mờ. Cô biết mình phải quay về văn phòng, đồng thời cũng biết mình đang ở trong tình trạng mất phương hướng tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Đặng lắng nghe tiếng chân mình vang lên giữa dãy cabin vắng lặng. Mọi người, kể cả Quỳnh, có lẽ vẫn đang ngồi nán lại trong những quán hàng mát mẻ, đợi lòng can đảm dâng cao hơn chút nữa rồi mới dám đi ra ngoài trời, nơi nắng nóng đang muốn nung chảy từng cm đường nhựa. Anh vốn là người dễ thích nghi với nhiều mức nhiệt độ, và do đó không quan tâm lắm đến thời tiết, nhưng cũng phải thừa nhận mùa hè năm nay thật kinh khủng.

Mở trang quản lý tin bài, lướt chuột qua những gì nhóm anh đã dịch và đưa lên trong buổi sáng, Đặng hơi nhăn mặt. Các tin bài quan trọng đều được lấy về dịch rồi đẩy lên trang kịp thời, không có sai sót gì, trừ vài lỗi đánh máy ầu. Thế nhưng chẳng có bài nào vượt được con số ba ngàn lượt đọc, trừ một bài về ngôi sao truyền hình Hàn Quốc bất ngờ tuyên bố kết hôn (mà bài đó thì anh biết chắc là đã được “xào” lại từ các mục tin do thành viên tự dịch trên các diễn đàn phim ảnh chứ không phải do nhân lực trong nhóm thực hiện). Thật đáng xấu hổ! Những tin bài đầu tiên của tuần này đạt lượt đọc có thể coi là thảm hại, còn anh, người chịu một phần – phần khá to – trách nhiệm lại dành cả buổi sáng để đầu óc lang thang leo đèo vượt núi, vượt cả thời gian, rồi nhớ hay tưởng tượng về một nụ hôn trong bóng tối mơ hồ.

Hành động bột phát chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi ấy đã thay đổi hoàn toàn tương lai Đặng (và cả tương lai của Quỳnh, như anh từng già non phỏng đoán). Trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, Đặng quyết định không ở lại trường làm giảng viên như chính anh đã gần như tin chắc. Bố mẹ, thầy cô và bạn bè gạn hỏi tại sao, anh đều nói ra những lý do chính đáng đến nỗi không ai phản đối, dù hẳn họ cũng nghi ngờ không ít. Anh bắt đầu với một công

việc có thể coi là sáng giả cho người mới ra trường, giám sát dự án cho một tổ chức phi chính phủ. Sau hai năm, dự án với những chuyển công tác liên miên kết thúc, anh bỏ qua những thông báo tuyển dụng hấp dẫn với mức lương tương xứng của các dự án khác thuộc những NGOs khác, nộp đơn thi vào Quan Sát.

Nhanh thật, quay đi quay lại, anh ở đây đã hai năm rồi. Suốt hai năm, anh hài lòng với tốc độ thăng tiến không nhanh không chậm và mức lương trung bình khá, quen dần với những cuộc chạy đua dịch tin nhanh hơn hấp dẫn hơn báo khác diễn ra mỗi ngày (và đôi khi là đêm), quen dần với những cuộc họp giao ban có sự hiện diện vô hình của những người giữ nhiệm vụ kiểm soát tư tưởng văn hoá, chỉ bởi lý do duy nhất: được trở về nhà hàng ngày, thay vì hàng vài tuần hay tháng rưỡi. Đến khi Quỳnh xuất hiện, anh thấy...

Tiếng cười nói của đám nhân viên đang đi từ thang máy ra không cho phép Đăng nghĩ tiếp. Anh ngẩng lên nhìn ra phía hành lang, chuẩn bị sẵn vài cái gạt đầu và nụ cười mỉm nhạt thếch chào đón họ. Những khuôn mặt vừa lưu luyến tạm biệt bữa trưa và vẫn tiếc rẻ giữ cây tăm trên miệng hơi khựng lại khi thấy anh. Mấy lời bông đùa đang dở bỗng biến thành một chuỗi câu chào, lời hỏi thăm, hơi nhỏ nhẹ lễ phép hơn mức bình thường. Đăng đã làm với cả nhóm đủ lâu để hiểu thái độ này nghĩa là gì. Họ đang giấu hoặc muốn giấu anh một đôi điều.

Về Quỳnh chẳng? Cô đã khóc trong quán com gà và cố làm ra vẻ như chỉ bị cay vì nước sốt. Ai khác thì có thể bị cô đánh lừa chứ Đăng thì không. Anh đã ăn chung mâm với cô suốt nửa tháng trời và thấy cô nhai ngon lành những món măng ngâm ớt, rau sống kèm chấm chéo ớt tươi với vẻ thích thú không thua một bà già người Thái chính hiệu nào. Những thứ gia vị kiểu Hàn Quốc nửa mùa vốn chỉ dọa người ta bằng sắc đỏ kia không thể làm cô chảy nước mắt nhiều như thế được. Nhất định phải có nguyên nhân khác, anh sẽ biết sớm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Cúc Anh... – Đăng hắng giọng, gọi cô gái vốn nổi tiếng vì tài nói nhanh hơn nghĩ.
- Dạ? – Cúc Anh thậm chí còn dạ trước khi chữ “Anh” bay hết ra khỏi miệng Đăng.
- Em xem lại bài dịch về Jang Jin Young nhé. Replace sót một chữ sis kia. (1)

Cúc Anh im lặng. Rõ ràng cô đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống này. Đăng nhìn xuống màn hình, tiếp tục:

- Em sửa luôn lỗi đánh máy trong tin về Kim Bum nhé.
- Đoạn nào hả anh?
- Đoạn ba, dòng đầu tiên luôn. Em thấy chưa.
- Chưa ạ – một lần nữa, miệng của Cúc Anh nhanh hơn não, khi nào đuổi đến nơi, cô mới áp ứng nói tiếp – À, em... thấy rồi.
- Trưa nay ăn no quá hay sao mà lơ đãng thế? – Đăng hỏi một câu tưởng như vô thưởng vô phạt.
- Vâng, chị Diệp mời pizza nên bọn em hí hì.

Một vài tia mắt cảnh giác được bắn qua bắn lại giữa các bàn. Đăng vẫn tỉnh bơ nhìn xuống tờ giấy ghi văn tắt những lỗi cần sửa mà anh mới tóm được trong lần đọc lướt khi nãy.

- Hạnh, em đổi tên bài về vụ Triều Tiên bản tên lửa đi, mới được có hơn một nghìn lượt đọc thôi đấy.
- Lân, em xem lại bài về Lindsay Lohan...

Còn vài phút nữa mới đến giờ làm việc buổi chiều nhưng tất cả đã được (hay bị) những lời nhắc nhở của trưởng nhóm cuốn vào guồng quay tin bài. Trong khi mọi người đang dán mắt vào màn hình, cố tìm cách chận nước cạnh cho một loạt tin tức chính trị khô khan và tìm ảnh minh hoạ cho nửa tá những tin giải trí phù phiếm khác, Đăng đứng dậy, rời khỏi phòng, cô thuyết phục rằng mình đang cần đi trả lời tiếng gọi thiên nhiên (2) chứ không phải đang ngóng một ai đó.

Dù sao thì ai đó đang không được trông ngóng cũng đã vượt qua được một nửa quãng hành lang để trở về phòng làm việc. Cô khựng lại khi thấy Đăng, lấp bắp lời chào. Không hề cô hỏi thêm gì về chuyện ở BBQ Chicken lúc nãy, anh tiếp tục bước, vừa đi tuôn ra một hai câu chán ngắt liên quan đến công việc.

- Đã scan xong hết chưa?
- Dạ, rồi ạ – cô trả lời như cái máy.

- Thế thì dịch luôn một bài dài đưa lên trong chiều nay nhé.

- Vâng.

Quỳnh không nhìn theo. Cô mở cửa phòng thật nhẹ và cố gắng giữ vẻ mặt tươi tỉnh nhất để chào hỏi mọi người. Đáp lại cô là những cái gật đầu hờ hững và ánh nhìn nửa dè chừng nửa soi mói.

- Thế trưa Quỳnh ăn gì? – Cúc Anh hỏi trước khi nhớ ra mình cần im lặng.

- Em qua quán gà BBQ bên đường ăn cơm thôi ạ.

Cúc Anh không nói gì thêm nhưng câu hỏi han xã giao duy nhất của cô gái hay lơ lửng dù sao cũng là một tín hiệu cho Quỳnh vin vào và cảm thấy dễ thở đôi chút. Nhưng ngay khi cô vừa kéo ghế ngồi xuống, cái sức nặng vô hình vừa mới bớt được một phần nhỏ kia đã quay lại, ra sức chèn ép. Lúc sáng, khi bật máy tính, cô đã làm cho cái nút power tụt hẳn vào trong. Trước khi đi ăn trưa, cô để ý thấy mọi người chỉ tắt màn hình chứ không tắt máy nên cũng bất chước theo. Bây giờ, khi đi ăn trưa về, chiếc máy tính mà cô nghĩ là đang bật lại tắt ngóm.

Quỳnh nuốt khan, hình như bây giờ não cô mới nhận được tín hiệu phản ứng với những thứ gia vị cay mà cô đã ăn trong bữa trưa. Bây giờ là đợt nắng nóng cao điểm nhưng cô không tin vẫn phòng lại mất điện đúng lúc như vậy. Có ai đó đã thực sự không muốn ngày làm việc đầu tiên của cô suôn sẻ bình thường. Cô không muốn đoán người đó là ai. Người cô cần gấp lúc này là một trong mấy anh chàng phụ trách IT ở phòng kỹ thuật cuối hàng lang. Lúc sáng khi cô được dẫn đi khắp toà soạn để chào ra mắt, mấy anh chàng mà cô nghĩ chắc sẽ hơi khó gần đó là những người đáp lại cô bằng nụ cười ảm áp nhất. Mạnh, trưởng nhóm kỹ thuật, à lên khi cô tả về bệnh của chiếc máy.

- Biết rồi, case lớn nó thế. Em chờ anh tí. Đức, – Mạnh ngoắc một anh chàng trẻ hơn ngồi tí trong góc – Mày sang bên đây giải quyết ca này cho người đẹp đề.

Đức xô ghế đứng dậy rút chiếc tước nơ vít dài ngoằng ở bên bàn như thể người ta rút kiếm, rồi nhìn quanh như thể Quỳnh là người vô hình: .

- Đâu? Người đẹp đâu, sao em không thấy?!

Quỳnh gờ tay theo kiểu học sinh xin phát biểu rồi nói luôn như mặc cả:

- Nếu anh sửa máy cho em, em hứa sẽ cố đẹp lên ạ.

Bạn đang đọc truyện *Đề Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đức phì cười, nghiêng người chia tay về phía cửa mời Quỳnh ra trước. Quỳnh cũng mỉm cười, tự nhiên thấy vui vui. Anh chàng IT man này chắc mới thoát danh hiệu IT boy chưa lâu, cách ăn mặc trông rất là xi tin, áo sơ mi hoa và quần có dây đeo ăn theo một cửa mấy anh chàng trong phim Vườn sao băng phiên bản Hàn Quốc. Anh ta hất đầu về phía cô, giọng vui vẻ:

- Em đi thực tập hay đi làm?

- Dạ, em làm thử việc.

- Lương thử việc cũng được phết, nhưng phòng đấy... Thế em học trường nào ra nhỉ? – Đức nói lảng rất nhanh.

- Em học Ngoại ngữ Thanh Xuân. Anh làm đây lâu chưa?

- Cũng mới thôi, anh vừa ra trường năm ngoái.

- Máy em liệu có khó sửa không ạ?

- Không, năm phút là xong ý mà.

Quỳnh mỉm cười, không phải vì mừng rỡ trước câu trả lời của Đức, cô biết sự cố tụt nút kiểu đó chỉ là muối với một người thạo về phần cứng máy tính, mà là vì thái độ thân thiện của anh ta. Dường như mấy câu trao đổi qua loa để người bên cạnh đỡ bị cảm giác trống trải thừa thãi này là đoạn hội thoại dài nhất mà cô thực hiện hôm nay. Nụ cười của Quỳnh thậm chí vẫn động nhẹ trên môi khi cô cùng Đức bước vào phòng. Nó sẽ còn phảng phất ở đó nếu như gã IT boy thân thiện này không chào người có bộ mặt khó đoán đang ngồi ở chiếc bàn cuối phòng bằng một câu sét đánh:

- A, anh Đăng, lâu lắm mới gặp, cháu nhà anh sao rồi, khỏe ốm chưa?

- Cháu nào?

- Thì con trai anh ý!

(1) Đoạn này nghĩa là Cúc Anh “luộc” bài trên diễn đàn của người hâm mộ và sửa những chỗ dùng từ không chính thống để che giấu, nhưng lại bỏ sót một chữ nên vẫn lộ.

(2) Answer the call of nature: Nôm na là đi WC.

Đặng tắt máy, mở cổng, đẩy xe vào nhà. Để tránh những đợt trái nhựa tôn nền đường vô tội vạ, nhà anh xây cao hơn mặt đường đến gần nửa mét, lối dẫn từ vỉa hè vì thế khá dốc, bình thường anh vẫn cài số hai rồi phóng lên. Nhưng hôm nay thì thao tác tiện lợi ấy lại là một điều cấm kị, ít nhất là với bà chủ nhà. Như có thần giao cách cảm, người đang xuất hiện trong tâm trí anh lộ ra từ gian bếp.

- Sao về muộn thế con?

- Đường tắc quá ạ – Đặng trả lời, quên điều chỉnh âm lượng cho phù hợp.

Vị nữ thần đang tay đưa tay chào ngay lập tức thể hiện uy quyền. Bà lừ mắt, chu môi ra mấy tiếng suýt suýt, hạ nghiêm lệnh: trật tự nào. Con trai bà ngay lập tức hạ giọng như thể đang trao đổi điều gì bí mật lắm:

- Tin đang ngủ hả mẹ? Bố đâu ạ?

Bà mẹ thì thảo với vẻ có thể gọi là lăm lét:

- Vừa mới ngủ thôi đấy. Cả ngày quấy lắm.

Đặng biết cả hai câu đều không phải để tả bố anh, dĩ nhiên, vì ông đang đi xuống cầu thang, tay xách chiếc xô lau nhà và mặt trông không có vẻ gì là ngại ngùng. Mẹ anh lơ tịt sự có mặt của ông, tiếp tục hỏi con trai cung:

- Con đói không?

Mỗi lần nghe mẹ hỏi câu ấy, Đặng biết là bữa cơm tối sẽ được hoãn lại ít nhất đến sau chương trình Dự báo thời tiết của VTV. Lý do có thể vì mẹ anh định làm món canh cua, đã đi chợ mua đủ cả cà chua, hành, khế lẫn rau sống ăn kèm, nhưng quên mua cua; có thể vì lúc bốn rưỡi chiều bố anh đã nghe bà bán bánh giò mời mọc bùi tai, lỡ mua tận ba chiếc và đã hầm hờ rù rọ ăn luôn cho nóng... Nói chung, việc Đặng cần làm bây giờ không phải là khai báo tình trạng đầy voi của dạ dày, cũng không phải là hỏi nguyên nhân – hành động rất có thể sẽ dẫn đến những cuộc đổ lỗi kẻ tội bất tận, mà là lên phòng, tắt gọi rồi tìm cái gì để giết thời gian trong lúc chờ đợi. Một số lựa chọn cho khoảng hai tiếng rảnh rỗi được vạch ra: đọc sách, xem phim hay rù rọ bố anh ra sân vận động gần nhà đánh cầu lông... Cuối cùng, Đặng chọn một thứ mà bình thường anh ít chọn nhất: công việc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Log in vào hệ thống quản lý bài viết, anh xem lại một lượt thành quả công việc của nhóm trong chiều nay, đặc biệt lưu ý đọc kỹ hai bài dịch rất vô thường vô phạt trong mục Sức khỏe – Làm đẹp. Hai bài khá dài, giọng văn dịch trôi chảy, dùng đúng thuật ngữ ngành y, không có lỗi dịch lẫn lộn trình bày nào, hẳn người dịch đã phải cực kỳ cẩn thận và tập trung. Cẩn thận và tập trung, hai từ này có thể rất hợp lý nếu đây chỉ đơn thuần là ngày làm việc đầu tiên của người dịch, chứ không phải ngày làm việc đầu tiên tồi tệ. Nhớ lại ánh mắt khó tả của Quỳnh lúc đầu giờ chiều, khi nghe Đức hỏi thăm anh, anh những muốn...

Đặng lùa tay vào mái tóc ướt, cào cho đến khi nó bù xù như tổ quạ. Anh cũng không biết chính xác mình muốn gì nữa. Có lẽ anh nên, một lần nữa, muốn thuê cho thằng oắt con Đức mấy cái vào mồm. Hừ, nếu trong phòng có ít nhân chứng hơn, nếu anh rề cái thằng vô duyên đó không phải là người trả tiền cho hai phần ba số banner quảng cáo trên trang chủ của Quan Sát, Đặng dám chắc mình đã vận cở nó rồi. Bấy lâu nay, dù khác biệt cả về công việc, tuổi tác lẫn ngoại hình, anh vẫn thường đàn đúm với Đức, phần vì vài sở thích chung, phần vì mèn cái tính cời mở nhanh nhẩu của nó. Giờ anh thì ngồi đây, nghĩ về người mà mình đã mời ăn trưa – dù là mời theo một cách không bình thường cho lắm, chẳng biết cô sẽ đánh giá tư cách con người anh ra sao, chẳng biết bản thân mình sẽ giải quyết hậu quả của sự cời mở nhanh nhẩu trời đánh kia thế nào.

Trong lúc đó, người được Đặng mời ăn trưa đang đứng trước bồn rửa bát. Cô chà kỹ từng cái bát nhưng không nhìn vào chúng, cũng không để ý rằng miếng mút rửa bát chưa có tí Sun Light/Mỹ Hảo đậm đặc nào.

Ai hơi đâu mà bận tâm đến cái thứ nước tạo bọt nhon nhót nồng nặc hương chanh hoá học không có tác dụng làm sạch dầu mỡ cũng biết khử sạch mùi

tanh ấy chứ! Quỳnh còn đang mãi nghĩ đến vài thứ khác. Một người vừa trải qua ngày đi làm đầu tiên không bình thường như cô có nhiều chuyện quan trọng hơn, hay ít ra cũng là đáng phải suy nghĩ hơn chuyện làm sao để thu tiêu mọi dấu tích của bữa cơm cá đang bám trên bát đĩa.

Chuyện quan trọng thứ nhất, cô đã hoàn thành tốt công việc được giao và thực sự thấy không hề ghét nó. Cô hứng thú với những chức năng chỉ xuất hiện phía sau trang báo mà mọi người vẫn đọc. Cô hứng thú với cái cảm giác hồi hộp kinh khủng khi vừa dịch như ma đuổi vừa nhìn đồng hồ và cả cảm giác hồi hộp vừa phải khi theo dõi lượt đọc của bài mình tăng dần. Cô biết mình sẽ hứng thú với cả những lời thúc giục, cảnh báo, nhắc nhở đúng nơi đúng lúc đúng mức độ, tóm lại là hết sức tinh tường và duyên dáng, của người đứng đầu nhóm, nếu như anh ta không phải nguyên nhân của chuyện quan trọng thứ hai mà cô nghĩ đến lúc này. Đó là làm sao nhanh chóng tìm được một công việc mới.

Khi quyết định đến thử việc, Quỳnh tưởng rằng cô chỉ cần thu mình lại, không nghe, không thấy, không để ý..., cần mẫn tập trung hoàn thành những gì được giao, là có thể bình an vô sự sống sót qua tám tuần làm nhân viên trực tiếp dưới quyền Đăng. Nhưng trên thực tế, mọi thứ khó khăn hơn cô nghĩ. Chiều nay, khi đứng chung với cả phòng trong thang máy, cúi mặt quan sát sự im lặng ngọt ngào dội lại từ bốn bề vách thép lạnh lẽo, cô nhận ra mình sẽ phải đối phó với cả một tập thể gồm gần chục người xa lạ, chứ không phải với một người mà cô ít nhiều đã quen. Ngay cả cái người mà cô tưởng rằng mình biết ấy cũng đã khác lắm rồi.

Không còn vẻ bề ngoài nghiêm chỉnh và cách cư xử cứng nhắc gấp đôi mức cần thiết của một giảng viên tương lai, không còn thái độ tự cổ tở ra tin của một anh chàng có đường học hành quá thuận lợi nhưng vẫn ít kinh nghiệm thực tế, Đăng giờ đây thoải mái hơn, hoạt bát hơn, đồng thời cũng chững chạc, hay có thể gọi là... đàn ông hơn. Nhớ lại cảnh anh ta sải những bước dài dọc hành lang hút theo bao nhiêu ánh mắt có sự hỗ trợ của mascara, chì kẻ và phấn phủ màu, Quỳnh chỉ biết thở dài, cô không thể không thừa nhận rằng tìm mình đập mạnh trước Đăng của hôm nay hơn là Đăng của bốn năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hòn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

- Này, em thờ dài gì nghe như lên con hen thế? – Đức ngó vào phòng Quỳnh. Bây giờ là đầu giờ nghỉ trưa của một ngày trong tuần làm việc thứ hai của cô – Chưa đi ăn à?

Quỳnh ngẩng lên, nhìn quanh. Tất cả đã đi khỏi, chỉ còn cô và Cúc Anh ngồi lại sửa cho xong mấy bài sáng nay dịch chưa đạt yêu cầu (yêu cầu của người mà ai cũng biết là ai đấy, dĩ nhiên).

- Hôm nay không hiểu Google bị làm sao, em tìm cái gì nó cũng báo lỗi, bắt nhập mấy chữ xác nhận. Gặp mấy từ khó tra mãi không xong.

- Em thử dùng Bing xem.

- Bing là cái gì ạ?

- À, bing.com ý. Cái này của Microsoft mới ra để đấu với Google.

- Thế à, để em thử...

Quỳnh mỉm cười. Những cuộc trò chuyện ngắn ngủi với những người không cùng phòng như Đức có lẽ vẫn là điểm sáng hiếm hoi trong những ngày làm việc càng lúc càng mệt mỏi của cô. Tuần trước, để trả công vụ sửa máy tính, cô đã mời Đức đi ăn bánh đa cua. Có lẽ hôm nay, anh chàng muốn đáp lễ. Ti tay lên thành cabin, liếc về phía Cúc Anh một cái rồi, Đức hạ giọng:

- Em thích món Nhật không?

- Tôi mới ăn có một lần, chả ngon gì cả – bất chấp nỗ lực nói thầm của Đức, Cúc Anh đã nghe thấy và nhảy xổ vào câu chuyện.

- Bà ăn ở đâu?

- Ở lễ hội hoa anh đào ấy.

- À, chỗ đấy, thế bà ăn cái gì?

- Sushi chứ còn cái gì. Tôi thấy ăn như dở hơi, thua xa xôi Nguyễn Hữu Huân.

Nghe đến đó, Đức vội quay đầu về phía cửa để giấu nét mặt khó tả, tổng hợp giữa hai cảm xúc buồn cười và chán nản nhưng phần buồn cười vượt trội hơn. Quỳnh ngẩng lên thấy được, vội vàng đứng dậy xua anh chàng ra cửa, vừa đi vừa nói với Cúc Anh:

- Em chưa ăn bao giờ, để thử một lần cho biết.

- Ủ, còn tớ còn cậu, cơm lam có khi còn ngon hơn...

Trong lúc cô gái vốn được mấy tay IT ví là “loa kêu trước, chip là lướt chạy sau” vẫn đang tuân một tràng tự thân phục về độ sành ăn của bản thân, hai người kia đã đi nhanh ra khỏi phòng. Khi cửa thang máy vừa đóng, Đức lập tức ngửa cổ giải phóng một tràng cười há há.

- Ôi giờ ơi, tôi chết mất thôi! Ôi giờ ơi, sushi, sushi, sushi...

Nụ cười là thứ dễ lây nhất trên đời. Dù chưa thật hiểu tại sao Đức cười đến độ vấp đĩa toàn những sushi là sushi thế, Quỳnh vẫn không thể ngăn mình bắt chước anh chàng. Đúng lúc con cười xô Quỳnh gần như chúi về phía Đức, thang máy dừng ở tầng bốn, cửa xích mở, Đăng lững thững bước vào.

Nhà hàng Nhật nhỏ trang nhã này chỉ cách văn phòng một cú vọt ga xe máy. Những người đã lên chức vụ quản lý trong toà soạn thường coi nó là một nơi trú ẩn an toàn, vì sẽ không nhân viên bậc thấp nào đủ khả năng vào đây thường xuyên để rồi bắt gặp những cảnh ăn uống nhồm nhoàm chẳng mấy đẹp mắt, nghe được những lời trò chuyện bình phẩm chẳng mấy lọt tai của họ. Nhưng ở Quan Sát, có hai người đứng ngoài quy luật ấy: Đức – người chỉ là nhân viên bình thường nhưng lại thừa điều kiện làm khách ở bất cứ chôn tiện nghi sang trọng nào, và Đăng, người đứng trong “tầng lớp cai trị” nhưng chưa bao giờ gặt đầu trước bất cứ lời gợi ý hay mời mọc “đi ăn đồ Nhật” của bất cứ ai chứ đừng nói là tự động bước vào.

Quả thật, Đăng không thích ăn trưa ở nhà hàng Nhật, ăn tối cũng không. Suốt hai năm theo dõi những dự án hỗ trợ xoá đói giảm nghèo và phòng chống thiên tai, anh phải đi và chứng kiến cảnh đời cơ cực của quá nhiều người, ở quá nhiều nơi. Việc ăn một bữa cá sống bằng với thu nhập cả tháng của một gia đình nông dân vùng sâu vùng xa khiến anh cảm thấy không thoải mái. Vậy mà trưa nay, người dị ứng với nori và wasabi, người ghét cay ghét đắng rượu sake, người luôn cho rằng chữ s trong từ sashimi lẽ ra phải viết là x mới đúng với nghĩa xa xỉ... đã từ bỏ nguyên tắc của mình để ngồi trong nhà hàng Nhật, trước một đĩa bò Kobe sốt tiêu đen to đùng ngả ngửa. Không những vậy, người đang chia sẻ không gian bên trong lớp cửa giấy shoji và sẽ chia sẻ đĩa thịt hạng A5 với anh lại là một nhân viên nữ còn chưa được ký hợp đồng chính thức.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23

Quỳnh nhần nhần món edamame, tập trung tìm kiếm những hạt muối li ti bám vào lớp lông tơ trên vỏ quả đậu tương. Cô biết hành động này là vô bổ, hạt đậu không làm dịu con đói, vị mặn không có lợi cho cái lưỡi đang bị mây nổi nhiệt của cô, nhưng trong hoàn cảnh khó xử này, cô chỉ còn biết bấu víu vào mấy quả đậu xanh lét và chờ đợi từng phút của cái cực hình mang tên “bữa trưa kiểu Nhật” trôi qua. Đưa mắt khắp gian phòng, Quỳnh than thầm trong bụng. Phòng dành cho nhóm nhỏ nên hầu như chẳng bày biện gì, lại hẹp đến nỗi nếu không thích đối mặt với người ngồi ăn cùng thì chỉ có cách hát cầm nhìn lên trần hoặc chui hẳn xuống gầm bàn. Thế nên dù muốn và cố tránh đến đâu, rồi cô cũng phải nhìn thẳng vào anh ta thôi.

Vừa nãy, ở thang máy, anh ta đã khiến Đức suýt nữa đập đầu vào bảng điều khiển vì ngạc nhiên khi đáp lại lời mời có phần xã giao, nếu không muốn nói là dãi bôi hay rơi vãi, mà Đức buột miệng nói ra thay cho câu chào. Anh ta nhận lời, rồi biến bữa ăn trưa đáng lẽ rất thoải mái vui vẻ giữa hai người vô tư thành một buổi họp nặng nề của tổ tam tam kỳ quái. Vẫn như mọi khi, Quỳnh thấy anh ta không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ im im quan sát mọi người xung quanh – bao gồm cả cô – bằng cặp mắt mí rười khả... lò dò, lạnh nhạt. Nhưng chuyến đi tình nguyện bốn năm trước và mười ngày đi làm vừa qua đã dạy cho cô biết, chớ nên tưởng lầm về thờ ơ này. Đăng có thể tỏ ra dửng dưng, nhưng không bỏ qua điều gì.

- Ăn đi em ơi – Đức lới Quỳnh về thực tại bằng một cú huých khuỷu tay nhẹ nhẹ, anh chàng liếc sang Đăng, cười toe toét – Đừng ngại anh ý, trông thế thôi chứ anh họ một cái là xanh mặt.

Đăng rời mắt khỏi người mang giới tính nữ duy nhất trong phòng để nhìn xuống bàn ăn. Dù câu đùa của Đức hơi huênh hoang và chả có gì buồn cười, anh vẫn thầm cảm ơn cậu ta. Nếu cậu ta không lên tiếng, có lẽ anh sẽ tiếp tục tra tấn bản thân bằng việc nhìn đăm đăm vào đôi môi đang ngậm edamame của Quỳnh và tự hỏi... Trời ạ, anh đang nghĩ đi đâu thế này không biết!

- Gọi gì uống chưa Đức? – Cuối cùng thì Đăng cũng tìm được một chủ đề vô thưởng vô phạt để chứng tỏ rằng mình đang quan tâm đến bữa ăn chứ không phải cái gì khác.

- Anh uống sake không? Em còn một chai ở đây thì phải.

- Thôi, gọi nước đi, chiều còn làm việc.

- Nhặt thếch thế lo gì say. Mà anh cũng có bị đỏ mặt đâu... Uống đi, giải tán hộ em chai này, sắp hết hạn giữ rượu rồi.

Phải hôm khác, nhất định Đăng sẽ bộp gáy rồi nạt thẳng ôn Đức một trận cho nó bớt lằng xằng vênh vang trước mặt gái. Nhưng hôm nay, anh không hơi đâu dạy dỗ nó, chỉ quay sang phía đối diện, hỏi nhẹ nhàng:

- Quỳnh uống rượu không?

Quỳnh dường như đã chuẩn bị tinh thần để đóng vai trò phản xử vụ này. Cô lắc đầu thật nhanh trước khi Đức kịp nháy mắt.

- Hừ, anh nhìn trừng trừng thế thì ai dám bảo có! – Đức lầu bầu nhưng rồi cũng gọi nhân viên mang trà.

Cho đến khi ba cốc trà lạnh được đem vào, không khí trong phòng đã trở nên dễ thở hơn với Quỳnh. Cô đã tạm biệt món đậu tương luộc để đến với những món nhiều năng lượng hơn, thịt và cơm cuộn. Câu chuyện giữa ba người không đến nỗi rời rạc quá. Dù sao thì họ cũng có nhiều điểm chung: tờ báo điện tử, cấp trên, đồng nghiệp và cả một bàn đầy thức ăn. Tất nhiên, Đức vẫn là người chiếm thời lượng lớn nhất trong cuộc hội thoại. Khoe khoang hiểu biết về ẩm thực và văn hoá Nhật, buồn mấy tin hậu trường giới thời trang nghe lỏm được từ chị gái, thỉnh thoảng không quên trêu chọc Đăng theo kiểu cố tình chìm hàng... , lối kể chuyện bảy phần thật ba phần bịa của anh chàng khiến đôi lúc Quỳnh phải phá lên cười. Nhưng thật tai hoạ, giữa lúc mức độ dễ chùng của cô hạ xuống thấp nhất, Đức có điện thoại và chạy biến ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Đăng quan sát từng thay đổi trong dáng điệu của Quỳnh. Cô hơi cúi mặt, vờ bận bịu dùng giấy ăn lau một vết tương vương tọng trên bàn để lảng tránh cái nhìn ráo riết mà anh đang chậm rãi thả dần xuống. Tiếng nói chuyện điện thoại của Đức càng xa, cô càng ngồi thẳng hơn, ngay đơ đến mức người ta sẽ phải nghĩ rằng có chiếc thước kẻ gỗ nửa mét vừa mới bị khâu dính vào sau lưng. Biết không thể đánh bóng mặt bàn mãi, cô định chuyển mục tiêu về món edamame quen thuộc. Nhưng ngay khi cô mới liếc nhìn về phía chiếc mẹt con đưng đậu, Đăng đã kịp kéo nó về phía mình. Anh thật muốn nghe cô lên tiếng phản đối và đòi lại quá đi mất!

Quỳnh không để mắc vào cái bẫy lộ liễu mà Đăng giăng sẵn như thế. Với sắc mặt vừa tối vừa nặng, sầm sì giống hệt đám mây tích điện trong cơn dông của anh ta, cô trời mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô tỏ ý tranh giành món đậu. Im lặng đổi mục tiêu sang món bò, cô phải cố gắng lắm mới không vội vàng gấp liền vài miếng thịt một lúc hay lập cập đánh rơi đĩa giữa chừng. Dù sao thì kích thước long trọng của đĩa thịt bò cũng làm cô vững tâm. Nó đã choán quá nhiều chỗ trên bàn, chẳng ai có thể xê dịch đi đâu nữa.

- Hoá ra em vẫn chẳng thay đổi gì! – Đăng cảm thấy mình phải “khai chiến”.

Như đã chuẩn bị sẵn tinh thần, Quỳnh ngẩng luôn lên nhìn anh, không bận tâm đến miếng thịt bò to bản còn hơi lúng búng trong miệng. Đăng liếc vội xuống bàn tìm một mục tiêu khác cho mắt. Bất cứ lúc nào ánh nhìn của anh lang thang đến gần khuôn miệng nũng nịu ấy, anh cũng có những suy nghĩ không thể kiểm soát được. Từ tốn cảm đĩa lên hướng về đĩa cơm cuộn như thể đang chăm chú chọn lựa, anh nói mà không nhìn cô:

- Em vẫn hèn nhát trước trở ngại, lúc nào cũng chỉ biết vội vàng quay lưng né tránh.

Im lặng. Trong giây lát, đáp lại câu chỉ trích thẳng thừng của anh là một sự im lặng tuyệt đối, thậm chí có thể nghe thấy rõ cả tiếng những tờ giấy trên cửa rung nhẹ theo bước chân Đức đang đi đi lại lại một cách khá sốt ruột ngoài hành lang. Rồi sau đó, chỉ có tiếng đĩa của cô khẽ quấy wasabi trong bát tương kikkoman. Đăng bực bội nhìn xoáy vào vầng trán và đôi lông mày thậm chí không nhú lấy một ngọn của Quỳnh, gắt thêm một câu như vỗ sĩ tung đòn tấn công vọt sau đòn đầu bị hụt:

- Đấy, em lại như thế. Lúc nào cũng lảng tránh! Em đã bao giờ biết nâng cao đầu đối mặt với cái gì chưa?

- Rồi ạ – Quỳnh ngẩng lên, nhìn thẳng vào vẻ cáu gắt vô lý của Đăng. Cô định nói thêm rằng mình đang nâng cao đầu đối mặt với anh đây chứ đâu, nhưng rồi lại im lặng chờ đợi câu chốt vấn tiếp theo.

- Tại sao em lại chuyển trường?

Ngay từ lúc phỏng vấn, thấy hồ sơ của mình được lật qua lật lại trên tay Đăng, Quỳnh đã nghĩ rồi một ngày cô sẽ phải trả lời về chuyện này, dù được nhận vào làm hay không. Nhưng giống như đi thi vẫn đáp trước một giáo sư khét tiếng ưa vặn vẹo, thí sinh có ôn tập kỹ đến đâu cũng vẫn lạnh toát cả người trước câu hỏi mà mình rõ ràng đã đoán biết.

- Chuyện dài dòng lắm ạ – Quỳnh ngập ngừng – Em cũng không biết phải kể thế nào.

Quỳnh đang bối rối. Quỳnh đang bối rối hơn bình thường. Quỳnh đang bối rối gấp đôi bình thường. Đôi mắt cô nhìn anh mà không hề thấy anh. Gò má càng lúc càng xanh hơn. Nếu đủ kiên định để liếc xuống miệng cô, anh sẽ còn thấy nó mím chặt mà vẫn run run... Đăng tự nói với mình là không nên tra tấn tinh thần Quỳnh nữa, nhưng đồng thời anh cũng nhủ thầm rằng anh cần biết rõ về điều đó...

- Thế trả lời từng câu vậy nhé! – chẳng cần đợi phản ứng của cô, anh nói tiếp luôn – Em chuyển trường khi nào?

- Dạ, đầu năm thứ hai.

- Tức là ngay sau khi đi Sơn La về?

- Không, sau đó hơn một tháng ạ.

- Thầy Hiện có gặp hay nói gì với em không?

- Dạ không.

- Còn mấy bạn cùng đoàn?

Càng lúc những biểu hiện của Quỳnh càng gần với sự hoảng loạn. Đến câu hỏi về bạn cùng đoàn thì cô thực sự không thể gượng nổi. Cô buông đũa, nói nhanh:

- Xin lỗi, em ra ngoài một chút.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Nhưng kiểu nội thất tiện lợi của nhà hàng Nhật, với khoảng âm sàn rộng rãi bên dưới mặt bàn, vốn chỉ giúp khách dễ dàng thả chân xuống cho thoải mái, còn việc họ có co chân đứng lên được ngay lập tức hay không lại là chuyện khác! Trong lúc Quỳnh còn loay hoay chống tay xuống sàn để có thể nhích người ra khỏi bàn mà không chạm vào ai cả, cửa xích mở, Đức lách vào, nhìn Đăng nở một nụ cười nhăn nhó:

- Ông già em đem laptop đi hội thảo. Chiều phải đọc tham luận rồi mà kêu không tìm thấy file Powerpoint đâu – anh chàng quay sang Quỳnh, hơi khựng lại – Này, sao mất mũi em đỏ hoe thế?

- Dạ, chắc tại cay quá ạ.

Quỳnh gượng cười, hai chân vừa co lên nửa chừng lại thả xuống. Cô cố giữ để không có dấu vết nào của sự ghen ngào dâng lên trong giọng nói, nhưng dường như không thành công lắm. Đức nhìn cô rồi quay sang người lớn tuổi nhất trong phòng, thoáng ngơ ngác, nghi hoặc.

Quỳnh vội nhắc bát tương hoà mù tạt đặc sánh trước mặt đặt ra một góc bàn xa để lôi kéo sự chú ý của anh chàng. Đăng lên tiếng như muốn giành lấy một chút trách nhiệm của kẻ vừa là thủ phạm vừa là đồng lõa, nhẹ nhàng đánh lạc hướng Đức bằng một câu hỏi gài đúng chỗ ngứa:

- Thế xong rồi cụ có tìm được file không?

Đức có lẽ chỉ chờ câu hỏi đó. Anh chàng tì tay lên bàn, vừa hấp tấp ăn bù cho mấy phút vắng mặt, vừa kể lể với vẻ bức xúc nhưng đầy âu yếm về ông bố sắp về hưu “low-tech mà còn đừ” đã lưu nhầm folder ra sao, gọi điện hót hải như sắp cháy nhà thế nào. Cuối cùng, khi câu chuyện mất file đã đi đến một kết thúc có hậu và món tráng miệng đã xuất hiện trên bàn, sắc hồng lò mờ dần trở lại trên gò má Quỳnh.

Cô im lặng nhấm nháp miếng bánh bột gạo nhân đậu tây, kiên nhẫn làm khán giả theo dõi cuộc tranh cãi không đầu không đuôi về Minh Trị Thiên Hoàng, Công nương Masako và... Maria Ozawa mà Đức là người khơi ra nhưng lại không chiếm ưu thế. Chẳng biết vô tình hay cố ý, Đăng đánh rơi chiếc mặt nạ điềm tĩnh mà bấy lâu anh ta đeo như dán vào da, thể hiện thái độ “hiếu chiến” khó tin. Quỳnh nhìn anh ta bẻ lại Đức trong từng chi tiết nhỏ nhất, tự nhiên thấy ấm ức thay. Có vẻ như việc dồn ép cô phát khóc bằng một tràng câu hỏi đục khoét vào quá khứ chưa lành kẻ độc ác ngao mạn này hải lòng. Anh ta định biến người bạn mới của cô và cũng là người hào phóng mời anh ta ăn trưa thành nạn nhân tiếp theo chăng? Quỳnh cảm thấy cần phải làm gì đó để bảo vệ Đức. Nhưng ngay khi cô định lên tiếng, Đăng đã quá quyết nghiêng đầu về phía cửa, chấm dứt bữa trưa ê hề nhưng vô bổ của ba người bằng câu gọi tính tiền gọn lỏn.

Cô gái phục vụ mang chiếc bìa da kẹp hoá đơn vào. Theo thói quen, cô đưa nó về phía người khách mà cô đã nhớ mặt, người có thể VIP của nhà hàng. Nhưng mới chỉ đi được nửa đường, tấm bìa đã rơi vào tay anh chàng lớn tuổi hơn sau một hành động hơi giống “hót tay trên”, bất ngờ và có phần thiếu lịch sự. Anh ta mở bìa kẹp, liếc qua con số mà ai cũng biết là hơi nhiều đuôi 0 so với một bữa trưa của dân văn phòng, rồi lẳng lặng rút ví.

- Ấy, anh để em trả – Đức, dường như không cảm nhận được thái độ khác lạ của đàn anh, sột sỏng nhoài sang giành hoá đơn.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Đăng gạt nhẹ tay Đức, đẩy chiếc bìa kẹp hoá đơn ra khỏi tầm với của cả hai, rồi rút bữa mỳ từ polyme mệnh giá lớn đưa cho nhân viên. Thật không may, mỳ từ tiền mới chỉ chạm được vào đầu ngón tay của cô gái phục vụ đã bị giật lại một cách phũ phàng đến nỗi phát ra tiếng “roẹt” mà ngay cả

người ngễnh ngãng cũng nghe rõ (tác giả xin cảm ơn những người đã quyết định đưa tiền polyme vào lưu thông để hoạt cảnh này có thể diễn ra trọn vẹn mà không có thiệt hại gì!). Đức cảm tiền thả về phía Đấng với vẻ khá cầu thả, gần giống như vứt trà. Vào một ngày bình thường nào đó, Đấng sẽ chẳng chấp nhận hành động của thằng nhóc vô tư quá hoá vô tâm này làm gì. Nhưng đứng vào lúc tâm trạng của anh không hiểu sao lại vô cùng căng thẳng như bây giờ, hành động mang đậm phong cách thiếu gia thừa tiền của Đức biến thành lời khiêu chiến rõ ràng.

Và thế là, trước sự bối rối của Quỳnh và sự ngạc nhiên của cô gái phục vụ, một cuộc tranh giành hoàn toàn không phù hợp với không khí trầm lắng của nhà hàng Nhật bắt đầu diễn ra. Nếu không vướng cái bàn đã được dọn gần hết bát đĩa nhưng vẫn còn mấy cốc nước uống dở, có lẽ hai vị khách nam đã biến căn phòng thành sới vật.

Quỳnh nhìn nét mặt cô gái bình tĩnh và tươi tỉnh nhưng không giấu nổi vẻ sốt ruột và có phần khó chịu của cô nhân viên, tự nhiên thấy sợ sùng. Ánh mắt cô gái liếc vội về phía cô dù kín đáo nhưng cũng ẩn chứa thật nhiều ý nghĩa. Không chịu nổi cái nhìn phê phán ấy, trong tích tắc, Quỳnh quyết định để cho bản tính bốc đồng của “cô Khùng” trỗi dậy. Vươn người thật nhanh, nhặt tờ hoá đơn đã bị cuộc vật lộn hất xuống dưới sàn, cô mím môi rút toàn bộ tiền trong ví ra giúi cả vào tay cô gái phục vụ. Và không nói thêm một lời với Menelaus và Paris* lúc này còn đang ngỡ ra chừng hững, nàng Helen hiện ngang đứng dậy, rời khỏi chiến trường với gương mặt hã hê thắng lợi, bất chấp một sự thật kinh khủng là toàn bộ tiền điện nước xăng xe tháng này của nàng đã nằm lại nơi đây!

*: Hai nhân vật trong trường ca Iliad của Homer, họ đánh nhau để tranh giành nàng Helen.

Vài ngày sau bữa trưa quá thịnh soạn, nàng Helen thế kỷ 21 bước lên xe buýt với hai thứ đều lép kẹp là bụng và ví. Dù đã cố gắng co kéo đến nỗi không dám đi xe máy đi làm, chỉ mua một suất bánh mì ruốc cho cả bữa sáng và bữa trưa, nàng vẫn phải căng óc nghĩ cách xoay tiền để sống sót cho đến khi bố mẹ nàng hoàn thành xong tour thăm thân kết hợp chữa bệnh (cho người khác) ở miền Nam và trở về Hà Nội, hoặc đến khi nàng nắm trong tay tháng lương đầu tiên.

Bán chiếc điện thoại có màn hình cảm ứng mà bố mẹ mới tặng nhân dịp tốt nghiệp, mua một chiếc hàng Tàu nhái có hình dáng na ná, lấy số tiền chênh lệch để cầm hơi? So với việc rao vài món quần áo giày dép trên muare.vn rồi nhắm nhăm “up topic” và trả lời tin nhắn mặc cả (chưa kể có khi còn bị đòi “ship” tận nơi) hay việc gọi điện nói bằng quơ dăm câu ba điều với đứa bạn nào đó, nghe nó nói xấu từ sếp đến người yêu đến oshin nhà hàng xóm chán chê mới dám ngáp ngừng “à này” rồi hỏi vay vài trăm ngàn, việc ghé qua cửa hàng thu mua điện thoại cũ là cách đơn giản gọn gàng nhất. Được rồi, nếu đến ngày mai mà vẫn không có người lớn nào trong họ qua thăm hay người bạn nào của bố mẹ tình cờ ghé qua chúc Tết muộn (muộn những sáu tháng!), Quỳnh sẽ đem con đế hồng thời trang này ra làm vật tế thần, thần Tài!

Tạm yên tâm với những suy tính, cô quên khuấy mất việc phải xuống ở điểm dừng gần nhất. Khi chiếc xe đã đi quá một trạm, Quỳnh mới nhớ ra và hốt hải chen xuống. Còn gần mười phút nữa là tới giờ làm việc, quãng đường từ đây trở lại văn phòng cũng không dài lắm, nếu là bốn năm về trước, có lẽ cô đã chẳng ngần ngại xách giày lên tay, chạy thực mạng. Nhưng bây giờ, với hai bên xương bánh chè đều bị tổn thương nặng, cô không thể làm gì hơn là bước đi nhanh hết mức có thể và cầu trời cho tất cả mọi người trong toà soạn, hoặc trong phòng Tin quốc tế thôi cũng được, đều bị tắc đường và kẹt thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Nhưng trước khi những lời cầu nguyện rất thành tâm nhưng hơi thất đức ấy lọt được vào danh sách “cần duyệt khẩn cấp” của các đấng tối cao, họ đã kịp sắp đặt một giải pháp khác cho Quỳnh. Người làm nhiệm vụ buro tá chuyển phát nhanh phương cách ấy đến tay cô là nam giới, trong độ tuổi hai mươi, ăn mặc sành điệu, cười trên chiếc xe tay ga cao ngệu. Từ làn đường bên kia, người đó nhận ra cô và rẽ sang khi còn chưa kịp chạm tay vào nút bật xi-nhan. Không thèm để ý đến hàng chục ánh mắt hình viên đạn và vài câu cục cằn của những chủ xe đi sau, tác giả của cú tạt trái mạo hiểm đó tấp vào sát vỉa hè, vừa đi ngược chiều đường, vừa bấm còi pim pim cho đến khi Quỳnh giật mình quay ra, để rơi khỏi miệng hai chữ “anh Đức” đầy ngơ ngác. Chào cô bằng một nụ cười sáng trưng như trong quảng cáo kem đánh răng, Đức hỏi:

- Sao hôm nay em lại đi đường này?
- Em đi xe buýt, quên xuống ở bến trước ạ.
- Đầu óc bác học ghê nhỉ! Thế sao không gọi xe ôm mà đi bộ? Sát giờ rồi còn gì. . .

Thật may, câu hỏi tuy khó nhưng Quỳnh không phải trả lời. Khi cô mới chỉ bắt đầu ngắc ngứ, anh chàng đã vung tay chỉ về phía yên sau, nói tiếp luôn:

- Lên đi, anh chờ, lấy giá hữu nghị, thề!
- Nhưng em không có mũ bảo hiểm.
- Giờ này các chú còn lo dẹp tắc đường, không bắt đầu.
- Nhưng em. . .

- Em mà còn “nhưng” nữa là anh muộn theo em luôn á.

Khi chữ “muộn” xuất hiện, mọi chữ “nhưng” bị đánh bay tan tác, Quỳnh hấp tấp leo lên sau xe Đức. Sau chưa đầy năm phút ngồi thu mình thật gọn và cúi đầu thật thấp, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm khi chiếc xe dừng trước cửa văn phòng. Thật không mấy dễ chịu khi cùng lúc phải mang đến hai nỗi niềm, đi làm muộn và bị công an tuyệt còi. Giờ thì cả hai nguy cơ đều đã tan biến, Quỳnh cho phép mình gặm trộm một miếng bánh mì trong lúc chờ Đức quay lại từ bãi gửi xe đằng xa. Cô ngoạm một miếng khá to mà không biết rằng toàn bộ hoạt động của mình trong vòng mười phút vừa qua đã nằm trong tầm quan sát của một người.

Người này xưa nay chưa bao giờ thích tỏ vui buồn qua sắc mặt, cũng rất ít khi hành động khi chưa suy nghĩ kỹ càng. Dù trong đầu đã xuất hiện cả những câu hỏi lẫn những lời nhận xét nhõm nhớt dành cho Quỳnh, anh ta vẫn lúi xa khỏi chỗ cô đứng, lặng lẽ hoà vào đám cư dân công sở đi qua cánh cửa tự động của toà nhà. Thang máy đang ở trong thời điểm quá tải nhất nhưng anh ta không rẽ về phía cầu thang bộ như trước đây. Đã hai tuần nay, lối thang bộ vắng vẻ kia không còn là nơi đem đến cho anh ta cảm giác bình yên và thanh thản nữa.

Dĩ nhiên, thang máy nêch nhếch những nhân viên văn phòng điển hình- những người nên ghi vào CV rằng kỹ năng tốt nhất của họ là buôn chuyện chứ không phải thuyết trình hay làm việc nhóm- lại càng không phải nơi lý tưởng để tìm kiếm những thứ xa xỉ như sự yên tĩnh hay thanh thản. Ngay khi cửa thang máy vừa đóng, một anh tuổi đang xoan huých khuỷu tay vào lườn một chị tuổi đã toan về già, nói với vẻ bí bí mặt mặt:

- Này, vừa nãy bà để ý bên đường không?

- Không, có chuyện gì?

- Thằng Cáp Treo chở gái sau xe.

- Há? Thật á?

- Thật, cả tôi và thằng Long cùng nhìn thấy mà.

Chị gái lại khều nhẹ vào vai anh chàng nhỏ thó đang đứng sát bảng nút:

- Mà thấy con bé đi cùng thằng Cáp Treo không?

- Cáp Treo nào?

- Thì thằng suốt ngày chơi một dây đeo quần như bọn mỹ nam Hàn Quốc ý.

- À.

- Trông thấy con bé đi cùng nó không, xinh không?

- Cũng được.

- Cũng được thôi ấy à?

- Trông không sành điệu bằng em Yến nhà mình – anh chàng xoan lúc đầu nói chen vào, rồi như chưa thấy lời miêu tả đủ sát thực, anh ta thì thảo giải thích rõ thêm – nhưng cũng khá chứ không phải dạng rẻ tiền quê quê đâu.

- Nó là ai mà lại đi quen gái vớ vẩn chứ. À, có phải con bé đeo cái túi chéo màu khoai môn sồng không?

- Màu khoai môn sồng là màu gì?

- Thì màu giống như cái bộ sếp mặc hôm đón chuyên gia ấy.

Thang máy dừng ở tầng năm, bộ ba ngồi lê đôi mách kia trong lúc theo nhau lách ra đã kịp đổi sang chủ đề thời trang công sở và bỏ lại cho kẻ sẽ ra khỏi thang ở tầng tiếp theo một nỗi tò mò không dễ chịu. Túi đeo chéo màu khoai môn sồng, còn “cáp treo” màu gì?

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Tin tức liên quan đến đám tang của vua nhạc pop Michael Jackson, vụ rơi máy bay thảm khốc ở Yemen và hàng loạt cuộc bạo động sắc tộc ở Tân Cương dồn dập đổ về màn hình máy tính của tất cả mọi người trong phòng. Những bài dịch sớm cũng được dịch muộn cũng chẳng sao về bệnh

Alzheimer và cách nuôi dạy trẻ tự kỷ của nhân viên thử việc như Quỳnh cũng bị gác lại. Mọi người trong phòng tập trung theo dõi những tin tức nóng hổi từ CNN, AFP, AP... Ngay cả trưởng nhóm, người thường ngày thường chỉ đọc soát bản dịch (và... bởi lòng tìm vết) cũng phải lao vào trực tiếp thanh toán một bài phân tích đầy thuật ngữ chính trị phức tạp. Khi những tin bài quan trọng đã được những “thợ dịch bậc cao” đẩy lên trang nhất, các mốc dữ kiện hình ảnh cũng được mấy biên dịch viên non kinh nghiệm rải đều ở các cột phụ, một tiếng rưỡi nghỉ trưa đã trôi hết sạch.

- Giờ này thì còn đi ăn gì được nữa? – Lân vờn vai.

- Xuống dưới kia ăn tạm bát miến cua, hàng chị ấy bán đến ba giờ cơ – Hạnh ngáp dài, nói mà không có ý định nhắc người dậy.

- Hôm qua hôm kia em đều phải ăn miến cua, sợ lắm rồi! – Cúc Anh nằm gục xuống bàn.

- Ăn hamburger được không mọi người? Đây, dậy đi mua đi! – Một anh chàng gầy choắt ngồi cạnh Cúc Anh vờn tay đập bồm bộp vào lưng ghế của cô nàng.

- Ai mua về cho tôi thì tôi ăn, tôi không ra khỏi đây đâu. Nóng lắm! – Cúc Anh nói mà vẫn không ngẩng đầu lên.

- Đúng rồi, ai đi mua đi – Mấy người còn lại nhao lên.

Quỳnh cúi xuống nửa phần bánh mì ruốc đã để dành từ sáng. Cô thừa hiểu “ai” ở đây là ai. Để tỏ rõ sự thiện chí và cầu thị của một nhân viên mới, cô nên đi mua đồ ăn trưa cho mọi người như đã từng đi mua chè và caramen tuần trước. Nhưng khi trong ví chỉ còn đủ tiền cho ba phần tư chiếc hamburger và khi mọi người chẳng có vẻ gì là muốn góp tiền, cô sẽ chỉ có thể lựa chọn phương án ba không, không nghe không thấy không biết. Dù sao thì cô cũng bị mất nhiều điểm trong mắt đồng nghiệp lắm rồi, mất thêm lần này cũng chẳng vấn đề gì.

Từ chỗ ngồi của mình, Đăng thấy được hết những biểu hiện từ bối rối, áy náy đến li lợm, bất cần mà Quỳnh đang cố để không ai thấy. Anh vẫn nhớ thái độ này của cô, rất nhớ là khác. Bốn năm trước, cứ khi nào bị đẩy vào hoàn cảnh khó xử, cô cũng phản ứng y như vậy. Rồi như chợt nhận ra mình sắp mỉm cười, anh quay người ngo ra ngoài cửa sổ. Trời đang quá xanh, mây đang quá trắng, nắng đang quá vàng, những quả cầu hút nhiệt lác đác trên mái các nhà dân thì gần như bất động, bức tranh với những tông màu bị đẩy đến mức chói gắt này hẳn sẽ chỉ đem đến cảm giác đuối sức cho người nào bắt đầu dĩ phải trở thành nhân vật trong nó. Đăng quay lại với màn hình máy tính. Anh hít sâu bầu không khí khô lạnh dễ chịu của văn phòng, vừa gõ địa chỉ trang web của một cửa hàng pizza quen, vừa nói mà không nhìn ai cả:

- Pizza 112 hôm nay mua 2 tặng 1. Có ai ăn Bò Già không?

Ngay lập tức, cả phòng nhao lên với bộ sưu tập nhân bánh nghe kêu choanh choách. Hai mươi phút sau, trong khi độc giả của tờ báo điện tử đang thưởng thức những mẩu tin quốc tế nóng rực đầy phê phán hình thì những người dịch chúng đang quây quanh chiếc bàn họp giữa phòng, cắn ngáp răng từng góc một phần sáu của mấy chiếc pizza nhân cá anchovie và hành tây, nhân xúc xích chorizo và ớt, nhân nấm và rau chân vịt... Một loáng sau, trên bàn họp chỉ còn lại toàn hộp giấy, lon rỗng và những vỏ gói tương cà chua nhỏ, ai nấy đã trở về bên máy tính của mình để tiếp tục theo sát tình hình thời sự thế giới, trừ Quỳnh. Cô đang nhặt mấy miếng bánh đã nguội ngắt vào một hộp, cho những hộp rỗng còn lại và vỏ lon vào túi nylon, đem ra ngoài hành lang.

Đăng theo dõi mọi hành động của cô, và khi cô ra ngoài, anh chần chừ vài giây rồi cũng theo ra.

Quỳnh không hề biết mình đang có một cái đuôi bám theo nguy hiểm đến mức nào. Vẫn xách nguyên túi rác, cô cắp hộp bánh thừa tới phòng kỹ thuật. Vừa thấy cô thò đầu vào, Mạnh đã gọi âm lên:

- Đẹp trai ra có người thăm nuôi kia!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Đức ló đầu lên từ một góc đầy dây dợ, gương mặt nhăn nhó khó có thể trở thành ví dụ minh họa cho tính từ “đẹp trai” mà trưởng nhóm vừa gán. Anh chàng đi về phía Quỳnh, chưa kịp khép cửa đã chộp miếng lấu bầu với cô:

- Hôm nay bên phòng em làm gì mà độc giả đổ vào kinh thế. Server quá tải làm bọn anh toát mồ hôi, chỉ lo sập.

- Thì toàn tin hot nhiều người chết mà! Bọn em còn không kịp đi ăn trưa – Quỳnh thở dài, cô chìa chiếc hộp trong tay cho Đức – Đây là quà em hồi lộ bạn Pizza, anh cảm về nhé. Có ngại không?

- Ngại ời là ngại ý chứ! – Đức chấp tay làm điệu bộ ngượng ngùng như thiếu nữ.

- Hay để em kiểm cái túi giấy đẹp đẹp gài nơ để anh giả làm quà?

- Thôi khỏi – Đức chồm tới giằng lấy cái hộp, mở ra nhìn – Trông ngon nhỉ! Thế mà chỉ cho chó thôi chứ người không được ăn à?

Quỳnh bật cười. Trước khi cô kịp nghĩ ra cách đối đáp tương xứng với câu hỏi nhảm nhí của Đức thì anh chàng đã lách vào sau cửa, nháy mắt:

- Hôm nào anh bố trí cho nó gặp em để cảm ơn nhé.

Không cần biết câu trả lời của Quỳnh, Đức đóng sập cửa lại, không chút lịch sự. Quỳnh chẳng lấy làm phiền lòng. Cô hợp với lối giao tiếp thẳng tuột thế này hơn là những kiểu cách lịch lãm giữ kẽ vốn vẫn thường thấy trong những thứ vẫn được coi là tình bạn giữa nam và nữ. Quay người đi dọc hành lang tới lối thang bộ, cô mở cửa bước xuống chỗ chiếu nghỉ, đặt túi rác xuống một góc mà các nhân viên quét dọn vẫn dành để tập kết những loại rác bẩn được rồi nhanh chóng trở lên. Nhưng Quỳnh chưa kịp chạm tay vào cánh cửa, nó đã từ từ mở ra, không phải vì gió thổi.

*

Đặng chỉ dám liếc sang khuôn mặt hơi xanh của người đứng cạnh một giây rồi đưa mắt lảng ra chỗ khác. Phòng họp rộng có vô số thứ để nhìn ngó. Dây ghế im lìm, mặt bàn trống trơn, chiếc màn chiếu trắng tinh, bình hoa giả xin màu kê trong góc... tất cả chúng đều rất buồn tẻ, nhưng an toàn cho cảm xúc. Anh khoanh tay trước ngực, nghe giọng mình vang lên xa lạ:

- Em không thích mọi người trong phòng?

Cô rùng mình, chẳng rõ vì phòng họp quá vắng và lạnh hay vì câu hỏi quá thẳng thừng và đột ngột. Cô nhìn sang, cố đọc trong đôi mắt đang nhìn thẳng lên bức màn chiếu kia một chút gợi ý nào đó để nương theo mà trả lời câu hỏi, nhưng không thành công. Khi cô còn loay hoay giữa hai lựa chọn, phù nhận cho phải phép xã giao hay thừa nhận cho đúng với suy nghĩ thật và lương tâm, Đặng đã nghiêm giọng:

- Không nói gì tức là không thích, đúng không?

- ...

- Cho tôi biết lý do!

- ...

- Cho tôi biết lý do! – Ngưng một giây, thấy Quỳnh vẫn không có vẻ gì là muốn cất lời, anh nói nhanh như vị quan toà kết án khi đã quá thừa chứng cứ – Em lúc nào cũng vậy, cư xử không giống ai, thái độ lì lợm, thiếu hoà đồng, luôn gây phiền phức...

Nghe đến lý lẽ cuối thì Quỳnh cảm thấy không thể không “bật” lại. Cô nhún vai, lời nói nghe có vẻ thật nhún nhường nhưng vẫn lộ ra chút cương quyết và bức bối:

- Tôi nghĩ mình không làm gì để bị coi là luôn gây phiền phức.

Thật vậy, cô chẳng gây phiền phức gì cả. Đúng là cô cư xử khác thường, nhưng cô đã cố gắng rất nhiều để hoàn thành công việc cũng như lấy lòng đồng nghiệp. Không đi muộn về sớm, không chat chit facebook, luôn dịch và đưa lên đúng hạn kể cả khi có tin bài đột xuất... cô thậm chí còn chủ động đỡ việc cho Cúc Anh và Lân, hai người hay bị nhắc nhở thúc giục nhất, khi họ chỉ vừa mới bóng gió than vãn đôi câu. Ngay cả biên tập viên phụ trách chuyên mục thường đăng bài dịch của cô, một nhà báo đã qua tuổi về hưu từ lâu, rất khó tính, kiêu kỳ và thường xuyên không có mặt ở toà soạn, cũng đã tìm vào tận bàn để tặng cô một cái vỗ vai khen ngợi. Thế nhưng, mặc cho cô có cố gắng đến mức nào, Đặng không bao giờ thêm ghi nhận. Anh ta chỉ nhìn mọi thứ cô đang làm hiện nay qua lớp sương định kiến đã bao phủ anh ta từ bốn năm trước và đến bây giờ vẫn chưa thềm tan. Quỳnh mím môi, sắp xếp nhanh những lời tự bào chữa. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thả chúng ra, Đặng đã ngoặt vấn đề sang một hướng khác hẳn:

- Em thích Đức, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Đức ló đầu lên từ một góc đầy dây dợ, gương mặt nhăn nhó khó có thể trở thành ví dụ minh họa cho tính từ “đẹp trai” mà trường nhóm vừa gán. Anh chàng đi về phía Quỳnh, chưa kịp khép cửa đã chộp miệng lâu bầu với cô:

- Hôm nay bên phòng em làm gì mà đọc giả đổ vào kinh thế. Server quá tải làm bọn anh toát mồ hôi, chỉ lo sập.

- Thì toàn tin hot nhiều người chết mà! Bọn em còn không kịp đi ăn trưa – Quỳnh thở dài, cô chìa chiếc hộp trong tay cho Đức – Đây là quà em hồi lộ bạn Pizza, anh cầm về nhé. Có ngại không?

- Ngại ời là ngại ý chứ! – Đức chấp tay làm điệu bộ ngượng ngùng như thiếu nữ.

- Hay để em kiểm cái túi giấy đẹp đẹp gài nó để anh già làm quà?

- Thôi khỏi – Đức chồm tới giằng lấy cái hộp, mở ra nhìn – Trông ngon nhỉ! Thế mà chỉ cho chó thôi chứ người không được ăn à?

Quỳnh bật cười. Trước khi cô kịp nghĩ ra cách đối đáp tương xứng với câu hỏi nhảm nhí của Đức thì anh chàng đã lách vào sau cửa, nháy mắt:

- Hôm nào anh bố trí cho nó gặp em để cảm ơn nhé.

Không cần biết câu trả lời của Quỳnh, Đức đóng sập cửa lại, không chút lịch sự. Quỳnh chẳng lấy làm phiền lòng. Cô hợp với lối giao tiếp thẳng tuột thế này hơn là những kiểu cách lịch lãm giữ kẽ vốn vẫn thường thấy trong những thứ vẫn được coi là tình bạn giữa nam và nữ. Quay người đi dọc hành lang tới lối thang bộ, cô mở cửa bước xuống chỗ chiếu nghỉ, đặt túi rác xuống một góc mà các nhân viên quét dọn vẫn dành để tập kết những loại rác bán được rồi nhanh chóng trở lên. Nhưng Quỳnh chưa kịp chạm tay vào cánh cửa, nó đã từ từ mở ra, không phải vì gió thổi.

*

Đằng chỉ dám liếc sang khuôn mặt hơi xanh của người đứng cạnh một giây rồi đưa mắt lảng ra chỗ khác. Phòng họp rộng có vô số thứ để nhìn ngó. Dãy ghế im lìm, mặt bàn trống trơn, chiếc màn chiếu trắng tinh, bình hoa giả xin màu kê trong góc... tất cả chúng đều rất buồn tẻ, nhưng an toàn cho cảm xúc. Anh khoanh tay trước ngực, nghe giọng mình vang lên xa lạ:

- Em không thích mọi người trong phòng?

Cô rùng mình, chẳng rõ vì phòng họp quá vắng và lạnh hay vì câu hỏi quá thẳng thừng và đột ngột. Cô nhìn sang, cố đọc trong đôi mắt đang nhìn thẳng lên bức màn chiếu kia một chút gợi ý nào đó để nương theo mà trả lời câu hỏi, nhưng không thành công. Khi cô còn loay hoay giữa hai lựa chọn, phù hợp cho phải phép xã giao hay thừa nhận cho đúng với suy nghĩ thật và lương tâm, Đằng đã nghiêm giọng:

- Không nói gì tức là không thích, đúng không?

- ...

- Cho tôi biết lý do!

- ...

- Cho tôi biết lý do! – Ngưng một giây, thấy Quỳnh vẫn không có vẻ gì là muốn cắt lời, anh nói nhanh như vị quan toà kết án khi đã quá thừa chứng cứ – Em lúc nào cũng vậy, cư xử không giống ai, thái độ lì lợm, thiếu hoà đồng, luôn gây phiền phức...

Nghe đến lý lẽ cuối thì Quỳnh cảm thấy không thể không “bật” lại. Cô nhún vai, lời nói nghe có vẻ thật nhún nhường nhưng vẫn lộ ra chút cương quyết và bực bội:

- Tôi nghĩ mình không làm gì để bị coi là luôn gây phiền phức.

Thật vậy, cô chẳng gây phiền phức gì cả. Đúng là cô cư xử khác thường, nhưng cô đã cố gắng rất nhiều để hoàn thành công việc cũng như lấy lòng đồng nghiệp. Không đi muộn về sớm, không chat chit facebook, luôn dịch và đưa lên đúng hạn kể cả khi có tin bài đột xuất... cô thậm chí còn chủ động đỡ việc cho Cúc Anh và Lân, hai người hay bị nhắc nhở thúc giục nhất, khi họ chỉ vừa mới bóng gió than vãn đôi câu. Ngay cả biên tập viên phụ trách chuyên mục thường đăng bài dịch của cô, một nhà báo đã qua tuổi về hưu từ lâu, rất khó tính, kiem lời và thường xuyên không có mặt ở toà soạn, cũng đã tìm vào tận bàn để tặng cô một cái vỗ vai khen ngợi. Thế nhưng, mặc cho cô có cố gắng đến mức nào, Đằng không bao giờ thêm ghi nhận. Anh ta chỉ nhìn mọi thứ cô đang làm hiện nay qua lớp sương định kiến đã bao phủ anh ta từ bốn năm trước và đến bây giờ vẫn chưa thêm tan. Quỳnh mím môi, sắp xếp nhanh những lời tự bào chữa. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thả chúng ra, Đằng đã ngoặt vấn đề sang một hướng khác hẳn:

- Em thích Đức, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Một lần nữa, Quỳnh rùng mình. Cô biết chắc anh ta sẽ lôi Đức vào câu chuyện nhưng không nghĩ câu hỏi lại... sẵn sàng và tọc mạch đến vậy.

- Tôi nghĩ đây là chuyện cá nhân – cô nói nhanh, không vấp nhưng cũng không thật mạch lạc.

Ý tứ của câu nói, thái độ quá quắt, bất hợp tác của Quỳnh khiến người đối diện nổi quạu:

- Tôi nghĩ thế này, tôi nghĩ thế khác. Em chỉ biết bản thân em thôi hay sao? Trong toà nhà này còn có bao nhiêu người, em biết không?

“Còn đến một tỷ người đi nữa thì cũng không ai rồi hơi tự nhiên lôi tôi vào đây tra hỏi nói năng vô lý như anh”, Quỳnh những muốn quăng thẳng câu ra đây để đáp trả luận điệu chụp mũ của Đăng, nhưng cuối cùng, cô chỉ trình cho anh ta một bản rút gọn:

- Họ thì có liên quan gì đâu ạ!

- Sao không liên quan! – Đăng gắt gỏng – Em có biết em đang trở thành chủ đề cho người ta bàn ra tán vào không?

- Người ta nào? – Quỳnh cũng không ngần ngại đáp lại bằng giọng gắt gỏng không kém – Mà họ bàn tán cái gì cơ chứ?

- Cũng không có gì đặc biệt đâu – Đăng sục tay vào túi quần, mĩa mai – Chỉ là em xinh hay xấu, quê hay tỉnh, có xứng với Đức không, liệu bao giờ sẽ bị nó đá... vậy thôi.

Quỳnh hơi dờ ra, một lát sau mới mấp máy được một câu, không rõ là muốn nói một mình hay muốn hỏi người đối diện:

- Có nhất thiết phải ngồi lê đôi mách đến vậy không?

Đăng quay hẳn sang nhìn cô chăm chú, như muốn tìm hiểu xem mấy tiếng lầu bầu đây bắt bình kia nhằm đến ai. Đúng lúc đó, Quỳnh cũng ngẩng lên, và anh đột nhiên nín thở. Tại sao trải qua bốn năm với không ít phiền muộn, gương mặt cô vẫn còn giữ nguyên nét trẻ thơ khiến người ta mềm lòng như vậy? Gò má lấm tấm những đốm tàn nhang nâu nhạt, đôi mắt đen trong sáng chứa đựng ánh nhìn vừa bối rối vừa hoang mang của cô khiến Đăng cùng lúc cảm thấy lòng mình có cả lửa và nước, bồn chồn nóng nảy nhưng cũng rất êm dịu...

Cảm thấy mối đe dọa rõ rệt từ cái nhìn lạ mà quen của Đăng, Quỳnh nhích xa thêm một bước, đồng thời nhìn ra phía cửa như muốn tính đường tháo chạy. Giọng cô run run:

- Chúng tôi không có gì đâu. Chỉ là... chỉ là...

Đăng tự nhiên thấy buồn cười. Những cảm giác khó chịu vô cớ đeo bám anh từ sáng nay bỗng chốc tan biến cả, chỉ vì mấy câu lấp bắp chẳng đâu vào đâu của cô nhóc này. Anh rút trong túi quần ra một phong bì nhỏ dán kín, đặt lên mặt bàn rồi đẩy về phía Quỳnh:

- Em cầm cái này đi.

Phong bì làm bằng loại giấy dày và sần, muốn biết bên trong có gì, người nhận phải mở hẳn ra chứ không thể sờ hay soi ra ánh sáng rồi đoán. Quỳnh mới chạm ngón tay vào một góc định bóc thì Đăng đã khoát tay ngăn lại:

- Để lát nữa hãy mở... Ừm... tôi về phòng trước đây.

Nói xong những lời dịu dàng hiếm hoi ấy, Đăng quay người đi nhanh về phía cửa. Quỳnh không biết phải làm gì, cô như một nạn nhân vừa bị cướp giật ngoài đường mà không thể hô hoán hay truy đuổi, chỉ dùng cặp mắt ngơ ngác của mình dõi theo cho đến khi không còn thấy anh ta đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Một ngày làm việc mệt mỏi cuối cùng cũng kết thúc. Đăng rời cuộc họp giao ban cuối giờ sớm hơn mọi người. Những lời khen mà cấp trên dành cho nhóm tin quốc tế tuy rất dè sẻn nhưng cũng khiến anh cảm thấy dễ chịu đôi chút. Hôm nay có lẽ là một trong những ngày nhóm anh chịu sức ép lớn nhất kể từ đầu năm. Vừa phải chạy đua với thời gian để lên bài, vừa phải điều tiết thứ tự và độ dài các bài sao cho phù hợp với tình hình bài vở chung, lại còn phải đảm bảo độ chính xác và trung lập của từ ngữ trong những bài liên quan đến biến cố chính trị khá nhạy cảm của nước lớn láng giềng, ngay cả người đã quá quen với nhịp độ công việc khắt khe như anh cũng muốn phát điên. Đám nhân viên trong phòng thì khỏi nói, người nào người nấy căng thẳng đến bực bội, thậm chí còn không đủ sức để kêu ca hay than thở lời nào. Nghĩ đến đây, Đăng tự nhiên nhả mặt. Trong hoàn cảnh bận rộn bù đầu như vậy, khi tất cả đều dán mắt vào màn hình máy tính với vẻ nghiêm trọng giống hệt nhau như vậy, thật khó để đoán xem ai đang nghĩ gì!

Trước khi đầu óc Đăng kịp lan man thêm, Điệp đã đuổi kịp anh bằng bước chân dứt khoát và mùi nước hoa cổ điển của chị.

- Sếp khen hơi xách mé nhì! – chị nhìn anh ái ngại nhưng vẫn cố mỉm cười.

Phải mất một giây Đăng mới hiểu chị đang nói về chuyện gì. Trong cuộc họp vừa rồi, phó tổng biên tập khen nhóm tin quốc tế với giọng khá miễn cưỡng. Nếu chỉ nghe một cách hơi hợt, chắc hẳn ai cũng sẽ có nhận xét như Điệp. Đăng thì hiểu sự tế nhị của cấp trên. Ông không muốn làm mất mặt, rồi sau đó là mất lòng, mấy biên tập viên phụ trách tin trong nước, những nhà báo lớn tuổi xuất thân từ những tờ báo in truyền thống. Nhưng anh không tiết lộ chuyện đó với Điệp chỉ mà trả lời chị bằng một cái nhún vai. Điệp hiểu ngay điệu bộ ấy chính là lời tuyên bố “không muốn nói thêm” của Đăng và nhanh chóng chuyển đề tài:

- Tối nay Đăng rồi không?

Điệp hơn Đăng một tuổi nhưng hai người vẫn xưng hô ngang hàng theo thói quen từ trước. Nhiều khi anh nhận thấy chút gì đó tha thiết và dường như trên mức triu mến trong cách gọi của chị. Những lúc như vậy, anh thường giữ thái độ không quá nghiêm nghị nhưng vẫn chừng mực, giống thái độ của anh lúc này:

- Mình cũng chưa biết nữa, chắc không có chương trình gì, sao thế?

- À, thấy Đăng hôm nay có vẻ oải nên định rủ đi massage chân rồi qua Seventeen nghe nhạc.

Đăng đưa tay lên vuốt mặt, kín đáo liếc nhìn về chăm chú chờ đợi của Diệp. Chức vụ quyền thư ký toà soạn nhiều ưu đãi nhưng cũng lắm bấp bênh mà chị mới bắt đầu nắm giữ cách đây chưa lâu đã kịp để lại vài dấu tích, rõ nhất là hai quảng thâm trên mắt và những đường nét không nhân nhượng ẩn nấp trong từng góc khuôn mặt. Đăng nhen tiếng thở dài, mỗi ngày qua đi, anh lại thấy Diệp xa lạ hơn một chút. Tránh nhìn thẳng vào đôi mắt quá ráo riết của chị, anh chậm rãi lắc đầu:

- Để hôm khác nhé... Giờ mình đang đau đầu quá, chỉ muốn về nhà.

Nếu như Diệp có phản ứng gì với lời từ chối của anh thì lớp phấn trang điểm mịn như sáp cũng đã che đi hết rồi. Chị gật đầu, mỉm cười máy móc:

- Được rồi, để hôm khác – Sải bước về phía cửa thang máy, Diệp nhào người bấm nút rồi quay lại hỏi – Đăng về luôn bây giờ không?

- Chưa, mình phải tạt qua phòng chút đã. Đang làm dở mấy thứ.

- Vậy mình về trước đây!

Đăng gật đầu. Diệp quay hẳn mặt về phía cửa thang, nhưng rồi sực nhớ ra điều gì, chị quay lại, lục túi xách lấy ra một túi nylon in hoa văn sắc sỡ, đưa cho Đăng. Thấy anh định mở miệng hỏi, chị ấn luôn túi vào tay anh, giọng dứt khoát hết như khi ngồi trước bàn họp:

- Đĩa bay cho Tin. Mình mua từ hôm trước, bảo đưa mà quên.

Đăng chẳng biết nói gì ngoài câu cảm ơn nhạt thếch. Anh không đợi Diệp vào thang máy mà đi thẳng về phòng.

Trái với không gian dường như rất chật hẹp nhưng im ắng lúc trước, căn phòng quen thuộc mở ra trước mắt anh rộng thênh và ồn ào. Tất cả nhân viên đã về hết, chỉ còn lại Cúc Anh đang vừa gõ máy tính vừa nện gót giày xuống sàn theo một bản nhạc phim thần tượng Hàn Quốc phát ra từ chiếc điện thoại có loa ngoài tốt quá mức cần thiết. Thấy anh, cô nàng ngừng chơi trò cạp kênh để giày, với tay tắt nhạc và nhanh nhẩu nói như thanh minh:

- Anh ạ, em dịch xong rồi, đang soát lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đăng chỉ gật đầu rồi đi thẳng về bàn. Anh chẳng còn hứng thú gì với chuyện cứ phải lặp đi lặp lại lời nhắc nhở dành cho cô nhân viên yếu kém nhất phòng này nữa. Cúc Anh là cháu ruột của một vị “khai báo công thần” trong toà soạn. Cô học khoa ngoại ngữ của một trường dân lập lắm tai tiếng. Trong nhiều trường hợp, tấm bằng tốt nghiệp loại khá của trường này chỉ có tác dụng chứng minh rằng người được cấp bằng đã đóng tiền- gồm cả những khoản chính thức và không chính thức- đầy đủ trong vòng bốn năm chứ không phản ánh chính xác trình độ của họ. Vào làm từ năm ngoái, mặc dù đã được anh cùng những người khác chỉ dẫn, kèm cặp hết sức nhiệt tình và nghiêm khắc, Cúc Anh vẫn không tiến bộ là bao. Việc toà soạn phải tuyển thêm một biên dịch viên làm việc toàn thời gian giữa lúc tình hình doanh thu từ quảng cáo đang sụt giảm do suy thoái kinh tế cũng xuất phát từ năng lực trôi ỏi đất hời của cô nàng.

Vừa xếp tài liệu giấy tờ vào cặp, Đăng vừa thăm đếm trong đầu những nhược điểm của Cúc Anh. Dịch ẩu, dịch sai, xáo xáo bài dịch của dân mạng, không có tinh thần trách nhiệm, không biết tiếp thu và rút kinh nghiệm, ăn nói bộp chộp vô duyên... đôi khi Đăng tự hỏi tại sao mình vẫn giữ được thái độ điềm đạm đến vậy với dạng nhân viên 3D* như cô gái này. Chợt một tờ giấy gấp đôi là lạ rơi ra từ xấp tài liệu dưới cùng cắt đứt mạch kể tội trong tâm tưởng của anh. Mới chỉ mở ra đọc lướt được dòng đầu, Đăng đã ngẩng phắt lên, hỏi người mà anh vừa thăm kể tội bằng một giọng nóng nảy rất không bình thường:

- Quỳnh về lâu chưa, Cúc Anh?

- Em không để... – Cúc Anh ngẩng lên, vừa thấy vẻ mặt đặng đặng của người hỏi đã lập tức đổi câu trả lời – Chưa lâu ạ. Nó vừa ra khỏi đây thì em thấy anh đi vào, có việc gì hả anh?

Không còn ai trong phòng để đáp lại cô nàng.

* 3D: Không phải không gian ba chiều mà là viết tắt của Đuối Đủ Đường.

Quỳnh sốt ruột mở điện thoại xem giờ. Đã gần sáu rưỡi mà chưa thấy xe buýt đến, có lẽ nó lại đang đóng vai con voi kèn cồng loay hoay giữa một biển xe cộ kèn đặc như kiến ở ngã tư nào đó gần đây. Tình hình giao thông Hà Nội càng ngày càng tồi tệ, ách tắc và tai nạn thay phiên nhau làm chủ đường phố. Cách đây vài tiếng, một cộng tác viên quen thuộc của toà soạn vừa bị ô tô đâm khi đang dừng xe sát vỉa hè nghe điện thoại. Nghe tin ấy, tuy đã biết người đó không bị nguy hiểm đến tính mạng, cô vẫn thấy lạnh toát sống lưng, trong đầu vẫn lên những kỷ niệm nặng nề liên quan đến hai đầu gối giờ đây luôn đau nhói mỗi khi cô co duỗi chân bất ngờ. Có lẽ ngày mai cô vẫn sẽ đi xe buýt đi làm thôi, dù số tiền trong túi hiện giờ đủ để cô đổ đầy hàng chục bình xăng chứ không phải non nửa bình nữa rồi.

Quỳnh mới chỉ chớm nghĩ đến người đã đem đến cho cô số tiền đó thì anh ta xuất hiện ngay trước mặt. Điều bộ hươu tờ giấy gấp đôi lên không khí cùng về mặt tức tối của anh ta trông giống hệt mấy bà bán hàng đánh đá khi chuẩn bị đốt vỉa vạ khách. Quỳnh đang rầu rĩ, thấy vậy tự nhiên cũng phì cười.

- Em có vẻ vui quá nhỉ! – Đấng cau mày, lật tờ giấy ra trước mặt cô – Vì viết được cái này chứ gì?

Quỳnh biết rõ nội dung tờ giấy. Chính cô, chừng nửa tiếng trước, đã nghĩ ra, gõ ra, in ra, rồi gấp đôi và đặt nó bên dưới chồng tài liệu trên bàn Đăng. Khi làm tất cả những việc đó, cô không nghĩ nhiều, nói đúng hơn là không nghĩ, về phản ứng của Đăng. Dĩ nhiên, cô càng không nghĩ đến tình huống chỉ vì tờ giấy có nội dung đơn giản với vồn vẹn một trăm từ ấy, anh ta lại chạy ra tận đây để hạch hỏi cô.

Đăng nhìn về lơ ngơ lần chân của người đứng trước mặt, những muốn túm lấy vai cô ta mà lắc cho đến khi một trong hai thứ, câu trả lời hoặc đầu cô ta rụng ra (tác giả xin lỗi vì miêu tả quá bạo lực, các bạn đọc đừng bắt chước). Nhưng mười mấy cặp mắt của những người chờ xe buýt đứng xung quanh cùng cặp mắt mở to của một ai đó cũng chờ xe buýt và đang chờ thêm con thịnh nộ của anh không cho phép anh làm điều đó. Chỉ tay về quán cà phê bên kia đường, anh nói nhanh:

- Sang kia nói chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Quỳnh nhìn theo lưng áo lấm tấm ướt của người hình như vừa dùng một câu mệnh lệnh thức để “rũ” cô đi uống nước sau giờ làm việc, tự hỏi cái gì đã làm anh ta đổ mồ hôi nhiều như thế, đột chạy nước rút từ tầng sáu xuống đây hay là nổi giận dữ mà anh ta rõ ràng vừa cố nuốt xuống. Cô nghĩ ngợi thêm một giây rồi mới quyết định không từ chối “lời mời” cộc và xẵng chưa từng thấy đó. Lúc đầu giờ chiều, khi theo Đăng đi dọc hành lang vắng dẫn tới phòng họp trống, cô đã hiểu rõ trạng thái mà người Anh thường dùng thành ngữ “have butterflies in stomach” để miêu tả. Bây giờ, khi theo anh ta băng ngang con đường vun vút xe cộ, một lần nữa cô lại thấy bụng mình cuộn lên từng cơn nhói nhói.

Không, Đăng dù có cư xử khó lường và... đẹp trai đến mấy cũng không thể gieo rắc cho Quỳnh cảm giác bất an tới mức gần như hoảng loạn thế này. Chính những bóng xe đủ màu loang loáng lướt nhanh trong nắng chiều chiếu xiên, nhiều lúc như chực lao thẳng vào người ta, mới là nguyên nhân khiến đàn bướm đập cánh loạn xạ trong dạ dày cô. Có lẽ những cơn bướm vô hình ấy sẽ còn nháo nhác hơn nữa, nếu Quỳnh biết trong dòng phương tiện đang phóng mà chẳng thêm kiêng nể gì vạch ngựa vằn không có đèn tín hiệu đi kèm kia, có một chiếc ô tô vừa giảm tốc độ để người ngồi sau tay lái nhìn hút theo Đăng và cô.

Quán cà phê nhỏ nhưng được thiết kế hợp lý, nội thất trang trí không có gì đặc biệt nhưng không gian mát mẻ và khá vắng lặng. Khung cảnh ấy nhanh chóng làm dịu cơn nóng nảy kỳ quặc của Đăng. Khi thấy người đi cùng không ngồi xuống chiếc ghế anh vừa kéo sẵn mà tự tay kéo chiếc bên cạnh, anh đã có thể mỉm cười vì sự rạch ròi hết sức trẻ con của cô chứ không thấy phật lòng rồi mở lời vắn vẹo nữa. Đợi chàng trai phục vụ quay đi sau khi đưa xong hai cốc nước trắng tảng trước và nhận xong yêu cầu về hai cốc nước có màu trà sau, anh đặt tờ giấy đang cầm lên bàn, mắt vẫn không rời gương mặt dường như rất xanh xao của Quỳnh, tay nhẹ nhàng đẩy nó về phía cô.

Quỳnh đỡ đầu ngón tay giấy theo cái cách người ta thường làm khi muốn từ chối một đũa bé bán rong đang chia hàng vào tận mặt mời chào: nhìn nó như thể nó trong suốt, không tồn tại. Quả thật, tâm trí cô lúc này không còn chỗ cho tờ giấy mỏng nhợt nhạt này, chỉ có hình ảnh những bóng xe loang loáng trong nắng chiều xiên chéo. Hình ảnh đó bay lòn vồn quanh góc ký ức khép kín nào đó trong đầu cô, như muốn lách vào mở tung những thứ đã bị sợi dây lãng quên chẳng buộc kỹ càng... Quỳnh nhìn xuống hai bàn tay đang run rẩy bám trên đầu gối, bỗng dưng muốn khóc.

Đăng không nghĩ việc ngồi đối diện với anh lại có thể khiến một cô gái, dù là cô gái chưa bao giờ hết dè chừng anh, trở nên trắng bệch và run rẩy như thế. Hẳn phải có việc gì đó rất nghiêm trọng đang chi phối suy nghĩ của Quỳnh, cô hầu như quên mất sự tồn tại của anh, quên cả chiếc xe buýt mà lúc này cô đứng chờ (nó vừa mới dừng lại đón khách ở bên kia đường, trong tầm quan sát của cô). Chỉ đến khi nhân viên đứng trong quầy làm rơi chiếc khay nhôm, gây ra tiếng động khá lớn, cô mới như bừng tỉnh, ngước mắt lên nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Anh chàng phục vụ quay lại thật đúng lúc. Hành động nghiêng người đưa đồ uống mà anh ta thực hiện với vẻ lễ phép hơi thái quá đã tránh cho hai vị khách một khoảnh khắc khó xử khi bắt gặp ánh mắt của nhau. Khi tách cà phê bốc khói và ly nước quả có cảm ổng hút uốn hình trái tim đã nằm yên trên bàn còn người mang chúng đến đã đứng yên ở góc tường đằng xa, Quỳnh dường như vẫn chưa giữ yên được những ngón tay. Hai lần cô định cầm cốc nước quả lên uống nhưng bàn tay chỉ lập cập chạm vào lớp thủy tinh lạnh ngắt hơi nước rồi lại lập cập buông ra. Lần thứ ba, cô mới chỉ giơ tay lên, Đấng đã đẩy chiếc cốc về phía cô, nhưng anh không đẩy cốc nước quả sáng màu mát lạnh mà là cốc cà phê sẫm màu vẫn còn ấm sục. Có lẽ một thứ toả hơi nóng và hương thơm nồng đượm như cốc cà phê mới chính là thứ Quỳnh cần. Cô nhanh chóng ổn định tinh thần và cuối cùng cũng thực sự lưu ý đến tờ giấy trên bàn. Đấng chỉ chờ có vậy, anh đẩy nó thêm một chút về phía cô, nói nhỏ:

- Em cất đi. Tôi không cần đâu.

- Em cũng nghĩ là anh không cần. Nhưng mà em...

- Em khá tính, tôi biết – Đấng thoáng mỉm cười, không thể không nhớ về vẻ mặt của cô trước đây, khi nói câu “nhưng mà em ngại” để từ chối ngồi sau xe anh – Nhưng không cần phải rạch ròi đến mức làm gãy nọ như thế.

Quỳnh đáp lại thái độ ảm áp và êm dịu đến khó tin của Đấng bằng một nét mỉm cười gương gao. Lúc cầm bút ký tên dưới chữ “bên vay”, cô không nghĩ anh sẽ phản ứng dữ dội như ban nãy; còn ban nãy, khi thấy anh lao đến với ánh mắt toé lửa, cô không nghĩ anh sẽ phản ứng nhẹ nhàng như bây giờ. Chưa thể nghĩ ra cách giải thích cũng lời đáp cho biểu hiện “tốt mà chẳng tốt” của Đấng, cô lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nắng đã thôi quét lớp sơn vàng óng ánh lên những khối bê tông và kính ở hai bên đường nhưng trời vẫn còn sáng rõ. Trong dòng xe xuôi ngược, hầu như chưa thấy chiếc nào bật đèn. Ngày mùa hè thật dài!

Đấng bỏ cái ổng hút uốn hình trái tim cùng miếng cà rốt cắt tia điệu đà ra khỏi chiếc ly thủy tinh chứa hỗn hợp vitamin C và beta-carotene sặc sỡ trước mặt. Không có gì trang trí, chiếc ly trông trông trái đến mức vô duyên, nhưng anh chỉ cần nó đơn điệu, ít chi tiết như vậy, để nâng lên đặt xuống cho thuận tiện. Khi đột nhiên thấy bản thân ở giữa một cuộc đối thoại có thể gọi là bế tắc thế này, bất cứ ai cũng sẽ chọn cách im lặng uống nước giống hệt anh mà thôi. Nhấp từng ngụm chất lỏng mang vị chua ngọt đầy nữ tính thay cho tách cà phê mình gọi nhưng lại đang nguội dần trong bàn tay vẫn chưa hết run rẩy của người đối diện, anh nhìn chăm chú về phía mà ánh mắt Quỳnh đang lơ đãng hướng ra. Ngoài kia, cách hai người một lớp kính, “thành phố đầy bụi bặm” những mặt người li nhảnh chen nhau**.

Khi Đấng còn mãi lục lọi trí nhớ xem hai câu thơ anh vừa sực nghĩ ra ấy là của tác giả nào, nằm trong tác phẩm gì, Quỳnh chợt rời mắt khỏi khung cảnh giờ cao điểm hối hả ở bên kia lớp kính. Cô im lặng quan sát không gian đang tối mờ dần đi của quán cà phê rồi ngập ngừng háng giọng. Nhận được tín hiệu xin tiếp tục cuộc đối thoại, Đấng chậm rãi quay vào, không nói gì, chỉ đặt cốc nước đã vơi quá nửa xuống bàn và chăm chú nhìn cô chờ đợi. Quỳnh tránh ánh mắt để khiến người khác hụt nhịp tìm ấy bằng cách cúi đầu, đưa tay đẩy tờ giấy về phía đối diện.

- Anh cứ cầm nó và coi đây là thiệp cảm ơn của em, được không ạ? – cô nói nhanh, gần như hấp tấp.

Đấng không biết phải cau mặt hay cười sặc lên khi nghe những lời vừa giống nằn nì vừa giống mặc cả mà ngoài cô gái này chẳng ai có thể nghĩ và nói ra được. Anh đưa mắt ngó xung quanh để gạt đi những ý tưởng mơ hồ về một cái gì đó rất nồng, rất ngọt. Quán cà phê đã bị bóng tối xâm chiếm gần như tuyệt đối, nó càng lúc càng không phù hợp với những khách hàng không phải tình nhân của nhau. Nếu vẫn ngồi đây, trong ánh sáng lung linh hắt xuống từ những dây đèn trang trí nhỏ li ti giăng ngoài vỉa hè và trong những hồi ức cảm xúc lẫn lộn do từng cử chỉ lời nói của người ngồi đối diện đem tới, Đấng không dám chắc mình sẽ không hành động giống bốn năm trước, quăng sự tự chủ của bản thân đi xa hàng cây số! Khi ấy, anh có thể bảo là vì rượu, vì mưa rừng gió núi. Còn bây giờ, chẳng lẽ lại đổ lỗi cho nước hoa quả và điều hoà nhiệt độ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Quỳnh len lén thở nhẹ. Dường như câu nói bừa bặt mạng vẫn thường bị mọi người trong nhà mắng là “vớ va vớ vẩn” của cô đã được chấp nhận. Lúm đồng tiền vừa lặn đi khỏi một bên má của người có gương mặt cute chỉ kém Hyun Bin một chút giờ lại hiện lên, sâu hơn. Cô cũng không dám chắc đó là một nụ cười, nhưng rõ ràng anh sẽ không bắt cô phải xé tờ giấy ra nuốt hết như lúc trước cô tưởng tượng. Đấng cầm “thiệp thiệp cảm ơn” quá đơn điệu, dài dòng và long trọng kia lên đọc lướt một lần nữa rồi quay về phía quầy gọi tính tiền. Không nhìn cô, anh rút ví, gấp nhỏ tờ giấy, gài nó vào chỗ vẫn dành để ảnh.

Đường phố đã lên đèn. Một ngày nóng bức và ngọt ngào đang qua, dùng dằng dùng dằng.

* Thơ Lưu Quang Vũ.

Đợt nắng nóng hung hăng đang hun, rang, thiêu, đốt cả miền Bắc đột ngột chấm dứt bằng một cơn mưa giông nhiệt lúc sáng sớm. Tiếng sấm rền rền vô hại từ cuối chân trời vọng lại trong phút chốc bị từng đợt gió lốc giật đến gần hơn, biến thành những tiếng sét đánh gọn, xé toạc không trung lao xuống dưng cả thành phố khỏi giấc ngủ đã tương đối no nê. Trận mưa mà người Anh vẫn nói là “chó và mèo”* trút xuống sau đó ngay lập tức biến những nẻo đường giờ cao điểm thành một khối hỗn loạn lổn nhổn gồm người, xe và nước.

Đặng về sớm, giảm ga cho chiếc Serow 225 trôi xuống hầm toà nhà. Vào giờ này mọi khi, tấm biển báo hết chỗ chắt chắt đã án ngữ trước cửa và những người chậm chân đã phải quay xe ra gửi ngoài bãi của phường. Nhưng hôm nay thì không, hầm gần như trống trơn, lều tều vài chiếc xe sừng nước, phần lớn là xe đạp. Hai tay bảo vệ trẻ măng thường ngày liên tục sấm bộ mặt khó đăm đăm đi lại nhắc mọi người để xe gọn gàng, nay nhàn rỗi ngồi bên bàn nước, đọc báo nghe đài. Thấy tiếng động, họ ngẩng lên, nhìn anh và con cào cào sắt bằng cặp mắt kính nê. Một người đứng dậy ghi vé, không quên hỏi han mấy câu về chiếc xe – việc mà họ đã làm rất nhiều lần, mỗi khi thấy nó xuất hiện trong những ngày mưa ngập. Đặng tranh thủ tán gẫu với họ về tình hình giao thông, thời tiết, an ninh trật tự... một lát rồi mới đi lên. Nước vẫn nhỏ tong tong theo mỗi bước chân, nhưng anh mặc kệ, chẳng nào thì cũng chẳng có ai nhìn.

Đúng như anh dự đoán, sảnh tầng một vẫn vắng hoe, cả quầy lễ tân chung của toà nhà lẫn thang máy và quầy lễ tân riêng của báo cũng vậy. Hai cây kim đen sì của chiếc đồng hồ treo ở đầu hành lang dường như bất động ở ngưỡng tám giờ. Đặng mở điện thoại, nhìn lướt một loạt cuộc gọi nhỡ và tin nhắn (chắc chắn để xin phép làm việc tại nhà) của nhân viên trong nhóm, thờ ra một hơi dài, chẳng biết nên vui hay nên buồn. Lâu nay, ai trong toà soạn cũng ngầm hiểu “làm việc tại nhà” là một khái niệm tương đương với chuyện bài vở chệch choạc. Điều này cũng có nghĩa là trách nhiệm đổ lên vai anh hôm nay sẽ nặng nề hơn. Nhưng viễn cảnh không phải lên tiếng hét nhắc người này sửa lỗi lại giục người khác dịch gấp cái này cái kia như mọi ngày cũng làm anh thấy nhẹ nhõm. Cổ họng đang ngậm ngậm rất của anh sẽ được nghỉ ngơi, ít nhất là hết buổi sáng.

Tiếng cọt kẹt rất khẽ của cánh cửa phòng khi mở bình thường khó có thể nghe thấy, hôm nay vang lên rõ mồn một. Luồng gió từ ống điều hoà tống trên cao đang tấp từng đợt xuống những chiếc ghế chưa có ai ngồi và màn hình chưa bật. Không khí trong phòng buồn hiu, lạnh quá mức cần thiết với một người vừa tắm mưa! Đặng che miệng ho khan, cúi xuống mở ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc. Hồi còn làm cho chỗ cũ, để ứng phó với những chuyển công tác bất ngờ tuy ngăn ngày nhưng toàn đến những nơi hẻo lánh thiếu tiện nghi, anh đã có thói quen để sẵn ở văn phòng một túi du lịch chứa những đồ dùng cá nhân thiết yếu như thuốc men thông dụng, quần áo, bàn chải, khăn mặt...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Bây giờ, khi đã chuyển chỗ làm, công việc ổn định đến mức tri tri, những món dự trữ trong ngăn kéo khăn cấp dần được cất giâm gần hết. Trong tầm tay anh lúc này chỉ có một bộ quần áo màu sắc trung tính, quần kaki đen và áo phông polo màu ghi nhạt, đủ lịch sự và phù hợp với hầu hết các sắc thái hay sự kiện của công sở nhưng có vẻ không đủ ấm. Thật vớ vẩn khi cần mặc đủ ấm vào một ngày tháng bảy, nhưng quả thật Đặng đang phải cố gắng lắm mới không run cầm cập. Anh ho thêm một tiếng nữa, kiên quyết nhấc bộ quần áo khỏi ngăn kéo. Dù sao thì cũng phải thay những thứ đã ướt đến 80% trên người ra cái đã!

Quỳnh dừng bước, ngoái nhìn vết dấp của mình dãn se lại trên nền gạch granite bóng loáng. Hành lang rộng chỉ có cô và chúng. Nếu không có chiếc áo mưa còn ướt rượt vút ở gần quầy lễ tân và tiếng ai đó nói chuyện điện thoại từ phía kia hành lang oang oang vọng lại, quang cảnh toà soạn sẽ tựa tựa như trong phim khoa học viễn tưởng, nơi loài người sau một đêm bị quái vật ngoài hành tinh bắt đi bằng sạch. Quỳnh cúi người bỏ mấy thứ đang cầm trên tay xuống đất rồi bắt đầu áp bàn tay lạnh toát lên đầu gối như để chắc chắn những chiếc đinh vít trong đó chưa rụng ra và trôi theo dòng nước. Sờ nắn một lát, thấy hai chân dù mỏi như nhưng đầu gối không có dấu hiệu gì bất thường, cô mới tạm yên tâm.

Đường ngập, xe buýt bỏ trạm, thay đổi lộ trình, Quỳnh phải xuống ở cách đây hai ngã tư và dò dẫm lội đến văn phòng. Trên vỉa hè, nước chỉ ngập ngang bắp chân nhưng chiếc quần soóc-lịch-sự này của cô cũng ướt hết phần gấu lo-vê, bởi cứ vài phút lại có một hai chiếc xe liều mạng phóng qua làm từng đợt sóng dềnh lên xô đẩy những người đi bộ đang men sát những hiên nhà. Nếu bản thân không phải nhân viên thử việc và không có kinh nghiệm từ những ngày lội nước đã đời trong trận “đại hồng thủy” tháng 11 năm ngoái, có lẽ cô đã đầu hàng từ lâu chứ không thể đi lại nghênh ngang giữa toà soạn trong bộ dạng kệch cỡm áo phông cũ, quần soóc, dép lê thể này...

Vì tình trạng ngoại hình đang giống oshin đi chợ hơn là biên dịch đi làm, dù chắc chắn đến 99% là trong phòng không có ai, Quỳnh vẫn thận trọng quyết định đi thẳng tới WC để chỉnh đốn trang phục trước. Một tay ôm chiếc túi đựng quần áo nghiêm chỉnh và sandal cao gót, một tay vung vẩy cái ô chưa thêm quần gọn lại, cô vừa rẽ vào lối đi nhỏ thoang thoảng mùi sấp thơm vừa nhại giọng Rihanna:

Now that it's raining more than ever

Know that we'll still have each other

You can stand under my umbrella

You can stand under my umbrella

Ella ella eh eh...

Tất nhiên, phán đoán của Quỳnh về chuyện trong phòng không có ai đạt độ chính xác hẳn 100% nên người vài phút trước còn ở đó phải di chuyển sang chỗ khác để chạm mặt cô. Và chỗ khác đó chính là góc hành lang khuất nẻo này. Đúng lúc cô ngêu ngao cao hứng nhất, cánh cửa có tấm biển in chữ Gentlemen và hình người không-mặc-váy từ từ mở ra. Đấng, đang tận dụng nốt khoảng 20% diện tích khô ráo trên chiếc áo vừa thay ra để lau tóc, ngẩng lên nhìn cô không chớp mắt.

* Raining cats and dogs: Mưa rất nặng hạt.

Như một phản xạ tự nhiên, Quỳnh thu túi và ô vào sát người để che đôi chân đang hồ quá tiêu chuẩn cho phép của tuyệt đại đa số các cơ quan sử dụng lao động. Cô nhìn người có thể coi là đại diện cho bên sử dụng lao động, lúc này đã bỏ “khăn lau tóc” xuống và đang che miệng ho sặc sụa (không rõ là ho thật hay chỉ giả vờ để che giấu vẻ bối rối), hỏi một câu thuộc dạng “đảm bảo không rắc tí muối nào”:

- Đường ngập thế mà anh vẫn đến ă?

Đấng gật đầu, thầm cảm ơn con ho đã trở thành lý do vô cùng chính đáng giải thích cho việc mặt anh tự nhiên đỏ lên. Khoát tay về phía sau lưng, nơi có căn phòng mà anh chưa từng ngó vào chứ đừng nói là bước qua cửa, Đấng vội đưa một câu có nghĩa chen vào những tiếng ho:

- Vào thay quần áo nhanh đi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Khi câu nói mang đậm phong cách Cúc Anh ấy đã rời khỏi miệng, chủ nhân của nó mới nhận ra sắc thái hơi bị nhạy cảm đằng sau sáu từ thoát nghe chẳng có gì đáng chú ý kia. Thật may cho anh và cho cả người đối diện, câu mệnh lệnh mà nếu chỉ đọc mình nó chứ không biết ngữ cảnh, người ta sẽ dễ liên tưởng và suy diễn rất... lung tung, dường như đã rơi lẫn lóc hoặc tan biến đâu đó trên quãng đường không đến dăm bước chân giữa hai người. Quỳnh, có lẽ còn bận áy náy với tình trạng trang phục rất thiếu nghiêm túc của bản thân nên không có thời gian lắng nghe hay suy nghĩ, chỉ cúi gằm mặt đi nhanh qua chỗ Đấng và trong tích tắc đã biến mất sau cánh cửa gắn tấm biển in hình người mặc váy.

Một lát sau, khi Đấng đã gửi xong mail phân công công việc cho những người vắng mặt và bắt đầu đảo qua một loạt trang tin quốc tế, nhân viên duy nhất chịu đội mưa lợi nước đi làm mới rón rén bước vào phòng. Áo sơ mi kẻ sọc đen trắng, quần âu đen, sandal cao gót đen, ngay cả chiếc túi vải bạt to phòng đeo trên vai cũng đen thui một cục, nếu như trên tóc cô không có chiếc cặp mái hình cái kem ốc quế to tướng sặc sỡ – dấu hiệu duy nhất còn lại của nhân vật “oshin đi chợ” trên hành lang vừa rồi, chắc Đấng sẽ cho rằng cuộc gặp gỡ trước cửa WC là do anh tưởng tượng ra.

Quỳnh mãi cúi xuống nhét chiếc túi vải bạt vào ngăn tủ nhỏ nên không biết sự biến đổi cả về trang phục lẫn phong cách của mình đang bị ai đó theo dõi và ghi nhận kỹ càng. Đến khi cô ngẩng lên, quan sát viên đã kịp chuyển mục tiêu sang màn hình kín đặc chữ. Anh nói mà không nhìn cô (vì vừa nãy đã nhìn đủ rồi, hí hí):

- New York Times mới có một bài về du lịch mạo hiểm ở Tây Phi, tôi copy vào folder share của server rồi, em dịch luôn nhé.

Từ lúc bắt đầu vào làm, chưa bao giờ Quỳnh dịch bài trong mảng Du lịch. Đây là một trong những chuyên mục luôn giữ vững chất lượng của báo, cũng là chuyên mục có biên tập viên “chánh” nhất. Nghe nói người này có lần đã từng tuyên bố thẳng thừng với Đấng rằng anh ta không cần những bài “dịch ngu như lợn” của những nhân viên thậm chí còn chưa có hộ chiếu. Nhớ đến câu nói ấy, Quỳnh không thể ngăn được một câu hỏi tò mò. Chuyện gì xảy ra với Mr. Very Chánh kia vậy?

Như đọc được ý nghĩ bần khoản của cô, Đấng giải thích thêm:

- Đội bên kia chưa thấy ai đến, cũng không liên lạc được, em cứ dịch đi.

- Vâng – Quỳnh gật đầu, thoăn thoắt gõ mật khẩu log in máy tính.

Đúng lúc cô hăm hở muốn bắt tay vào dịch thật nhanh, thật chuẩn, cho Mr. Very Chánh có lợi được đến toà soạn cũng phải muối mặt sang cảm ơn, thì một sự cố chẳng biết là lớn hay nhỏ đã xảy ra. Khi mở mạng nội bộ, cô nhìn thấy thư mục chia sẻ của máy chủ nhưng không thể truy cập. Nếu là ngày bình thường, Quỳnh chỉ cần sang phòng kỹ thuật gọi Đức hoặc bất cứ IT-man nào là sự cố sẽ được khắc phục chỉ sau năm mười phút. Nhưng hôm nay, kể cả khi mọi người phòng kỹ thuật đều có xe lợi nước hoặc trực thăng để đi làm đồng đủ, cô cũng thấy việc sang đó gọi rồi chờ người qua xử lý mất thời gian và không cần thiết. Thay vào đó, cô sẽ...

- Em không vào được folder share. Anh gửi bài đấy vào mail chung được không ạ?

- Server mail của toà soạn đang chết, em cho tôi địa chỉ mail riêng đi.

- Dạ, kem ốc quế hai không không sáu viết liền, a công ya hu chấm com

Đặng lại phải dùng đến con ho để bảo chữa cho gương mặt đang đỏ ửng lên (lần này là vì nhin cười). Anh không biết là cô lại thích kem ốc quế đến vậy!

Bài báo trên New York Times dài và khó hơn Quỳnh tưởng, nhiều câu phức với các mệnh đề bổ nghĩa liên tiếp nhau, nhiều từ nguyên gốc của thổ ngữ châu Phi dù đã được tác giả giải thích nhưng vẫn không dễ hiểu hơn, nhiều hình tượng ẩn dụ liên quan đến hoàn cảnh lịch sử chính trị khá đặc biệt của các nước thuộc địa cũ... Dù đã đọc lại vài lượt và cơ bản nắm được nội dung chính trước khi bắt tay vào dịch, cô vẫn phải mở hàng loạt các trang web từ điển hoặc bách khoa toàn thư để tham khảo, tra cứu những khái niệm xa lạ. Cũng may, cô đã dịch xong một bài tổng hợp thành tựu y học mới và gửi sẵn vào mail từ đêm qua nên mục Sức khoẻ – Làm đẹp sáng nay không đến nỗi trống trơn.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Mãi mê với bản dịch, Quỳnh quên hẳn thời gian cũng như khung cảnh có thể gọi là “traí đơn gái chiếc ở chung một phòng”. Dù tiếng ho của Đặng thỉnh thoảng lại vang lên từ chiếc bàn phía sau, cô không hề giật mình, cũng không phân tâm hay dè chừng, chỉ tập trung vào văn bản đang chậm chạp nhích thêm từng mui từ một trên màn hình. Mãi đến khi anh đến sát bên bàn cô, cô mới choàng tỉnh, ngẩng lên.

- Mười hai giờ rồi, em đi ăn đi! – Đặng vừa nói vừa tránh gương mặt ngơ ngác để khiến người khác xao lòng của cô bằng cách liếc miếng “kem ốc quế” đậu trên mái tóc hơi rối.

Ánh mắt anh làm Quỳnh sực nhớ ra chiếc cặp nhựa quá sắc sỡ và trẻ con so với bộ đồ công sở. Cô vội đưa tay lên đầu định gỡ nó cất đi nhưng thấy Đặng bình thản đưa mắt sang màn hình máy tính, cô lại luống cuống bỏ tay xuống, nói như phân trần:

- Còn khoảng một trăm từ nữa là xong thôi ạ.

Đặng gật đầu, cố nói thật tự nhiên nhưng không hiểu sao vẫn thấy giọng mình khàn hẳn đi:

- Cứ để đấy, đi ăn với tôi đi.

Quỳnh thậm chí không dám ngẩng lên nhìn anh. Cô bắt mắt mình dán chặt xuống bàn phím còn đầu thì lắc như cái máy:

- Anh cứ đi trước đi ạ. Còn có một đoạn ngắn, em dịch nốt cho gọn ạ.

Đặng đã đoán được câu trả lời nên chỉ “ừ” một tiếng rồi đi thẳng ra ngoài. Hành lang toà soạn vẫn vắng lặng, thang máy và sảnh lác đác vài người. Ngoài đường, nước đã rút gần hết, chỉ còn vài vũng nhỏ. Bầu trời nặng trĩu một màu xám chì như muốn trút thêm một vài trận mưa nữa. Bước nhanh về phía cuối đường, nơi có một hàng cơm bình dân nhưng không quá nhếch nhác, Đặng ho húng hắng, thoáng buồn cười vì sự đại dột dột xuất của mình. Lẽ ra anh nên gọi KFC hay cái gì đó tương tự về văn phòng, để không ai có thể từ chối được...

Cuối cùng thì bản tiếng Việt của bài viết dài một ngàn năm trăm từ mới đăng trên tờ báo danh tiếng nhất nước Mỹ cũng xuất hiện trong mục bài chờ duyệt của tờ báo điện tử nghiêm túc nhất Việt Nam. Quỳnh nhồm nhồm ghế, đứng im một lúc, chờ những đoá hoa cà hoa cải đang được con dơi kích cho nở tung bùng trước mắt tan dần rồi mới đi ra khỏi phòng. Đã gần mười hai rưỡi, vậy là suốt mười tám tiếng qua, cô không có chút gì vào bụng. Nhin ăn, lợi nước, dịch bài khó, buổi sáng cô vừa trải qua mới xứng đáng với hai chữ “một nhọc” làm sao. Giờ thì thẳng tiến đến No Ấm thôi!

Quán cơm bình dân có cái tên thoạt nghe hơi buồn cười ấy không phải hàng ăn gần văn phòng cô nhất, cũng không phải hàng bán rẻ nhất, càng không phải hàng có thức ăn ngon nhất. Quỳnh thích nó vì vài lý do hơi lặt vặt chẳng liên quan gì đến ăn uống. Trong số mấy quán quanh đây, nó là quán duy nhất treo biển hiệu viết đúng chính tả (cụ thể là “cơm suất”, chứ không phải “cơm xuất”) và dán trên bàn tờ giấy ép plastic ghi lời nhắc khách bỏ rác vào giỏ dưới chân.

Chị chủ có thân hình đầy đặn như cái ấm samovar thấy khách quen mặt nên cũng không vồn vã hỏi han mời chào món này món kia, chỉ lẳng lẳng “nhận lệnh”. Gọi món xong, Quỳnh mới để ý là quán hôm nay đông nghẹt, bên trong không còn một bàn trống. Đang định nhìn xem có ai sắp đứng lên thì xì chỗ, thấy thằng bé giúp việc bê khay cơm của mình ra phía cửa, cô vội vã đi theo. Hoá ra ngoài hiên vẫn còn một bàn có thể ghép được, vì có một khách cũng đi một mình giống cô. Hân Quỳnh sẽ thấy mình thật may mắn vì không phải đứng chờ lâu, nếu như người ngồi ở nửa bàn bên kia không phải là Đặng.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 40

Đứng nhìn những món trong chiếc khay vừa được thằng bé giúp việc nhanh nhẩu đặt xuống, suýt nữa thì sắc com lên mũi. Canh rau ngót, trứng đúc thịt, su su luộc chấm muối vừng, nếu bỏ qua bát cà pháo dầm ớt (hay bát ớt dầm, điểm thêm mấy miếng cà gọi là!) thì có thể nói hai người chọn món giống hệt nhau. Quỳnh chắc chắn cũng đã nhận ra điều đó, cô ngồi im như tượng, mắt nhìn đăm đăm vào suất com đã voi quá nửa của người cùng bàn, hai má tự nhiên đỏ bừng như say rượu. Gương mặt dường như ngượng nghịu mà cũng rất giống phụng phịu của cô làm Đấng không kìm được, phải cười thành tiếng. Một lát, khi cả tiếng cười và tiếng ho của anh đều được nén trong cổ họng, thấy Quỳnh vẫn cúi gằm xuống nghiên cứu “thông điệp môi trường” dán trên mặt bàn, anh cầm thìa lên, nói nhỏ:

- Em ăn đi!

Quỳnh vẫn không nhúc nhích. Hai vành tai cô có lẽ sắp bốc khói khét lẹt đến nơi! Trời ơi, tại sao xưa nay cứ lúc nào cô hành động cư xử giống Cô Khùng hoặc Con Khờ nhất thì Đấng lại xuất hiện? Tại sao cô không để ý quan sát xung quanh? Nếu chịu khó nhìn trước ngó sau một chút, có phải cô đã tránh được tình cảnh trùng hợp khó xử này không?

- Come on, girl! – Thấy Quỳnh không có vẻ gì là muốn động đậy hay động đũa, Đấng đành phải dùng đến thứ tiếng mẹ... ghê – We had no more choice. Take it or leave it!

Tiếng Anh vốn trung tính, ngắn gọn và thẳng thắn nhưng đồng thời vẫn đủ biểu cảm cũng như tế nhị, Quỳnh chán chừ thêm một giây rồi cũng tỏ ra chấp nhận mấy câu nói mà nếu Đấng diễn tả bằng tiếng Việt hẳn sẽ không hề lọt tai ấy. Vẫn không ngẩng lên nhìn anh lấy nửa cái, cô bưng bát com, bắt đầu tấn công khay thức ăn, như thể có thù với nó từ ba kiếp trước.

Mười lăm phút sau, người ngồi chung bàn với Quỳnh ở hàng com quay về văn phòng, trên mặt vẫn phảng phất nét cười. Hình như anh vừa phá kỷ lục “ăn trưa tốc hành” của bản thân, và điều kỳ lạ là lý do của kỷ lục mới này lại không phải vì công việc. Rót một cốc nước ấm, bật màn hình máy tính và truy cập vào phần bài chờ lên trang, anh đọc lướt thật nhanh qua bài báo về du lịch Tây Phi. Không có sai sót nghiêm trọng nào, chỉ có một đôi câu dịch quá sát nghĩa đen trong khi ý của người viết lại thiên về nghĩa bóng. Mấy đoạn tác giả vận dụng chơi chữ để châm biếm cũng được biến thành những câu chơi chữ tiếng Việt khá trơn tru.

Sau khi sửa lại những điểm chưa chỉnh, đánh dấu duyệt và bấm nút gửi đề bài báo lên trang, Đấng mới để ý trong phần bài mới gửi còn có một bài khác, một bản tổng hợp tin tức y học với khá nhiều thuật ngữ chuyên ngành khó nhằn. Chưa kịp đọc hết cả bài, anh thoáng giật mình vì tiếng mưa rào rào đập vào lớp cửa kính sau lưng. Hơi ngoái nhìn ra ngoài một lát rồi lại quay ngay vào, anh lắc đầu chán nản. Dường như lượng nước bốc hơi lên trời trong suốt đợt nắng nóng vừa qua đang được gửi trả mặt đất, gửi cả vốn lẫn lãi! Đường sẽ lại ngập và văn phòng sẽ lại vắng tanh như từ sáng đến giờ... Nghĩ đến đó, Đấng chợt đưa mắt về phía góc bàn của người duy nhất trong phòng đội mưa đi làm (không tính anh). Chiếc ô lúc sáng đang nằm ngay ngắn cạnh màn hình.

Quỳnh hơi co người, lùi sát vào tường của một ngôi nhà đóng cửa im ỉm. Mái hiên di động đã gây xệ không thể ngăn những dòng nước mưa đang xối xả trút xuống nhưng ít nhất cô cũng giữ cho đầu và vai mình khỏi ướt. Lá và rác bít kín những cửa cống, những rãnh thoát ven vỉa hè bắt đầu tỏ ra quá tải, nước dần dềnh lên vỉa hè nơi cô đứng trú. Chỗ này chỉ cách văn phòng vài chục mét, liệu cô có nên nhắm mắt đội mưa chạy về không? Câu trả lời dĩ nhiên là không. Quỳnh có thể nhắm mắt và đội mưa nhưng cô không thể chạy. Cô cúi xuống xắn quần, cầm đôi sandal cao gót lên tay, để mặc làn nước cùng mấy cọng lá rác liềm lấp chân mình, lặng lẽ nhìn đường phố trắng xóa trong mưa.

Một chiếc xe máy chở ba chạy xẹt qua chỗ ngập, tiếng cười khanh khách vô tư lự của những người vẫn mặc đồng phục học sinh ngồi trên xe đuổi theo những bọt nước bắn về phía Quỳnh. Tự nhiên cô nhớ về một ngày mùa hè, một cơn mưa rào bất chợt, một con đường núi đầy cua dốc, một chiếc Minsk có tiếng nổ giòn giã, một chiếc áo mưa kiểu măng tô và hai người không thể coi là xa lạ nhưng cũng chẳng biết gì về nhau...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Khi đôi mắt to đen của Quỳnh dần phủ một lớp sương mờ mịt không rõ là hơi nước hay hơi ức, một trong hai người đã từng ở trên chiếc Minsk đi xuyên qua màn mưa, tiến dần về phía cô. Anh vừa đi vừa nhìn hai bên đường như tìm kiếm ai đó. Và khi thấy cô, tay xách đôi sandal, quần xắn đến sát đầu gối, hơi co ro nép vào một góc hiên, gương mặt vốn luôn bị coi là hồ hững, kém biểu cảm của anh bỗng hiện ra vài tia vui mừng.

Lội đến trước mặt Quỳnh, tránh ánh mắt ngỡ ngàng, thậm chí là hoang mang như đứa bé lạc đường của cô, Đấng một tay nâng cao chiếc ô, một tay khoát về phía toà nhà mà anh vừa đi ra, nói không nhanh không chậm:

- Gần hai giờ rồi, về văn phòng thôi!

Phải mất vài giây, Quỳnh mới tỏ dấu hiệu đã nghe và hiểu. Cô mấp máy môi định nói gì đó rồi lại thôi, vội vàng bước xuống khỏi bậc thềm và vỉa hè, cúi đầu tiến vào dưới tán ô. Chiếc ô nhỏ vốn chỉ đủ che cho một người, Quỳnh không cần liếc sang cũng biết một bên vai Đấng đang bị mưa quất, cô không nghĩ ngợi, thu người lặng lẽ nhích gần anh hơn. Khi vai cô theo đà di chuyển khẽ chạm vào cánh tay anh, Đấng thoáng khựng lại. Anh nghe thấy tiếng mưa

lộp bộp trên tán ô, nghe thấy cả tiếng tim mình đập không theo quy luật nào. Anh cố gắng đẩy bật sự ngượng ngùng ra khỏi tầm che của chiếc ô bằng một lời nhận xét về công việc, cụ thể là về bài dịch vừa lên trang. Thật may, người bên cạnh cũng đang thật sự cần tham khảo kinh nghiệm. Những câu hỏi và câu trả lời liên quan đến nhiều kiểu chơi chữ và ẩn dụ trong cả tiếng Anh lẫn tiếng Mỹ còn chưa chấm dứt, hành trình lội nước về văn phòng đã kết thúc.

Hai người bước vào thang máy, cảm xúc khá tự nhiên và nhẹ nhõm có được sau cuộc trao đổi công việc dưới mưa đột nhiên bị không gian quá chật hẹp yên tĩnh nuốt mất. Đứng ho khế, nhìn đôi sandal nãy giờ vẫn đứng đưa trên tay Quỳnh, giọng không cố ý mà vẫn khàn khàn một cách... cuốn hút:

- Em... ừm... đang đi chân đất.

- Dạ? – Quỳnh nghiêng đầu quay sang, hơi ngơ ngác.

Đặng không nhắc lại câu nói, anh đưa mắt nhìn đôi bàn chân râm nắng với vài vết da trắng do được quai dép che phủ của cô. Cô dõi theo ánh mắt anh, chột “à” lên một tiếng, vội vàng thả đôi sandal xuống. Cử chỉ hấp tấp luống cuống và gương mặt đỏ ửng của cô khiến anh buồn cười. Để tránh cho cô thêm xấu hổ, anh cố nén, ngửa đầu nhìn bảng số. Khi thang đến tầng 5, một chuỗi âm thanh khúc khích đột nhiên vang lên. Chủ nhân của chúng không phải Đặng mà là Quỳnh, cô bây giờ mới để ý, chân anh đang xỏ vào đôi dép tổ ong cô đi lúc đầu giờ sáng.

Suốt buổi chiều, những tin tức về đợt mưa ngập gợi nhớ cơn đại hồng thủy cuối tháng 10 đầu tháng 11 năm 2008 vẫn tràn ngập trên các trang báo điện tử thu hút sự chú ý của phần lớn độc giả. Tại toà soạn báo Quan Sát, trong phòng làm việc của nhóm tin quốc tế, hai người hiếm hoi không “văng mặt vì lý do bất khả kháng” chăm chú nhìn bảng số liệu thống kê lượt đọc trên màn hình máy tính, chẳng ai bảo ai, kín đáo thờ dài. Chất lượng bài dịch hôm nay rất tốt, có thể nói là không chê vào đâu được, nhiều bài có thông tin hay và ảnh minh họa cũng bắt mắt, nhưng số lượng bài giảm mạnh nên tổng lượt đọc vẫn không mấy khả quan.

Quỳnh bấm nút gửi thêm một bài vào chuyên mục chuyện lạ bốn phương. Đây là chuyên mục vô thưởng vô phạt nên chỉ cần tuân theo quy định hậu kiểm, tức là kiểm duyệt sau khi đăng. Trước đây, chuyên mục thường chỉ đăng bài và ảnh do một số cộng tác viên tiếng Trung sưu tầm từ các mạng xã hội hỗn loạn hoặc các web không mấy tên tuổi của Trung Quốc, biên tập viên kiêm nhiệm thì lơ là nên thỉnh thoảng báo cũng bị độc giả mắng vồn vì tung tin vịt. Từ khi cô vào làm, số lượng bài có nguồn gốc từ báo, tạp chí phương Tây tăng lên, tin do cộng tác viên gửi được sàng lọc kỹ càng hơn, chuyên mục cũng trở nên gọn gàng và phần nào đáng tin cậy hơn.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Trong hành lang toà soạn bắt đầu xuất hiện tin đồn rằng sau thời gian thử việc, Quỳnh sẽ được “lên đời” thành người phụ trách chuyên mục. Tuy đây chỉ là một góc nhỏ vô thưởng vô phạt trên trang web đồ sộ của một tờ báo điện tử lớn, việc một nhân viên mà chữ “khá” trên bằng tốt nghiệp còn chưa ráo mực như cô có thể được giao cơ hội quản lý nó cũng khiến không ít người xôn xao. Nghe những lời bàn tán, háo hức có, ghen tị có, mỉa mai cũng có, Quỳnh giữ im lặng, coi như chúng đang nhắm vào ai khác. Trước mắt, tất cả những gì cô muốn là có thể cầm tháng lương thử việc đầu tiên, không bị trừ xu nào, để có thể tự lo cho bản thân và... trả nợ.

Chủ nợ của Quỳnh đang ngồi sau cô, chỉ cách vài bước chân. Bàn anh và bàn cô gần như song song với nhau, nếu muốn nhìn về phía anh, cô bắt buộc phải quay hẳn người lại. Cô không biết anh đang làm gì, nãy giờ trong phòng chỉ có tiếng bàn phím của chính cô. Cô muốn lên tiếng phá vỡ bầu không khí vắng lặng sùng hơi nước của văn phòng ngày mưa, nhưng rồi lại không dám. Đã lâu lắm rồi, cô không còn được mọi người khen vì nhanh mồm nhanh miệng. Sau gần một ngày với nhiều sự kiện không thể coi là bình thường, giờ đây, Quỳnh cảm thấy có một thứ gì đó rất tình tế, như một sợi tơ mỏng manh nhưng dai dẳng, đang kết nối cô và anh. Cô sợ rằng nếu mình lên tiếng hay cử động, sợi tơ đó sẽ đứt, hoặc sẽ thắt chặt vĩnh viễn.

Chỉ còn vài chục giây nữa là hết giờ làm việc, tiếng ồn của mưa đập vào cửa kính và sự im lặng quá mức của người ngồi sau khiến nỗi sợ của Quỳnh vơi đi, cô rụt rè quay lại. Đặng đang chống cả hai tay lên bàn, trán gục vào giữa hai bàn tay đan chéo, tư thế mà các diễn viên nam trong phim truyền hình Hàn Quốc vẫn hay làm sau khi đón nhận những tin tức bi thảm như công ty phá sản hay người yêu bị ung thư.

- Anh chuẩn bị về chưa ạ? – Quỳnh ngập ngừng hỏi, giọng nói không run nhưng vẫn mang vẻ nửa sợ sệt nửa lo âu.

Không có tiếng trả lời. Quỳnh đứng dậy, bước nhẹ đến bên bàn. Đặng đang nhắm nghiền mắt như ngủ. Cô chưa bao giờ thấy anh có vẻ mệt mỏi như vậy. Trong lúc cô còn đang phân vân không biết nên gia tăng âm lượng hay trực tiếp đưa tay lay lay anh, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt hơi lơ mơ thất thần, giọng khàn đến kỳ cục:

- Em về trước đi. Tôi còn mấy bài chưa duyệt xong, chắc ngồi thêm lát nữa.

- Anh không sao chứ? – Quỳnh thấy cách phát âm của mình cứ như người nước ngoài lần đầu học tiếng Việt.

- Không sao, đầu đầu chút thôi. – Đặng lắc lắc đầu, với tay di chuột để máy tính thôi chạy screensaver, liếc nhìn đồng hồ trên góc màn hình – Hết giờ rồi, em về đi!

Thấy anh có vẻ linh hoạt hơn, Quỳnh tuy không thật yên tâm nhưng vẫn gật đầu, quay lại bàn thu dọn đồ đạc, chào anh rồi ra khỏi phòng. Cô chậm rãi đi qua hành lang để tới cửa thang máy. Mọi ngày, đầu giờ sáng và cuối giờ chiều luôn là thời gian thang máy bận rộn đến mức quá tải nên Quỳnh thường đi thang bộ, dù sao thì văn phòng cũng chỉ nằm ở tầng 6, lên xuống ngày hai lượt cũng chỉ như là một bài thể dục nhẹ cho đỡ căng cứng lưng vì trót mang thân phận nhân viên công sở lười vận động.

Hôm nay, vì cơn mưa chưa có dấu hiệu chấm dứt, nhiều người vẫn nán lại văn phòng, hoạt động của thang máy nhàn nhã đi trông thấy. Quỳnh thì đã vận động đủ chăm chỉ qua mấy chặng đường ngập nước lúc sáng, cô quyết định xuống chiều hai bắp chân vẫn chưa hết nhức mỏi của mình một chút. Cửa thang vắng tanh, chỉ có hai nhân viên vệ sinh đang vừa lau dọn vừa kể cho nhau về một ông nào ở tầng trên ngấm mưa bị cảm phát sốt. Quỳnh nhón chân đi qua chỗ họ vừa lau, với tay bấm nút gọi thang, những lời buồn chuyện lơ đãng bay tà tà ngang vành tai.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lân Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đăng vội lấy con chuột bấm nút duyệt cho thứ được gọi là “tin giải trí dịch từ báo Hàn Quốc” đang chinh inh trên màn hình. Chỉ có lời dẫn ngắn gọn cùng vài dòng chú thích sơ sài, kéo theo gần chục bức ảnh của một ca sĩ thoát nhìn không rõ giới tính đang vào vai thứ trong một bộ phim thần tượng, bài viết quá nghèo nàn và nông cạn, nhưng chính vì lý do đó nên nó chẳng có lỗi dịch nào, và anh vừa cho phép nó lên trang. Xét cho cùng, tin tức đó cũng thực sự có tính giải trí, ảnh thì rất đẹp còn phần văn bản đi kèm thì cực kỳ nhạt nhẽo. Người đọc, nếu không phải fan của ca sĩ – diễn viên kia, có thể đem nội dung quá hời hợt dễ dãi của bài báo cũng như toàn bộ những người có liên quan, bao gồm cả người duyệt bài, ra cười cợt một chút. Nhếch môi cười vì suy nghĩ không chút xây dựng nào của mình, anh hơi ngả người ra sau, nhắm mắt lại. Cỗ họng càng lúc càng rát và đầu càng lúc càng nhức, giá mà được ngủ một giấc...

Ngoài hành lang, tiếng chân quen thuộc vang lên càng lúc càng gần làm Đăng mở mắt, anh chậm rãi ngồi thẳng dậy nhìn Quỳnh đẩy cửa bước vào phòng. Trước khi anh mở lời hỏi cô tại sao quay lại, cô đã đến bên bàn, nói nhanh như máy:

- Em xin phép!

Rồi cô đưa tay sờ lên trán anh. Đăng còn chưa kịp cảm nhận bàn tay mát lạnh của cô, chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, cô đã lại tuôn ra thêm một câu nữa, cũng bằng tốc độ của một người gọi điện thoại kêu xe cấp cứu khi máy sắp hết pin:

- Anh chờ một chút, em xuống kia rồi lên ngay ạ.

Mười phút sau, cô quay lại, đặt trước mặt anh một gói bánh ruốc và một túi nylon đựng thuốc. Cô mở túi thuốc, cả nhịp thở lẫn nhịp nhả chữ đều đã ở mức bình thường:

- Đây là thuốc giảm đau hạ sốt, còn đây sirô ho. Anh ăn bánh xong rồi hãy uống ạ.

Đăng chẳng biết làm gì hơn là nhìn sững vào gương mặt vừa ân cần vừa bền bỉ của Quỳnh. Cô vẫn vậy, luôn quan tâm đến sức khỏe mọi người, thường quyết định mọi việc trong nháy mắt và thỉnh thoảng lại có những hành động chẳng ai (trừ Trần Thu Trang) lường trước được. Bốn năm qua, anh không lúc nào quên...

- Nếu không có việc gì nữa, em xin phép về trước. – Quỳnh cúi đầu tránh ánh mắt chằm chằm đang nóng hơn 36,5 độ của người ngồi bên bàn, trong ngực nảy lên một cảm giác lạ lạ, không hẳn bất an nhưng thật sự bất bình thường.

- Cảm ơn em – Cuối cùng thì người còn lại trong phòng cũng mở miệng. Anh tiếp tục nhìn cô đăm đăm, đơn giản vì chẳng biết nói gì thêm.

Cảm giác bất bình thường trong ngực Quỳnh càng lúc càng tăng cao, cô gật đầu thay lời chào rồi xốc lại chiếc túi trên vai, quay người bước về phía cửa.

- Đợi chút đã! – Người ngồi bên bàn đột ngột xô ghế đứng dậy.

- Có việc gì ạ? – Quỳnh thấy chân mình hơi bủn rủn.

Đăng dẫn con ho, cúi xuống xách đôi dép tổ ong lên chia về phía cô:

- Cái này, nãy giờ tôi vẫn đi, quên trả em.

- À... vâng... – Quỳnh hơi luống cuống trong vài tích tắc, cuối cùng vẫn mỉm cười – Anh cứ đi đi ạ. Nước rút hết cả, em đi sandal được rồi.

- Thôi, giày tôi để trong phòng điều hoà từ sáng cũng gần khô rồi. Em cầm về đi!

Cô ngập ngừng thêm chốc lát rồi gật đầu, vươn tay cầm lấy đôi dép trong tay anh. Đầu ngón tay người này khẽ quệt qua mu bàn tay của người kia, nhẹ và nhanh hơn cả một que diêm quệt vào cạnh hộp. Không có tia lửa nào lộ ra nhưng gò má Quỳnh nóng bừng lên như vừa đi nắng còn Đăng thì thấy

nhệt độ cơ thể mình lại cao hơn một chút. Anh quay đầu ho mấy tiếng. Tiếng ho nặng nề khiến Quỳnh thoáng nhú mày, cô chỉ về phía bàn:

- Loại sirô ho kia tốt lắm, anh uống luôn đi ạ.

Đặng chỉ khẽ gật đầu, chân không hề nhúc nhích.

- Nếu cần uống kháng sinh, anh đi khám để bác sĩ kê đơn cho an toàn.

Đặng âm ừ, vẫn đứng yên tại chỗ.

- Thuốc giảm đau hạ sốt kia ảnh hưởng đến dạ dày. Anh ăn hết bánh xong rồi hãy uống thuốc. Bánh chắc là không ngon lắm...

Người được căn dặn lại gật đầu, vẫn không rời mắt khỏi gương mặt đỏ ửng của cô. Quỳnh tránh ánh mắt anh, lí nhí thanh minh:

- Xin lỗi anh, nhà em có nhiều người làm nghề y được nên em hơi... phiền phức.

Đặng bật cười, lắc đầu, đột nhiên đẩy về phía cô một câu hỏi, không hề liên quan đến được phẩm hay thực phẩm:

- Chiều Chủ nhật tuần này em rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Chắc hẳn Quỳnh vẫn còn tự hỏi Đặng có ý gì khi quan tâm đến việc chiều Chủ nhật tuần này cô rồi hay bận nếu như vào sáng thứ Bảy, cô không nghe thấy mọi người trong phòng í ới hỏi nhau xem tiền lương đã về tài khoản hay chưa. Là nhân viên thử việc, cô chưa được trả lương qua tài khoản ATM mà phải lên phòng kế toán lĩnh tiền mặt. Cầm chiếc phong bì không dày không mỏng trong tay, cô để mặc cho những ý nghĩ lan man kéo mình đi.

Vào cuối giờ chiều của ngày đầu tuần mưa gió ấy, cô đã trả lời câu hỏi đột ngột và hoàn toàn không ở trong phạm vi công việc của Đặng bằng một cái lắc đầu chớp nhoáng rồi vội vã ra về. Thậm chí, vì không dám quay lại nhìn anh thêm chút nào, cô cũng chẳng rõ anh có nhận được tín hiệu từ chối của cô hay không nữa. Hôm sau, anh nghĩ lắm, cô biết tại sao và muốn nhắn tin hay gửi mail hỏi thăm nhưng rồi lại không dám. Hôm sau nữa, anh đi làm và từ đó không hề gặp riêng hay nói chuyện riêng với cô lần nào. Tất cả những gì được trao đổi giữa hai người chỉ là mấy câu chào hỏi, vài lưu ý về công việc và một đồng file chứa cả tiếng Anh lẫn tiếng Việt.

Mấy lần, trong lúc đợi cơm trưa hay đứng trước đèn đỏ, Quỳnh nhận thấy mình đang nghĩ về Đặng và về câu hỏi không chút “chí công vô tư” kia. Cô tự hỏi, phỏng đoán, có lúc còn thử đặt vấn đề xem nếu lúc đó cô mà liều lĩnh gật đầu thì mọi chuyện sẽ diễn biến ra sao... Tất nhiên, mọi suy luận đều chẳng đi đến đâu và Quỳnh vẫn luôn tạm biệt chúng rồi nhanh chóng kéo bản thân trở về mặt đất bằng cách tự nhủ rằng chắc người kia hôm đó bị sốt nên có phần mê sảng!

Nhưng hôm nay, sau khi ra khỏi phòng kế toán với tháng lương đầu tiên trong tay, cô không thể không ngoắc mấy sự kiện lại với nhau và tự vỗ vào trán mình mấy cái. Tại sao cô lại chậm hiểu và nhanh quên đến thế cơ chứ?! Cô còn cầm một triệu của Đặng và đã cam kết sẽ trả ngay sau khi lĩnh lương. Anh dĩ nhiên biết rõ ngày nào là thuận tiện nhất cho việc thanh toán nợ nần và chỉ tạo cơ hội cho cô không phải lăm lét đem phong bì tiền đặt ở bàn làm việc của anh thôi mà! Đành rằng câu hỏi của anh chẳng liên quan đến công việc, lại hơi (nói cách khác là vô cùng) đột ngột, nhưng dù sao cô cũng nên tiếp nhận rồi trả lời nó một cách tích cực, hoặc ít ra là nghiêm túc hơn một chút.

- À ló!

Giọng nói vui vẻ quen thuộc vang lên sau lưng khiến Quỳnh nhanh chóng gạt hỗn hợp giữa suy luận, tưởng tượng và tự trách kia sang một bên. Cô quay lại, ngênh đón ánh mắt quan tâm và nụ cười được nha sĩ khuyên dùng của Đức. Anh đang cầm một đồng đĩa phần mềm, có lẽ là đi cài lại máy cho phòng nào.

- Sao anh gọi mấy lần không thưa thế? Bị sốc vì lương cao quá à?

- Em chỉ đang nghĩ xem có những khoản nào cần tiêu... – Quỳnh thoáng ngập ngừng, dù sao những lời này cũng không tính là nói dối. Chắc chắn cô sẽ phải tiêu ngay một khoản không nhỏ – Anh làm gì với tháng lương đầu tiên?

- Anh mời cả nhà đi ăn ở khách sạn.

- Ồ...

Trước vẻ thán phục của Quỳnh, Đức cười hơ hơ:

- Cả nhà ở đây là anh và ông già, không tính nhà bà chị.

Quỳnh mỉm cười, không bình luận. Đôi khi, cô thoáng thấy một chút buồn hay tủi thân trong nét cười tưởng chừng rất vô lo của Đức. Mẹ Đức mất cách đây gần hai mươi năm, chị gái thì đã đi lấy chồng, gia đình dù đủ ăn đủ tiêu nhưng thiếu bàn tay chăm chút của người phụ nữ chắc cũng không tránh khỏi cảm giác khô khan, chông chênh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

- Này, chiều mai em rồi không? – Đức chợt hỏi một câu rất quen.

- Em... không rõ – Quỳnh quyết định trả lời nước đôi. Trong vòng vài ngày, cô đã nghe câu hỏi kiểu này hai lần nên ít nhiều cũng biết cách chừa đường rút lui – Em có việc nhưng chưa biết thời gian cụ thể.

- À, cũng không có việc gì đâu, anh định rủ em qua công viên Thống Nhất chơi, tầm bốn rưỡi anh cho Pizza ra đây tập thể dục giảm cân.

- Vâng – Nghe đến tên con chó cưng của Đức, Quỳnh thấy mình bớt hẳn vẻ e dè – Để tí nữa em hỏi lại giờ rồi nhắn tin cho anh nhé.

Đức gật đầu, nhaoáng cái đã biến mất phía sau một chỗ ngoặt. Quỳnh đứng nhìn hành lang trống trơn, chợt thấy đầu óc nhẹ tênh. Trước mặt Đức, cô luôn cảm thấy thật tự nhiên và dễ chịu, cảm giác gần giống như khi được xô chân vào một đôi dép tổ ong cũ vừa đủ rộng. Trời đất ạ, tại sao tự nhiên cô lại nghĩ về đôi dép tổ ong cơ chứ? Quỳnh lắc lắc đầu, cố bới ra một thứ gì khác để lấp lên hình ảnh hai bàn tay khẽ quệt vào nhau khi đưa và nhận đôi dép... Phải rồi, cô còn một bài cần dịch.

Trở lại góc làm việc quen thuộc, vừa khởi động máy, chưa kịp mở bài cần dịch, Quỳnh đã suýt đứng tim vì một bất ngờ nhảy xổ ra trên Yahoo Messenger: Đăng gửi yêu cầu kết nối với cô. Trong chốc lát, Quỳnh đờ ra trước màn hình, gáy và lưng nóng rực, đầu ong ong như có vài chiếc máy sấy tóc đang hoạt động hết công suất ngay đằng sau. Vừa rồi, khi bước vào phòng, dù đã tránh nhìn về phía bàn trưởng nhóm, cô vẫn biết anh không rời mắt khỏi một cử động nhỏ nào của mình. Lúc đó, cô chỉ hơi chột dạ, nghĩ mình rơi vào tầm ngắm vì đi lĩnh lương về muộn. Nhưng sự thật không đơn giản như vậy. Quỳnh ngẩng ngốc nhìn tin nhắn gửi kèm yêu cầu kết nối của anh. Chỉ một câu tiếng Anh “I’m Dang” vô cùng cơ bản, sao cô dịch mãi không xuôi?

Đăng gần như nín thở chờ đợi phản ứng vô cùng chậm chạp của người mang nickname vừa ngộ nghĩnh vừa ngọt ngào mà anh vừa gửi yêu cầu kết nối. Cô ngồi bất động, mắt dán vào màn hình, tay nắm khư khư con chuột, thế nhưng chương trình trên máy anh vẫn chưa báo phía bên kia đã accept hay deny. Lâu lắm rồi anh không có cảm giác này, hồi hộp gõ nickname, đắn đo mãi mới viết được một lời tự giới thiệu vừa ý (“I’m Dang”, có cần phải ngắn và ngộ như thế không?), bấm nút gửi yêu cầu kết nối mà tay còn hơi run run, cứ như cậu nhóc lần đầu lập nick chat. Tất cả chỉ vì anh không biết làm cách nào để nói chuyện riêng với cô mà không khiến cả hai ngượng ngịu.

Đầu tiên, anh định gửi tin nhắn, nhưng chưa kịp làm thì điện thoại của anh đã bị móc mất trong lúc đứng chờ lấy số ở phòng khám. Quỳnh dùng sim khuyến mại, số điện thoại vừa dài vừa trúc trắc, anh nghĩ nát óc cũng chỉ nhớ ra bốn số cuối. Mấy hôm sau, anh mất giọng, khà khà như con mèo hen, lại bận như điên do phải theo dõi tin tức của mấy sự kiện quốc tế lớn diễn ra cùng lúc nên cũng không có cơ hội thông báo về chuyện mất điện thoại và hỏi xin lại số của bất cứ ai trong phòng. Đến tận hôm nay, khi ngày thứ Bảy đã trôi qua được một nửa, anh mới tạm ngơi khỏi công việc để nhớ ra là cô đã từng đọc cho anh địa chỉ mail Yahoo.

Cuối cùng thì thông báo kết nối đáp lễ từ nick kemocque2006 cũng hiện ra màn hình của Đăng. Anh không do dự bấm nút Ok và mở cửa sổ chat. Nhưng anh đã chậm một bước, Quỳnh mới là chủ nhân của dòng đầu tiên hiện ra trên cửa sổ.

- Mấy hôm nay anh thấy khỏe hơn chưa ạ?

- Cảm ơn em, đỡ hơn nhiều rồi. Thuốc em mua tốt lắm. Tôi mới uống đến 1/3 chai đã dứt hẳn ho. – Anh quyết định trò chuyện vòng vo để pha loãng sự ngượng ngịu của bản thân.

- Vâng. Loại đó là đồng được, hơi khó uống nhưng hiệu quả hơn sirô ngoại.

- Hình như cũng dễ mua đúng không?

- Dễ lắm ạ, hầu như hiệu thuốc nào cũng có. Loại đấy thực ra có cả thuốc viên nhưng dạng sirô phổ biến hơn vì dùng được cho trẻ con.

- À, ra thế – Đăng muốn đập đầu vào màn hình vì dòng đáp của mình thật vô duyên, nhạt nhẽo. Anh gấp rút bổ sung một câu – Em có vẻ rất tâm đắc với chuyện chữa bệnh, sao không theo truyền thống gia đình?

- Em học không vững hai môn sinh, hoá, cổ lắm cũng chỉ được 7 đến 7,5 điểm là căng, mà điểm chuẩn của trường Y và Dược Hà Nội năm nào cũng xấp xỉ 25, 26 nên em không dám thi ạ.

- Được thì tôi không rõ chữ Y thì có nhiều trường, ngay Y Hà Nội cũng có mấy ngành lấy điểm không đánh đố quá mà.

Cô trả lời anh bằng một biểu tượng mặt cười nhạt nhẽo –

- Em hơi run vì áp lực ở nhà, thấy tiếng Anh của mình cũng tạm ổn chuyển sang khối D cho an toàn ạ.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

- Tôi hiểu. – Đăng cũng đáp lại cô bằng biểu tượng mỉm cười, dù nó hoàn toàn không diễn tả được sự cảm thông và an ủi mà anh muốn biểu đạt. Thời sinh viên đi trông thi đại học, anh đã chứng kiến cảnh nhiều vị phụ huynh thúc giục, ép buộc con cái về chuyện phải thi khối nọ khối kia, đổ vào trường này trường khác để làm rạng danh dòng họ. Có lẽ gia đình Quỳnh cũng chất lên vai cô những gánh nặng gần giống vậy... Anh gỡ thêm một câu động viên nhưng cũng rất thật lòng – Anyway, tin bài y được em dịch rất hay, cứ chủ động tìm bài đưa lên nhé.

- Vâng, nhưng pageviews thì sao ạ?

- Mấy mục này chỉ lo thiếu bài chất lượng chứ không lo thiếu pageviews. Cần thiết thì thay title thay ảnh một chút là được. Em có thể vào Dân Trí hay Ngôi Sao đọc thử mấy bài tương tự để biết cách treo đầu dê – Anh đưa kèm biểu tượng nháy mắt.

- Em vào ngay đây ạ. – Cô mạnh dạn dùng biểu tượng cười nhe răng. .

- À, về chuyện hôm trước, chuyện tôi hỏi em Chủ nhật có rồi không ấy mà.

- Vâng?

- Xin lỗi, tôi hơi đường đột quá, làm phiền em rồi.

-

- Tôi muốn mời em đi xem phim – Đăng gõ nhanh khi chương trình báo bên kia vẫn đang “typing a message”, có lẽ cô còn bận biên tập câu chữ để vừa công nhận là hôm đó anh đã làm phiền cô vừa không làm mất mặt anh – Chiều mai ở CLB Điện ảnh có một phim tài liệu về Việt Nam, đạo diễn người Mỹ sang đây giao lưu.

Buổi chiếu phim tài liệu và giao lưu với đạo diễn kéo dài đúng một tiếng rưỡi. Bộ phim có lời bình chậm rãi dễ nghe, chủ đề về cuộc sống Việt Nam sau Đổi mới nên cũng gần gũi và không có gì khó hiểu. Phòng chiếu không kín chỗ nhưng cũng khá đông, khán giả đa số là người nước ngoài hoặc người Việt Nam công tác tại các cơ quan nước ngoài nên hầu như không ai cần đến tai nghe khi xem phim. Trong phần giao lưu sau đó, vai trò của phiên dịch cũng vô cùng mờ nhạt. Vị đạo diễn nổi tiếng từng được đề cử giải Oscar cho phim tài liệu đang thu hút mọi ánh mắt bằng thân hình cao lớn, điệu bộ sinh động và cách nói chuyện hài hước của mình. Hình như chỉ có một khán giả nữ trẻ tuổi, có lẽ thuộc thế hệ người Việt sinh ra sau Đổi mới, còn thảnh thơi cường lại được sức quyến rũ của ông để chú ý đến người phiên dịch đứng bên cạnh.

Đôi lúc, giữa những khoảng lặng khi micro chưa được chuyển cho khán giả có câu hỏi, cô lặng lẽ chuyển hướng nhìn, kín đáo quan sát anh. Hôm nay, Đăng mặc một chiếc quần âu màu đen cắt vừa người và áo sơ mi body màu hồng nhạt, khác hẳn loại quần âu và sơ mi rộng thùng thình cả kiểu dáng lẫn màu sắc đều cổ lỗ mà anh hay mặc tới văn phòng, tay áo xắn lên để lộ cánh tay khá trắng nhưng nhìn qua vẫn biết là thường xuyên luyện tập. Anh đứng hơi lui xuống phía sau, trầm lặng nhưng vẫn phản ứng rất nhanh nhạy trong các tình huống cần thiết, ngay cả chất giọng vẫn còn khàn khàn sau cơn viêm thanh quản cũng mang vẻ... gọi cảm đặc biệt, cô lấy làm lạ là tại sao mọi người cứ dán mắt vào ông đạo diễn và bắt đầu tự hỏi, có thật anh mời cô đến đây chỉ vì muốn tặng cho cô một cơ hội thực hành tiếng hay không... .

Buổi giao lưu kết thúc lúc ba rưỡi chiều, vẫn hơi sớm để chạy qua công viên gặp Đức, Quỳnh nán lại ở quán cà phê trong sân câu lạc bộ điện ảnh. Vừa nãy, Đăng chỉ kịp nói qua loa vài câu với cô rồi phải đi theo ông đạo diễn, hình như ông phải dự một chương trình đột xuất ở một địa điểm khác. Cô không đợi ai cả, chỉ đơn giản là có cảm tình với bộ bàn ghế mộc mạc nằm dưới giàn cây leo và muốn ngồi uống gì đó, nghĩ ngợi vẩn vơ.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Đã sang tháng Tám, trời vẫn nóng nhưng nắng không còn chói chang nữa, những đóm nắng lọt qua lớp lá có răng cưa của cây leo, vẽ trên mặt bàn những đóm nắng lung linh. Quỳnh mở túi lấy cuốn sách mới mua, từ tốn giờ từng trang. Cô đọc không nhiều lắm, chủ yếu chỉ đọc tiểu thuyết tình cảm nhẹ nhàng. Bên cạnh thần tượng Marc Levy, cô còn thích truyện của mấy tác giả văn học mạng Trung Quốc như Cố Mạn hay Tinh Không Lam Hề. (Hừ hừ, nó toàn hâm mộ ngoại bang thế này có phần uất không?!)

Với sách của Marc Levy, cô chọn mua đơn giản vì hâm mộ tác giả. Với những cuốn của tác giả Trung Quốc, cô lại chú ý hơn đến người dịch. Cuốn cô đang cầm là truyện của một tác giả mới toanh, nói chính xác hơn là lạ hoắc lạ hươ đối với độc giả không mấy am hiểu như cô. Quỳnh chỉ chọn vì tin nhiệm dịch giả. Hải Thủy dịch không nhiều nhưng cuốn nào cũng mềm mại và trôi chảy. Nghĩ đến đây, cô chợt thấy buồn cười. Cô không học tiếng Trung, vậy mà nhận xét về dịch giả cứ như thật!

Một cái bóng tiến lại, lấn vào trang sách và đứng yên tại đó. Vì thấy vẫn đủ sáng, Quỳnh không định ngẩng lên, nhưng một giọng nói quen quen đã thay đổi quyết định của cô. Điệp, thư ký toà soạn, người có khuôn miệng nhỏ xinh như búp bê Nhật, đang đứng bên bàn mỉm cười với cô. Nhiệt độ của nụ cười này có lẽ cũng phải đến 33 hoặc 34, nhưng là độ F. Chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh ghế cô, Điệp nhả chữ nhỏ nhẹ, hơi kiêu cách:

- Ghế này có ai ngồi chưa em?

- Dạ... chưa. Chị ngồi đi ạ. – Quỳnh định buông quyển sách, lại lúng túng không biết phải để tay xuống bàn hay cất vào túi, đành cầm nguyên trên tay – Chị đi xem phim ạ?

Điệp không trả lời cô, nhìn quyển sách một lúc rồi lại mỉm cười, nụ cười không ấm hơn là bao nhiêu:

- Hải Thủy dịch được đấy chứ?

- Vâng, em mới đọc hai cuốn, đây là cuốn thứ ba.

Người phục vụ đi tới chia thực đơn. Điệp phẩy tay:

- Không cần, chị đi bây giờ.

Câu nói rõ ràng dành cho người phục vụ nhưng vì ánh mắt Điệp không rời khỏi mặt Quỳnh nên cô cảm thấy nó cũng nhắm vào mình. Cô tránh cái nhìn thẳng tắp của chị, cố tìm một câu để hỏi lại chị cho phải phép:

- Chị đến xem phim ạ?

- Ừ, phim hay, nhân văn mà lại có chất giễu nhại... – Điệp gật gù, chèn thêm một tràng thuật ngữ liên quan đến phê bình điện ảnh cả bằng tiếng Anh và tiếng Việt rồi hạ kết luận – Bác Steve này đúng là quái!

- Vâng – Quỳnh trả lời với một chút gượng gạo khó tả, rất giống cảm giác chột dạ. Cô tưởng rằng Điệp vừa mới tới và chuẩn bị xem suất chiếu tiếp theo. Chị nói thế này nghĩa là chị đã đến đây từ lúc hai giờ và hẳn đã thấy cô đi vào phòng chiếu cùng Đăng? Thậm chí, nếu ngồi ở một vị trí thuận tiện, Điệp còn có thể quan sát tất cả những biểu hiện ngưỡng mộ đến mức gần như sùng kính mà cô dành cho anh? Bỗng chốc, lòng bàn tay Quỳnh bị trắng một lớp mồ hôi dính, lạnh.

Điệp vẫn thản nhiên quan sát cô. Một lát, thấy cô có vẻ như đã đủ hoang mang, chị nấp máy môi, đuôi mắt ần ần nét cười:

- Trước khi vào báo mình, Đăng làm cho HDA.

- Thế ạ! – Quỳnh trả lời, không giấu được nỗi ngạc nhiên. HDA là một tổ chức lớn chuyên tài trợ cho các dự án phòng chống thiên tai và xoá đói giảm nghèo ở các nước đang phát triển. Trong một buổi giao lưu hướng nghiệp mà trường tổ chức cho sinh viên năm cuối, cô nghe ai đó nói văn phòng HDA tại Việt Nam trả lương cao bậc nhất trong số các NGO, và nhân viên của họ dĩ nhiên phải có năng lực tương xứng với mức lương. Nếu Đăng thực đã làm cho họ, vậy thì chức vụ trưởng nhóm ở báo Quan Sát có vẻ là sự thụt lùi trong sự nghiệp của anh... Nhưng Điệp nói với cô chuyện này để làm gì?

Như đoán được câu hỏi của cô, Điệp mỉm cười, nói tiếp:

- Chị phải thuyết phục mãi, Đăng mới chịu về Quan Sát.

- À, vâng – Quỳnh cũng chẳng thể nói gì thêm. Cô biết Điệp đã từng giữ vị trí trưởng nhóm tin quốc tế, tức là người tiên nhiệm của Đăng, nhưng cô không biết chính chị đã kéo anh về báo. Khoan đã! Cô vừa nghĩ ra điều gì đó... Ý của Điệp khi nói ra hai câu vừa rồi chẳng phải là muốn tuyên bố về quan hệ gần bó giữa chị và Đăng ư? Anh từ bỏ công việc đáng mơ ước ở HDA về đây là vì chị?

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt mạch câu hỏi âm thầm của Quỳnh. Cô chớp ngay lấy máy với thái độ y hệt người chết đuối vớ được phao.

- A lô, em đi chưa? – Giọng Đức lẫn giữa những âm thanh huyền ảo của công viên.

- Em sắp đi đây ạ.

- Nói to lên tí coi, bên này ồn quá, anh nghe không rõ.

- Em nói em sắp đi đây ạ! – Quỳnh thoáng mỉm cười, nói to hơn.

- Tạt qua hiệu thuốc mua cho anh lọ nhỏ mắt nhé.

- Mắt anh bị sao?

- Chắc bị cái gì bay vào mắt thôi, chả hiểu sao xót vật!

- Anh đừng dụi mắt, mười phút nữa em đem thuốc qua. Anh ở chỗ nào thế?

Đức ậm ừ một lát rồi tả cho cô góc công viên mà anh đang ngồi. Quỳnh nhanh chóng cúp máy đứng dậy vào bên trong tính tiền, không để ý đến ánh mắt gần như hằn học của người ngồi cùng bàn. Giờ đây, ngay cả nụ cười 34 độ F cũng không thể nở trên mặt cứng đờ của chị. Đợi cô nhận xong tiền trả lại và ra đến chỗ gửi xe, Diệp mới đứng lên đuổi theo, ném cho cô câu hỏi mà độ sát thương của nó không thua một nhát dao găm:

- Quỳnh còn nhớ Phương không?

1. Phần này là quà sinh nhật (muộn) dành tặng một dịch giả tiếng Trung thường xuyên ghé nghiêng web của mình. Có cần nêu đích danh không bé gì ơi?

2. Mình vừa đếm, phần này được những 1600 từ. Các bạn từ từ nhấm nháp nhé. Phần 40 mình đã viết lung lung nhưng chưa ưng nên sẽ câu giờ khá lâu.

3. Còn bạn nào nhớ Phương là ai không?

- Chú nói thật ạ?

Đặng suốt nửa thì nhồm nhồm ghế, sững sờ nhìn phó tổng biên tập. Cuộc họp giao ban cuối ngày vừa kết thúc, ông bảo anh nán lại để bàn về tình hình nhân sự của nhóm tin quốc tế. Và rồi ông thông báo cho anh một chuyện khó tin đến mức buồn cười. Nhân viên thư việc của phòng anh từ chối ký hợp đồng chính thức.

- Tôi tưởng cậu phải nắm được trước tiên chứ?

- Cháu nghĩ không có vấn đề gì nên cũng không trao đổi trước.

- Con bé này kể cũng lạ nhỉ! – Ông phó tổng biên tập gãi cằm – Nếu không định ký hợp đồng chính thức sao tháng vừa rồi còn làm như trâu?

Đặng không trả lời, cúi xuống lật giở xấp tài liệu trong tay. Chính anh cũng đang tự hỏi mình câu tương tự. Một lát, anh ngẩng lên, đón ánh mắt ái ngại pha lẫn nghi hoặc của người đối diện. Ông đang nhìn anh như thể anh là người thiếu trách nhiệm, chẳng quan tâm gì đến cấp dưới. Trời ạ, anh có quan tâm, đặc biệt quan tâm!

- Cô ấy có nói rõ lý do không chú? – Anh hỏi nhanh, mặc kệ bản thân đang tỏ ra nóng nảy, sốt sắng hay lộ bịch đến mức nào.

- Chỉ thấy bảo là việc riêng thôi. Hay nó định học lên nữa?

Đặng nhủ mày một giây rồi lắc đầu, không chắc chắn lắm. Trong lần gần đây nhất chat với anh, Quỳnh bảo rằng cô không có ý định học lên. Nhưng cuộc trò chuyện đó là từ thứ Bảy tuần trước. Suốt tuần nay, anh không có cơ hội gặp riêng cô, dù là online hay offline. Một hội thảo quốc tế do báo Quan Sát đồng tổ chức, vài cuộc hẹn bàn công việc với biên tập viên nhà xuất bản và mấy buổi đi dịch đột xuất cho đạo diễn Steve Huntington đã vét sạch quỹ thời gian của anh. Những lúc hiếm hoi anh có thể vào Yahoo Messenger thì lại không thấy nick cô sáng. Ở văn phòng, hai người vẫn gặp nhau nhưng chẳng kịp nói gì ngoài mấy câu chào hỏi và vài lời trao đổi về bài dịch.

Một thành viên có năng lực của nhóm tin quốc tế xin nghỉ không lương dài hạn để đưa người thân sang Singapore chữa bệnh, lượng công việc dồn cho những người còn lại nhiều hơn và đòi hỏi phải có một bảng phân công mới. Đây cũng là lý do Đặng quyết định đề nghị phòng nhân sự ký hợp đồng chính thức với Quỳnh khi cô chỉ vừa xong tháng thử việc đầu tiên. Phần vì bận rộn, phần vì muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, anh không nói gì với cô. Bây giờ thì người bắt ngờ lại là anh, và bất ngờ này chẳng vui vẻ chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Rời khỏi phòng họp, Đăng bước dọc hành lang trong cảm giác thấp thỏm kỳ lạ, vừa mong Quỳnh vẫn còn ở lại để hỏi cho rõ ràng, vừa mong cô đã ra về để anh có thêm thời gian sắp xếp những ý nghĩ không được mạch lạc của mình. Mãi cho đến hôm nay, sau khi nghe tin cô từ chối ký hợp đồng, anh mới lờ mờ nhận ra suốt tuần qua cô dường như luôn tránh mặt anh. Tại sao lại như vậy? Mãi suy nghĩ, Đăng suốt nửa thì bỏ qua người đang đi về phía lối thang bộ, chính là người đang chạy marathon trong tâm trí anh.

- Quỳnh! – Tiếng gọi của anh vang khắp hành lang.

Quỳnh không dừng lại, dù chỉ một giây. Cô vội vã đi vào lối thang bộ, nép sát tường, lắng nghe động tĩnh ở bên kia cánh cửa. Không có tiếng chân đuổi theo. Cô chặn tay lên ngực, hít một hơi thật sâu. Vừa rồi, cô bước nhanh và thở gấp hết như những nhân vật bị sát thủ truy đuổi trong phim hành động.

Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên cắt đứt mạch tưởng tượng của cô. Từ quán chè chén bên hông toà nhà, Đức gửi cho cô một icon biểu thị sự sốt ruột vì chờ đợi. Chiều nay, cô hẹn Đức đi ăn hoa quả dầm để đền bù cho màn “leo cây ngoạn mục” hôm Chủ nhật. Vì cô muốn nán lại sửa mấy tin giờ chót, Đức xuống lấy xe trước. Quỳnh soạn mấy chữ “em đang xuống” trả lời anh, tự nhiên thấy vui vui.

Nhưng chỉ vừa xuống đến gần chiếu nghỉ tầng hai, cô đã hiểu thế nào là niềm vui “ngán chẳng tay gang”. Đăng đứng tựa tường, tay khoanh trước ngực, đôi mắt mà ai cũng nghĩ là lãnh đạm đang ráo riết nhìn như muốn tạo ra một luồng năng lượng vô hình đẩy cô bắn ngược lên tầng sáu, thậm chí lên tầng cao nhất. Anh liếc nhìn màn hình điện thoại:

- Nếu đi thang máy, em sẽ tiết kiệm được khoảng một phút bốn mươi giây.

Quỳnh bám chặt tay vịn cầu thang, dờ khóc dờ cười trước câu nói nửa châm chọc nửa trêu ghẹo của Đăng. Cô đứng là ngu ngốc khi tin rằng anh không đuổi theo mình, và còn ngu ngốc hơn khi ung dung “trốn” anh bằng cách leo thang bộ. Trong lúc cô băn khoăn không biết mình nên bước xuống chỗ Đăng bằng tốc độ của rùa hay của sên, anh đã bắt đầu chứng minh rằng anh, lao ra khỏi thang máy rồi lại chạy như điên vào lối thang bộ, có mặt ở đây không phải để nói chuyện thời tiết hay thời trang.

- Tại sao em tránh mặt tôi? – Anh nhắc người khỏi vách tường, câu hỏi xen lẫn vài hơi hỗn hển.

- Em có tránh gì đâu ạ!

- Tại sao không ký hợp đồng?

- Em có việc riêng ạ. – Cô nói nhanh rồi hấp tấp đi xuống để tránh khỏi sức nóng theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng của anh.

- Việc gì? – Anh cũng đi theo cô, không vội vã, dường nào thì cô cũng đang ở rất gần.

- Tạm thời em chưa nói được.

- Chưa nói được hay không nói được?

Chỉ có sự im lặng trả lời cho câu hỏi vắn của Đăng. Không khí ở khu vực chiếu nghỉ đột nhiên trở nên ngột ngạt. Quỳnh miết những ngón tay nhóp nhép vào tay vịn inox, cố bước nhanh hơn. Cô cần rời khỏi chỗ này để hít thở, trước khi người đặt câu hỏi dùng những vấn đề hóc búa hút hết oxy quanh cô.

Nhưng người đặt câu hỏi càng lúc càng không thể hiểu nổi cách phản ứng đầy bất an, gần như hoảng hốt của Quỳnh. Anh sai những bước dài xuống, kịp thời ngăn giữa cô và cánh cửa dẫn ra sảnh. Cô lùi lại. Trong tích tắc, tất cả những cách trả lời vòng vo tế nhị hay trắng trợn thẳng thắn mà cô đã chuẩn bị trước đều bốc hơi bằng hết. Cô chỉ có thể ngó thẳng về phía trước với vẻ vừa ngơ ngác vừa phiền muộn. Đăng dịch sang bên một chút để chừa cho cô thêm chút không gian cùng cảm giác yên ổn. Anh thở dài:

- Tôi làm gì mà em sợ tôi thế này?

- Em...

- Đừng nói là không sợ. – Anh đưa mắt nhìn xuống – Chân em đều run cầm cập kìa.

- Đây là do em vừa xuống cầu thang. – “Với hai đầu gối có đinh vít”, Quỳnh bỏ qua về sau của câu, cố trả lời nghe thật đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hòn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Đặng nhìn cô, nét mặt ghi rõ câu “Tôi chẳng tin”. Anh phẩy tay, quay lại vấn đề chính:

- Nói tôi nghe, sao lại từ chối ký hợp đồng? Trong phòng có ai phá em?

Quỳnh lắc đầu, chẳng biết phải nói gì. Ngoài lần tắt máy khó hiểu trong ngày đầu tiên đi làm, những tuần sau đó, cô thỉnh thoảng cũng gặp vấn đề với máy tính, dây mạng “tự nhiên” tuột, chuột “tự nhiên” bần hay bàn phím “tự nhiên” kẹt. Nhưng những sự cố này thực sự rất vặt vãnh, cô cũng chỉ tự khắc phục hoặc âm thầm nhờ Đức giúp chứ không cố truy xem ai ra tay. Dù sao thì cô mới vào làm, chịu thiệt một chút còn hơn là động đến “ma cũ” rồi bị chụp cho cái mũ “chuyện bé xé ra to”.

- Em đổi số điện thoại.

- À, vâng, sim kia hết tiền nên em bỏ luôn.

- Hôm nay cũng không vào Yahoo Messenger?

- Em sợ log in rồi mất tập trung. Chị Hạnh vừa nghỉ, cộng tác viên lại gửi nhiều bài...

- Tôi về nhà cũng không online?

- Máy nhà em có vấn đề, Yahoo bị lỗi.

- Tức là em cũng chưa đọc offline?

- Offline nào ạ?

Đến đoạn này thì nét mặt của Đặng biểu thị rõ câu “Em giỏi lắm!”, nhưng anh không nói ra lời mà tiếp tục hỏi:

- Thế còn mấy thứ em để ở bàn tôi thì sao? – Sáng thứ Hai, anh đi họp giao ban đầu tuần về thì thấy có một chiếc phong bì để bên trong một quyển tạp chí Y học. Cô trả lại anh một triệu đồng, kèm thêm một tấm thiệp in sẵn có chữ “Thank you”.

- Em thấy anh bận nên gửi thế cho tiện.

- Lỡ nó không đến tay tôi thì sao?

- Dạ? – Cô chột giật mình, quên mất là mình phải lảng tránh ánh mắt anh.

- Nếu tôi bảo tôi chỉ nhận được tạp chí và cái phong bì rỗng không thì em tính sao?

- Em... – Quỳnh nghẹn ngang, có cảm giác bị anh đùa như chạy vòng quanh.

Đặng mỉm môi nén cười. Anh không biết là cô ngây thơ hay lơ đãng nữa? Có lẽ cả hai. Cố giữ nét mặt thật nghiêm nghị, Đặng hỏi một câu mang tính tổng kết:

- Đổi số điện thoại, không online Yahoo, vừa rồi gọi không thừa... em làm bấy nhiêu việc, không phải vì sợ tôi?

Quỳnh lắc đầu. Quả thật, cô không sợ anh. Cô chỉ sợ những cảm xúc khó tả, những ấn tượng khó quên, những nỗi lo sợ khó áp chế... mỗi khi cô đối diện với anh. Về mặt có một chút gì đó hơi giống sự thương tâm của cô khiến Đặng không nỡ “tra khảo” thêm. Anh chìa tay:

- Đưa điện thoại cho tôi.

- Dạ?

- Cho tôi mượn điện thoại.

- À... vâng.

Cô mở túi lấy điện thoại nhưng không đưa cho anh, mắt vẫn nhìn đắm đắm vào một điểm cố định nào đó phía trên cánh cửa, chắc là chữ Exit. Đặng vươn tay tóm chiếc điện thoại trong tay cô, bấm số của chính mình. Trên màn hình hiện ra chữ “T’m Dang”. Tiếng chuông kiểu điện thoại bàn đòi củ từ máy anh ré lên, Quỳnh vẫn lơ mơ như người đi trong sương mù.

- Không ai nói với em là kiểu ngo ngắc như trẻ đi lạc này rất nguy hiểm à? – Đặng nhích thêm một bước về phía trước, hai người gần đến nỗi anh có thể ngửi thấy mùi nước xả vải trên chiếc áo sơ mi mềm rũ của cô.

Khoảng cách gần quá mức bình thường làm Quỳnh không thể không “hồi tỉnh”. Cô lùi về phía sau, lưng và nhẹ vào tay vịn lạnh như băng của cầu thang, hơi lấp bắp:

- Anh vừa... vừa bảo gì cơ ạ?

Đặng định nhắc lại câu nói của mình theo một cách khác dễ hiểu hơn thì cánh cửa phía sau lưng anh đột ngột mở. Đức, hiện ngang như nhũn cảnh sát đặc nhiệm trong phim hành động Mỹ, đứng xoạc chân chiếm gần hết bề ngang khung cửa, cầm điện thoại di động bằng cả hai tay và hô:

- Giờ tay lên!

Nếu vào thời điểm khác, hẳn màn trình diễn kiểm tra trò này của Đức sẽ được hưởng ứng nhiệt tình hơn, ít nhất Quỳnh sẽ cười khê và thực sự giờ tay còn Đặng sẽ trợn mắt, nói móc hoặc vờ nạt lại đối câu. Nhưng hôm nay, chẳng ai trong số hai kẻ tình nghi bất đắc dĩ kia lên tiếng đáp lại anh, dù là bằng tiếng cười hay tiếng cầu nhau. Đặng nhìn lướt qua mặt Đức bằng cặp mắt của người qua đường bằng quan liếc một người xa lạ đang đi chột thử trông cây chuối. Chưa đầy nửa giây sau, anh quay lại, chìa chiếc điện thoại màu hồng có dây đeo lấp lánh cho chủ nhân của nó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Quỳnh hơi tránh sang một bên rồi mới nhận chiếc điện thoại. Cô cúi đầu vờ sắp xếp lại đồ trong túi để giấu hai gò má thoáng đỏ. Đức cũng đã nhận ra không khí gượng gạo khác thường giữa hai người. Vẫn cầm nguyên điện thoại, anh chàng bắt đầu đổi sang giọng đọc nghiêm trọng của những phóng sự điều tra trong chương trình thời sự 19h:

- Chúng tôi đang có mặt tại khu vực thang thoát hiểm của toà nhà Sufis cùng với hai đương sự trong vụ án quấy rối nơi công sở. Hiện chưa rõ ai là nạn nhân, ai là thủ phạm.

Lần này, khả năng pha trò của Đức được đánh giá cao hơn hẳn. Một trong hai “đương sự” cau có giờ tay định gạt “thiết bị ghi hình” xuống. Đức xoay người né, cười ha ha:

- Yên tâm, em không cho lên server báo mình đâu.

- Chỉ cho lên Youtube thôi chứ gì? – Đặng rút vai hất tay Đức ra, trừng mắt.

Đến đoạn này thì “đương sự” còn lại không thể không có phản ứng. Dù biết đây chỉ là đùa và mọi chuyện vẫn đang trong tầm kiểm soát, cô vẫn kéo Đức lùi lại, kín đáo bày ra mấy động tác can ngăn. Tâm tình của ai đó đang rất âm u tù mù, có lẽ cứ tránh đi là hơn.

*

- Trăm phần trăm là lão Đặng thích em.

Nghe xong lời tường thuật không mấy đầy đủ của Quỳnh, Đức bung cúc hoa quả đẩy sữa đặc và cốt dừa, vừa sục thìa vào dầm vừa hạ một kết luận xanh ròn. Quỳnh thờ dài, không có gì để phản bác. Nếu vừa rồi Đức không sốt ruột trở vào tìm cô, chẳng biết diễn biến tiếp theo của cuộc nói chuyện riêng kia sẽ là gì nữa!

- Ý em thế nào? – Đức nhìn cô không chớp trong lúc vẫn tăng đều đều tốc độ tiêu thụ hoa quả dầm.

Quỳnh lắc đầu, tập trung hoàn toàn vào những vụn đá bào trong bát.

- Hơ hơ, lắc nghĩa là sao? Là chê lão kia không đẹp trai bằng anh hay là không chịu nói cho anh?

- Là em ăn phải miếng măng cầu đông đá, đang buốt răng! – Quỳnh cười cười, tìm cách lảng đi, cô không muốn biến bữa ăn vặt thành một buổi tâm sự lâm li giữa hai người bạn khác giới chỉ mới quen biết hơn một tháng.

- Kể ra anh thấy ông Đặng này ổn phết. Tuy xấu hơn anh một tí, hâm hơn anh một tí, nhưng tính tình được, không chơi bời lăng nhăng. ...

- Lăng nhăng như anh hả?

- Không chớp thời cơ chửi xéo thế nhá! – Đức đá đá vào chân ghế của Quỳnh – Trong cơ quan mình hơi bị nhiều gái thích lão kia đấy.

- Vâng.

- Em cũng biết, đúng không? Madame Butterfly ấy.

- Madame Butterfly? – Quỳnh hơi ngần người nhưng ngay lập tức luận ra – Là chị Diệp đúng không ạ?
- Còn ai trồng khoai đất này! Nghe Tây nó đồn là hồi đi học, bà này bóc tem ông Đảng á... Nhưng mà em yên tâm, phi công giải nghệ rồi, không ham lái máy bay nữa đâu.
- Quỳnh chậm chạp nhai nuốt món hoa quả dầm ngọt buốt và nghiền ngẫm cách dùng từ có phần... lá cải của Đức. Một lát, dường như đã xử lý xong cả hai thứ, cô ngẩng lên, hỏi một câu chẳng đâu vào đâu:
- Trong các bảo bối của Doraemon, anh thích cái gì nhất?
- Anh thích cái túi của nó nhất, chỉ cần có túi là có đủ các bảo bối, ha ha. – Đức không mất nhiều thời gian để gọi nụ cười ra, nhưng thái độ là lạ của Quỳnh khiến anh đột nhiên cảnh giác, anh lại đá đá vào chân ghế – Nhưng sao tự nhiên em hỏi câu này?
- Nhiều lúc em ước có mấy thời gian.
- Để biết kết quả xổ số ngày mai rồi đánh đề à?
- Không, em muốn quay về quá khứ, sửa chữa sai lầm.
- Anh mà làm thế, chắc anh kiệt sức chết trước khi sửa xong, vì nhiều việc quá.
- Em thì chỉ có một việc thôi.
- Việc gì? – Đức buột miệng, nhưng ngay lập tức gờ tay lên gõ đầu – Xin lỗi, anh hơi hơi ngu.
- Không sao ạ – Quỳnh lăm bắm, cô nhìn bát đá bào đang dần tan thành nước, lại buột miệng hỏi thêm một câu chẳng đâu vào đâu – Anh thấy em có đáng ghét không?
- Không.
- Cảm ơn.
- Anh nói thật đấy. Em tự tin lên. Em cũng thích lão Đảng, đúng không?

Quỳnh mỉm cười yếu ớt, không gật, không lắc. Đức vẫn tiếp tục vai trò điều tra xét hỏi:

- Nếu không phải thích lão kia, chẳng lẽ em thích anh?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

- Oh my God! – Cô ôm đầu.
- Được rồi, không đùa nữa. Tóm lại, em là lesbian?
- Đến đây thì Quỳnh đành phải đứng bật dậy gọi tính tiền. Dù sao thì Đức cũng chỉ giỏi pha trò giải khuây, và hàng hoa quả dầm không phải địa điểm lý tưởng để bắt cứ ai bày trò hỏi đáp kiểu Thanh Tâm Tầm Thư. Không rõ có phải vì đứng dậy đột ngột hay không, một bên đầu gối của cô chột đau nhói lên. Cô cố bước đi nhưng không thể, đành vịn tay vào tường, đứng lạng.
- Sao thế Quỳnh? – Đức đã ra đến vỉa hè, không thấy cô theo kịp nên quay lại hỏi.
- Em không sao.
- Không sao gì mà lại đứng như có sao. Hoa mắt, đứng không? Hay chóng mặt?
- Không ạ, chắc em ngồi lâu nên tê chân.
- Tê chân á? Ngồi ghế chứ có ngồi xồm đâu mà bị nhỉ?
- Chân em nó mong manh – Quỳnh cố nặn ra một câu nói đùa, cô xua tay – Anh cứ về trước đi, em đứng đây một lát rồi về sau.

- Làm người ai làm thế!

Không nói gì thêm, Đức đỡ lấy tay Quỳnh, nửa dìu nửa dắt cô ra chỗ để xe cách đó một quãng. Quỳnh đi tập tễnh, bỗng nhiên nhớ đến thái độ khó hiểu của Đăng khi thuật lại những lời đồn đoán về chuyện Đức coi cô là đối tượng mới nhất. Lúc đó cô hơi bối rối nên không để ý, hình như Đăng tức giận. . .

- Này, hay em để anh công cho nhanh? – Thấy Quỳnh khựng lại ngăn người, Đức vội vã đề nghị rồi cúi khom xuống, chìa lưng về phía cô, nhiệt tình mời chào – Lên đi!

Quỳnh búng tỉnh, lắc đầu, cái lắc đầu quá nhẹ để có thể trục xuất một người ra khỏi tâm trí và quá mạnh đối với lời đề nghị xuất phát từ sự lo lắng vô tư của một người khác.

- Đừng ngưng, anh hứa không bình luận gì về cân nặng của em đâu. – Không nghe được tiếng trả lời, Đức ngoái đầu lại phía sau, cười cười, vẫy tay – Lên đi!

- Còn có một đoạn, em chỉ cần vịn thôi ạ.

Đức thấy Quỳnh không cười, lại nói bằng giọng quá nghiêm túc và thành khẩn, nên cũng không nài thêm, chỉ đứng thẳng dậy đi kèm bên cô. Hai người chậm chạp đi qua hàng chục cặp mắt nhàn rỗi tò mò của những khách ăn hoa quả dầm đang ngồi tràn hai bên vỉa hè. Quỳnh hơi cúi đầu, nén tiếng thở dài. Giữa Đức và cô chẳng có phản ứng hoá học, tia lửa điện hay cái gì đại loại thế. Cái cách anh nâng khuỷu tay cô lúc này cũng thận trọng và thoải mái như bất cứ người qua đường tốt bụng nào giúp đỡ một đứa bé vấp chân hay một bà cụ già yếu. Ở cạnh Đức, nói chuyện với anh, chạm vào người anh, cô chỉ thấy một cảm giác dễ chịu thư thái, không có lấy nửa giây mất tự nhiên chứ đừng nói là rung động, xao xuyến. Nhưng nhìn tình cảnh hiện giờ, ai sẽ tin được điều này?

Dĩ nhiên, trên đời hẳn vẫn còn ai đó tin rằng một cô gái, dù đi sát, vịn tay và gần như ngả vào ngực một chàng trai, nhưng lại không phát sinh chút hiện tượng tâm lý thú vị nào với anh ta. Chỉ có điều, người đó chắc chắn không phải tên là Lê Hải Đăng. Người (bị Trần Thu Trang dụ dỗ ép buộc) mang cái tên sáng trưng ấy đang đứng ở một ngõ cụt tối om gần bãi để xe tự phát đầu phố. Anh tựa lưng vào bức tường chỉ chút vết sơn quảng cáo khoan cắt bê tông, nhìn hút theo bóng hai chiếc xe vừa rời đi và thấy mình đứng là điên!

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Hình như cơn điên bắt đầu từ cuối giờ chiều nay, khi anh bị một thằng nhãi vô duyên xông vào cắt ngang cuộc nói chuyện nghiêm túc liên quan đến tương lai của một số người, trong đó có anh. Vài phút sau, anh còn chưa kịp dùng nắm đấm dạy cho kẻ phá đám đáng ghét một bài học về sự tế nhị và phép lịch sự, người đáng ra phải tiếp tục cuộc nói chuyện nghiêm túc với anh đã vội vàng kéo tên kia đi mất. Mang tâm trạng của một tay thám tử mẫn cán nhưng không mấy sáng suốt, anh bám theo họ đến tận đây, nhìn đảo dác khắp dãy phố với cả chục hàng hoa quả dầm mà hàng nào cũng đông nghịt rồi chẳng biết làm gì hơn là đứng trầm mặc trong ngõ tối, giữa vòng vây của lũ muỗi đói, chờ đợi họ trở ra. Và đến lúc họ trở ra, thân mật hơn nhiều so với trong tưởng tượng của anh, anh chợt cười thành tiếng, tự thấy tất cả những hành động của mình từ nãy đến giờ sao mà... vô nghĩa.

Sáu năm trước, anh đã một lần tự đẩy mình vào tình cảnh bất đắc dĩ kiểu này. Thậm chí, nếu xét theo tiêu chuẩn nóng bỏng giật gân câu lượt đọc của các thể loại báo điện tử hiện tại thì những gì anh vừa chứng kiến chỉ là tin tức hạng bét so với những gì anh bắt gặp trước kia. Đăng ngửa đầu nhìn ánh đèn tuýp trắng nhờ toả ra từ ô cửa sổ của ngôi nhà cuối ngõ, chậm chậm rút lại nụ cười. Không hiểu sao, so với khi đó, giờ phút này, anh lại thấy khó chịu, bức mình, hoặc nói hơi ngơ là phần nộ hơn.

Có lẽ vì cách đây sáu năm, trước khi sự kiện xúng đáng lên trang nhất báo mạng đó xảy ra, tình cảm của anh và người ấy đã rạn nứt đến mức không thể cứu vãn. Có lẽ vì cách đây sáu năm, anh quá tự ti còn kẻ thứ ba lại ở quá cao. Có lẽ vì khi đó, không ai thường xuyên nhìn anh bằng ánh mắt vừa ngưỡng mộ, say mê vừa e dè, tiếc nuối. Có lẽ vì khi đó, không ai mặc chiếc áo sơ mi cổ thuyền bằng vải voan mềm dịu đi lướt qua người anh, để rót lại một mùi hương nhàn nhạt khó gọi tên. . .

Phẩy tay đuổi mấy con muỗi tảo tợn bay xông vào tận mặt, đồng thời cũng gạt những dòng hồi tưởng hỗn độn vào một góc tâm trí, Đăng nhấc lưng khỏi bức tường, uể oải đi ra khỏi ngõ. Đã đến giờ cơm tối nhưng anh chẳng muốn về nhà.

Cuối tuần, tuyến phố chính của khu phố cổ biến thành chợ đêm dành cho người đi bộ, xe cộ dồn hết vào các đường ngõ nhánh quanh đó, gây ra những điểm ùn tắc nho nhỏ. Phải vòng vèo mất một lúc, Đăng mới tìm được quán bar trong trí nhớ. Đã hai năm nay, anh không quay lại chỗ này. Hồi còn làm ở văn phòng cũ, mấy đồng sự độc thân thành thạo lại kéo nhau đến đây xả hơi cuối tuần. Những khi không phải đi công tác ở tỉnh, anh cũng thường tham gia, uống bia, nghe nhạc, xem bóng đá. Anh hoặc xem người khác nhảy, thưởng thức cuộc sống về đêm sôi động của một thủ đô phồn hoa trước khi quay về với những dự án phục vụ mục tiêu thiên niên kỷ ở các vùng trung du, miền núi nghèo xơ xác.

Đẩy hai lớp cửa kính bước vào, Đăng chậm rãi đi qua quầy bar chỉ lác đác đôi ba khách để tới ngồi bên một băng gỗ dài và hẹp được bắt thẳng vào bức tường sơn xanh sẫm như chiếc kệ vừa đủ để những người khách không có nhu cầu ngồi bàn riêng có thể đặt đồ uống và tì tay. Góc này ở gần cuối căn phòng, sát chỗ dành cho DJ, chỉ cần xoay người là sẽ thấy khoảng trống được chừa làm sân nhảy. Chưa đến bảy giờ tối, trong quán, tiếng nhạc vẫn nhỏ

hơn tiếng nhân viên nói chuyện, mấy bóng đèn halogen lắp trên cao hắt những quầng ánh sáng vàng vọt yếu ớt xuống những bức vẽ mô phỏng phong cách tranh cổ động thời chiến và những chiếc ghế đầu son đen cao lênh khênh. Điều hoà hình như mới bật cách đây ít phút, hơi nóng vẫn len lỏi giữa không gian tối om khèn khét mùi thuốc lá tích tụ lưu cữu từ năm này sang tháng nọ. Đang nhấp một ngụm bia, lơ đãng nhìn về phía cô nhân viên có mái tóc tía nhuộm tảo bạo như nhân vật trong truyện tranh Nhật đang nhàn hạ cầm điện thoại chơi game. Chiếc điện thoại không phải màu hồng nhưng có dây đeo lấp lánh trên tay cô gái này khiến anh nghĩ đến một cô gái khác, người đã xô đẩy cảm xúc của anh, bắt nó trải qua đủ mọi cung bậc, chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi chiều tối nay.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Đầu tiên, anh bất ngờ và nghi hoặc với quyết định không ký hợp đồng chính thức cùng phản ứng theo kiểu “có tật giật mình” của cô. Sau đó, khi thấy tên mình được lưu trong danh bạ điện thoại cô theo cách hơi hơi đặc biệt, lòng anh ần ần một niềm vui êm, ngọt. Rồi đến ban nãy, nhìn cô nép vào Đức bước đi giữa phố, anh lại có cảm giác vừa thất vọng vừa tức giận. Dường như anh đã sai lầm khi quá lo lắng cho cảm xúc của cô mà không theo đuổi cô nhiệt tình, công khai ngay từ những ngày đầu gặp lại. Dường như anh đã sai lầm khi tin lời cô rằng Đức và cô không có gì ngoài tình bạn. Dường như anh đã sai lầm khi phán đoán rằng cô càng lúc càng quan tâm đến mình, thậm chí đã thực sự thích mình và quên được những thứ đáng quên...

Một nhân viên đến gần Đấng, vờn tay vắn công tắc trên tường. Ánh đèn halogen vốn đã yếu ớt lại trầm xuống thêm chút nữa. Tiếng nhạc thay đổi hẳn, to hơn, dồn dập hơn. Từng tốp khách kéo nhau vào quán mang theo thứ mùi hỗn hợp của nước hoa, thuốc lá và khói bụi trên đường phố. Chiếc bàn dài nơi anh ngồi cũng có thêm vài người khách lẻ khác. Chưa có ai ra nhảy nhưng hệ thống đèn màu đã bắt đầu chớp động ngoằn ngoèo. Không khí trong phòng dần nóng và ngọt ngào hơn. Đấng rút điện thoại nhìn giờ, tự nhiên nhếch mép cười chính mình. Mới ngồi đây hai tiếng và uống một chai bia mà anh đã thấy đau đầu, buồn ngủ. Có lẽ anh không còn chịu được những chỗ như thế này. Đấng nghĩ trong lúc rảo bước về phía cửa.

Ở đoạn sảnh ngắn nối lớp cửa thứ nhất và lớp cửa thứ hai, một vị khách nữ đang đứng nghe điện thoại. Theo đúng phép lịch sự, Đấng khẽ thốt ra câu “xin lỗi” rồi mới cúi đầu lách qua. Vừa chạm tay vào lớp kính lạnh lạnh, anh chợt thấy người đó lên tiếng, giọng nhỏ và khô đanh, vô cùng quen thuộc:

- Hold on!

Đấng quay lại, hơi nheo mắt để xác định rõ người đối diện và sau đó là để giấu sự sững sốt. Giữa không gian eo hẹp, tranh tối tranh sáng. Điệp đứng đó, mặc chiếc váy liền áo ngắn đến mức khó thể ngắn hơn, gương mặt phủ kín mỹ phẩm ngênh ngênh như một câu đố, ánh đèn xanh tím từ biển hiệu trên cao đổ xuống xuyên qua mái tóc phá cách (vẫn thường được miêu tả “chải mãi mới đủ rối”) tạo nên những bóng khuất trên trán, hốc mắt và rìa má, thoát nhìn có vẻ xa lạ, hư ảo. Chị úp điện thoại vào ngực, kéo anh đứng nép vào một bên tường để không cản trở lối đi rồi mới hỏi, câu hỏi nghe thân thiết như thể hai người này giờ vẫn đi cùng nhau:

- Sao Đấng về sớm thế?

Đấng trả lời Điệp bằng một nụ cười bàng bạc. Anh khoát tay ra hiệu rằng mình sẽ đợi ở phía ngoài rồi mở cửa, bước nhanh xuống vỉa hè. Âm thanh huyền ảo không theo nhịp điệu nào cùng hơi nóng ẩm ướt vừa phải của đường phố xưa bớt con nhúc nhúc đầu và buồn ngủ nhưng Đấng vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Đôi lúc, anh thực sự khâm phục cái cách cư xử thân nhiên như chưa hề có cuộc chia ly của Điệp.

Hai năm trước, anh gặp lại Điệp khi chị đến HDA xin tài trợ cho một cuộc thi viết. Lúc đó, anh vừa kết thúc một dự án ở tận Cà Mau, trở về Hà Nội với nước da đen cháy và tâm trạng không mấy lạc quan. Dự án kéo dài thêm gần ba tháng so với kế hoạch ban đầu nhưng kết quả thu được lại không như kỳ vọng, sức khoẻ của anh sau một thời gian xa nhà, sinh hoạt ăn uống tạm bợ, bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu bất ổn, văn phòng thì xáo trộn về nhân sự do trưởng đại diện bị bệnh đột ngột, phải về nước trước thời hạn, Đấng bắt đầu có ý định nhảy việc. Và Điệp xuất hiện thật đúng lúc.

Bằng lối cư xử thân nhiên, chủ động, có khi còn sấn sổ lấn át một cách dịu dàng, khôn khéo, Điệp đã khiến Đấng có cảm giác bốn năm chia tay, ba năm không gặp mà chỉ như vài tuần, thậm chí vài ngày tạm xa cách. Chị thường mượn lý do công việc để hẹn anh, sau đó nhân lễ trao giải cuộc thi viết, giới thiệu anh với ban biên tập của Quan Sát. Mặc dù Đấng quyết định về Quan Sát phần lớn vì ông phó tổng biên tập thường trực bất ngờ đề nghị và vì thực sự hứng thú với công việc này sau hai năm vất vả kiệt mình ở HDA, anh cũng không thể phủ nhận vai trò “môi giới” của Điệp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Chính sự cảm kích không quá sâu sắc này đã ngăn cản anh từ chối thẳng thừng những lời thăm hỏi dường như rất vô tư, những cử chỉ săn sóc dường như rất tế nhị của chị. Trong các cuộc họp, anh cũng không lên tiếng phản đối công khai dù có thể thực sự không tán thành những ý kiến chị đưa ra. Mỗi

đến khi tình cờ nghe thấy mấy biên tập viên kỳ cựu nói chuyện, đoán già đoán non về mối quan hệ trên mức bình thường của anh và Điệp, Đăng mới giật mình vỡ lẽ. Anh bắt đầu tò thái độ kiên quyết hơn, nói không với chị nhiều hơn, chú ý giữ khoảng cách hơn. Dần dần, anh thoát khỏi vòng vây mập mờ mà chị cố tình tạo dựng quanh hai người, những lời đồn của mọi người ở toà soạn theo đó lắng xuống. Điệp cũng tạm thời không làm gì khiến anh khó xử, cho đến tối nay.

Hương thơm của loại nước hoa danh tiếng Điệp vẫn dùng quện với thứ mùi khét ngấy đặc trưng của quán bar ập về phía Đăng. Anh quay lại, chẳng biết làm gì hơn là nhìn và chờ đợi. Điệp nhấp máy môi:

- Đưa em về, được không?

Đầu giờ sáng, Cúc Anh lao vào phòng đem theo mùi khói xăng khét lẹt và một cái tin nóng như ống xả xe máy lúc tắc đường:

- Phòng mình chuẩn bị có nhân viên mới bà con nhé!

Trong lúc mọi người đều ngẩng lên, Quỳnh vẫn cúi đầu, vừa ăn nốt gói xôi ruốc vừa đọc mấy tin tiêu điểm trên Google News. Chị Hạnh – biên dịch viên giỏi nhất trong nhóm – xin nghỉ dài hạn vì việc gia đình, cô thì từ chối ký hợp đồng chính thức, việc toà soạn phải tìm nhân viên mới chẳng có gì bất ngờ. Một ai đó thắc mắc:

- Sao chưa thấy thông báo tuyển?

- Lần này không tuyển công khai, nhận theo reference thôi. – Cúc Anh nói bằng giọng am hiểu và tự tin, với chữ reference sai trọng âm be bét.

- Lại con ông cháu cha nữa à? – Một ai đó hỏi, nồng độ mỉa mai đậm đặc trong giọng nói vẫn còn một chút uể oải như ngái ngủ.

Cúc Anh dĩ nhiên vẫn “nói nhanh hơn nghĩ” nên trước khi nhận ra người khác đang ám chỉ mình thì đã kịp tuôn thêm một tràng thông tin nội gián nữa:

- Một cháu là đàn em khoá sau của chị Hạnh, hết hè này mới vào năm cuối nhưng làm cộng tác viên cho Hoa học đường với Thế giới học trò từ hồi lớp 10. Cháu kia là em họ chị Điệp, thấy bảo ra trường được một năm rồi nhưng chưa đi làm ở đâu, tự mở shop thời trang trên phố Hàng gì gì.

Mấy chữ “shop thời trang trên phố Hàng” kéo gần hết những người mang giới tính nữ trong phòng chụm lại một chỗ. Câu chuyện đầu giờ chuyển hẳn sang một hướng khác chẳng liên quan gì đến tình hình nhân sự của toà soạn. Không để ý đến những lời bình phẩm về váy áo của hiệu nọ nhân kia, giá cả của shop này shop khác, Quỳnh lẳng lặng nhìn ra cửa sổ. Nắng sớm vàng dịu phủ trên những mái nhà nhắc cô nhớ lại ngày đầu tiên đi làm. Bốn tuần đã trôi qua, vậy mà mỗi lần nghĩ về thời điểm ấy, cô lại cảm thấy nao nao.

Rồi những câu chuyện phiếm đầu giờ cũng vãn, mọi người lục tục trở về chỗ của mình, tiếng râm ran trong phòng lắng hẳn, nhường chỗ cho tiếng bàn phím gõ lạch cạch và tiếng bánh xe ghế xoay cọt kẹt. Quỳnh quay vào lướt mắt một lượt qua dãy cabin, tự dưng thấy mũi cay cay. Hôm qua, cô đã nộp hồ sơ dự tuyển vị trí biên tập viên tiếng Anh ở một công ty sách. Dù cô có được đơn vị đó lựa chọn hay không, chắc chắn những hình ảnh và âm thanh mà cô vừa chớm quen này rồi sẽ nhanh chóng biến thành xa lạ. Cô không thuộc về nơi đây...

Giữa lúc Quỳnh còn đang chìm trong những suy nghĩ nhạt nhòa, ảm đạm, cửa phòng bật mở, Đăng dẫn theo hai người nữa bước vào.

- Mọi người tạm dừng lại đây để tôi giới thiệu một chút! – Đăng đến bên chiếc bàn họp của cả phòng, gõ nhẹ mấy tiếng.

Nhờ những “thông tin nội gián” mà Cúc Anh vừa cung cấp, không ai có biểu hiện ngạc nhiên hay khó hiểu, tất cả đứng dậy, đi về phía ba nhân vật chính. Sau phần thông báo lý do ban đầu theo đúng bài bản, Đăng bắt đầu giới thiệu từng người trong phòng để hai nhân viên mới làm quen. Dù đều không phải qua thi tuyển và đều có người đỡ đầu đáng nể, hai “ma mới” vẫn khá giữ kẽ, chào hỏi từng người một với vẻ lễ phép đến mức rụt rè. Nhưng khi trường nhóm chỉ đến chỗ Quỳnh thì Trang, “ma mới” số 2 lại nhanh nhẩu cướp lời:

- Em biết bạn ý rồi ạ.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Quỳnh lúc này mới thực sự chú ý đến những gì đang diễn ra trước mắt. Cô nhìn kỹ Trang, trên gương mặt hơi ngẩn ngơ bỗng có thêm nét nghi hoặc.

- Không nhận ra tớ đúng không? – Trang cười cười – Tớ học với cậu bên Quốc gia.

- Ô, nhưng Quỳnh học Hà Nội ra cơ mà nhỉ? – Cúc Anh vội chứng minh danh tiếng lâu nay của mình quả là “bất hủ truyền”.

Quỳnh không biết phải làm gì, nói gì. Giờ đây, ngay cả việc cười gượng gạo và đưa đẩy vài câu xã giao cũng trở thành nhiệm vụ quá gian nan với cô. Trang không nhận ra điều đó nên quay sang giải thích với Cúc Anh:

- Quỳnh học bên Quốc gia hết năm thứ nhất rồi mới chuyển trường thật đấy ạ.

Nhân vật đang được nói đến vẫn nín thinh. Trang hơi chững lại một chút nhưng rồi tiếp tục, viên kim cương gắn trên răng lộ lên theo nụ cười tươi rói hướng về Quỳnh:

- Hoá ra cậu sang bên Đại học Hà Nội à? Thế mà bọn cái Hằng chúng nó cứ kêu cậu vào Sài Gòn.

Chỉ có Đăng nhận ra biểu hiện khác thường trong vẻ trầm lặng cố hữu của Quỳnh. Đôi mắt hoang mang mù mờ và sắc xanh trên gò má cô tiết lộ tâm trạng rối loạn, thậm chí là hoảng hốt. Những phản ứng đó không khác là bao so với những gì anh dự liệu, nhưng chúng cũng làm anh cảm thấy hối hận vì quyết định của mình trong chốc lát. Bất giác, Đăng nắm chặt tay, thấm ướt toàn bộ đám nhân viên trong phòng biến hết thành tượng sáp, để anh có thể đến gần cô, cho cô một điểm tựa, một lời an ủi...

Nhưng dĩ nhiên, toà soạn của Quan Sát không phải bảo tàng của Madame Tussauds, nên mong ước của anh không thể thực hiện. Thay vào đó, anh lên tiếng, khéo léo đưa cuộc đối thoại trở về chủ đề chính là chào mừng nhân viên mới bằng cách giới thiệu nốt những người còn lại và tuyên bố bữa trưa hôm nay sẽ do quỹ chung của phòng tài trợ. Đợi những tiếng hỏi han bàn tán về địa điểm đánh chén lắng xuống, anh xua mọi người trở lại chỗ ngồi rồi bắt đầu giao nhiệm vụ và hướng dẫn những điểm cần lưu ý cho nhân viên mới. Tin tức thế giới ừn ừn như thác, chỉ cần có người động vào là theo nhau ập tới liên miên không dứt, Đăng chăm chú vào công việc nhưng vẫn biết chắc có một đôi mắt cảm kích nhưng buồn mênh mang đang dõi theo mình.

Vì nhà hàng buffet ngon bổ rẻ gần đó đã thông báo đóng cửa sửa chữa từ mấy hôm trước, cả phòng chọn phương án dự phòng là quán mì Hàn Quốc bình dân theo lời gợi ý của Tú, nhân viên mới còn lại. Nhà hàng nằm trong một ngõ cụt cũng không xa toà soạn lắm, khung cảnh đặc trưng với những chiếc bàn thấp, những đôi đũa kim loại và món kim chi cải thảo tẩm bột ớt đỏ ối gọi nhớ đến những bộ phim Hàn chiếu trên TV mỗi tối. Là bạn học cũ nên Quỳnh và Trang được mọi người ưu tiên cho ngồi cạnh nhau. Quỳnh không phản đối, cũng không tỏ vẻ vui mừng.

Trên thực tế thì từ sáng đến giờ, nói đúng hơn là từ lúc Trang xuất hiện đến giờ, Quỳnh phản ứng hoàn toàn theo quán tính. Cô vẫn làm việc và đáp lời mỗi khi có ai hỏi tới, nhưng trong đầu cô là một khoảng trống hoang vắng. Cô không chủ động nói gì, không biểu lộ cảm xúc gì, mọi cử chỉ và lời nói của cô đều trôi chảy bình thường nhưng chỉ cần để ý kỹ một chút sẽ nhận ra ngay vẻ vô hồn, như một con rối không dây vậy. Dĩ nhiên, trong trường hợp này, Trang không phải là người có thể quan sát tinh tường đến mức ấy. Cô còn bận thể hiện tài giao tiếp khéo léo lấy lòng mọi người. Một lát sau, khi tất cả đã ăn xong món đầu tiên, cô mới quay sang phía Quỳnh, chỉ vào mấy chiếc đĩa con vốn đựng kim chi khai vị, tươi cười, gọi chuyện:

- Cậu càng ngày càng ăn cay giỏi!

- Cũng không cay lắm mà – Quỳnh đáp, giọng cô mà rời rạc thêm chút nữa thì người nghe hoàn toàn có thể tưởng là đang đối diện với một thứ gì đó như tổng đài tự động.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

- Ủ, họ tằm nhiều ớt trông sợ thôi chứ cũng không cay lắm thật. Tớ nhớ hồi lớp mình đi Sơn La còn có món gì cay hơn mà cậu vẫn ăn như không, món gì ý nhỉ... à đúng rồi, chẳm chéo và măng ngâm ớt.

- Ủ, chẳm chéo và măng ngâm ớt – Quỳnh gật gật đầu, giọng nói và thái độ không thể phẳng lặng, máy móc hơn.

Nụ cười của Trang hơi nhạt đi, dù có vô tâm đến mấy, cô cũng không thể không nhận ra vẻ bình thường một cách cực kỳ bất thường của Quỳnh. Đúng lúc đó món tiếp theo được bung tới, mọi sự chú ý lại được dồn vào bàn ăn. Mãi một lúc sau Trang mới trở lại câu chuyện đang dở với Quỳnh. Cô cố gắng tìm thêm một chủ đề liên quan đến cả hai:

- Cậu nhớ thằng Trung lớp mình không? Nguyễn Trung ý. Nó học thêm một bằng quản trị kinh doanh bên trường cậu đấy, không biết cậu có gặp bao giờ không?

- Tớ không để ý lắm – Quỳnh nghĩ mấy giây rồi mới trả lời. Hình như nhờ món com trộn nóng hôi tiếp thêm một chút sức sống, cô đã có thể ngẩng lên nhìn Trang – Cậu thì sao?

- Ôi, chuyện của tớ thì chán chết...

- Nghe giang hồ đồn – Lân đột nhiên xen vào, nháy nháy mắt về phía Cúc Anh – Trang mở shop hàng xách tay trên phố hả?

- Em ra trường chẳng biết xin việc chỗ nào, lại sẵn tí tiếng Trung ngoại ngữ hai, nên vay tiền bố mẹ mở cái shop bán đồ Quảng Châu thôi ạ. May mà chị dâu em đợt đấy chịu khó up lên Muare nên sau nửa năm cũng hoàn được vốn.

Câu chuyện thời trang lúc đầu giờ sáng bắt đầu được phe phụ nữ tua lại, với những lời kể của người trong cuộc. Mấy đại diện phái mạnh thì bắt đầu nói

chuyện về mùa bóng mới ở châu Âu. Không khí bữa ăn mừng nhân viên mới thật hài hoà, vui vẻ. Quỳnh vươn tay vết nốt mảy miếng cháy com trộn dưới đáy chiếc nồi gang. Lẽ ra, cô phải thấy chạnh lòng đôi chút vì thái độ của mọi người dành cho hai nhân viên mới lần này thân thiện hơn hẳn so với khi cô vừa vào làm và tự hỏi tại sao lại thế. Nhưng hiện tại, tất cả những gì cô cảm nhận được chỉ là hơi nóng và vị mặn của com. Dù sao thì hai cảm giác ít ỏi này cũng khiến đầu óc trống rỗng của cô có cái cớ hợp lý để chậm rãi vận hành.

Thật tiếc, đúng lúc Quỳnh bắt đầu nghĩ rằng bữa ăn này và cả khoảng thời gian gần một tháng phía trước sẽ cứ trôi qua lững lờ và có thể gọi là bình yên như thế, thì Trang lại sực nhớ ra một chuyện mà cô nghĩ là cực kỳ liên quan và có thể khiến cô bạn cùng lớp cũ trở nên cởi mở hơn. Trang khẽ chạm vào người Quỳnh, nói không to không nhỏ:

- À, hôm trước mẹ cái Phương đến mua hàng của shop tớ đấy. Bác ý bây giờ trông khác lắm, béo hơn, bác ý cứ đòi thử mấy cái áo size M rồi cuối cùng...

Quỳnh nắm chặt cán thìa, gần như bất động. Cô nhìn Trang nhưng không còn nghe thấy lời nào nữa. Giữa quán ăn đông người, cô lại cảm thấy mình rơi vào một khoảng không gian hoang vắng im lìm.

Cả phòng vừa ăn vừa trò chuyện nhàn nhả nhưng cũng chỉ hơn một tiếng là xong bữa trưa. Ai đó đề nghị sang bên đường uống cà phê nhưng không được mọi người tán thành, tất cả quay về toà soạn, tranh thủ chợp mắt hoặc vào Facebook thu hoạch rau củ hay mua đồ cho pet. Quỳnh không ngủ trưa, cũng chẳng chơi game, thậm chí cũng không tựa vào lưng ghế, cứ ngồi thẳng đơ như tượng, thần thờ nhìn ảnh nền Windows trên màn hình. Chợt điện thoại của cô rung lên một nhịp ngắn. Quỳnh cầm nó lên, ngó đăm đăm vào dấu hiệu báo tin nhắn như thể nó là của ai đó để quên.

Một lúc sau, khi màn hình máy tính trước mặt đã chuyển sang chạy screensaver và người ngồi chếch phía sau cô đã bị một cuộc điện thoại nội bộ gọi đi, cô mới chậm rãi cầm lấy máy. “Em ra cho cauthang, toi hơi mệt chút”, tin nhắn không dấu mà hầu như ai cũng có thể luận được một cách dễ dàng này bỗng nhiên biến thành một thứ ngôn ngữ xa lạ với Quỳnh. Cô không chọn reply hay delete, chỉ mân mê dẩy phím bấm một cách vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hôn Em Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Có lẽ Quỳnh sẽ vẫn cứ ngồi như thế cho đến lúc vào giờ làm việc nếu như Đức không xuất hiện. Đứng ở cửa phòng vậy mãi mà cô không quay ra, Đức mở vào sát bàn, hươ tay trước tầm mắt cô. Quỳnh ngước lên, ánh mắt dường như vẫn còn chăm chú vào một điểm nhìn vô định nào đó nhưng miệng đã mấp máy ra một câu tạm gọi là có nghĩa:

- Là anh ạ.

- Thế em tưởng là ai? – Đức thì thào, chỉ ra ngoài hành lang – Ra kia nói chuyện cho to.

Quỳnh phải mất một lát mới xử lý xong thông tin đơn giản đó. Cô đứng dậy, vừa bước sau Đức vừa cố ép đầu óc đang ở tình trạng treo máy của mình tìm ra một câu có nghĩa hơn câu trước. Khi hai người dừng lại bên ô cửa sổ duy nhất ngoài ngạch hành lang, câu ấy vẫn chưa xuất hiện. Nhưng người đối diện với cô là Đức nên câu chuyện không đến nỗi bế tắc. Anh không đợi cô mở lời mà chủ động hỏi luôn:

- Hôm nay em gặp chuyện gì à?

- Dạ?

- Trông hơi đơ! – Đức nhìn cô từ đầu đến chân rồi buông một câu gọn lỏn.

Quỳnh còn ngẩn người, chưa nghĩ ra được câu nào đáp lại lời nhận xét thẳng ruột ngựa của Đức thì anh đã vội vàng “đính chính”:

- À không, không phải hơi đơ, rất đơ mới đúng.

Ngay cả câu pha trò này cũng không gọi được nụ cười xuất hiện trên gương mặt trắng xanh của Quỳnh. Cô chỉ lắc đầu, trả lời bằng một câu lí nhí, chẳng có một tẹo sức thuyết phục nào. Đức cũng không bắt bẻ thêm, chỉ hỏi tiếp:

- Chân em đỡ chưa?

- Đỡ nhiều rồi ạ. – Quỳnh đáp qua loa, cô không định dọa Đức bằng một danh sách những thủ thuật y tế mà hai đầu gối cô đã và sẽ nhận.

- Nhưng tùm lại là làm sao hả em, viêm khớp à? – Đức biết gia đình Quỳnh theo nghề y nên cũng cố gắng tỏ vẻ muốn bàn sâu vào chuyên môn – Em có phải uống thuốc gì không? Hay để anh về trộm của ông già anh ít cao hổ cho em dùng, nhé!

Nếu là bình thường, có lẽ Quỳnh đã giầy nẩy lên rồi thuyết cho Đức một tràng về đa dạng sinh học, về bảo tồn thiên nhiên, về mức độ sai trái của việc sử dụng sản phẩm có được nhờ giết hại động vật hoang dã có nguy cơ tuyệt chủng. Nhưng hôm nay, cô chỉ im lặng lắc đầu. Cô ngoài lại định ngó chiếc

đồng hồ treo gần đó để xem đã đến giờ làm việc chưa, bỗng giật thót mình vì Diệp và Đăng đã đứng đấy từ lúc nào. Diệp nhìn hai người rồi liếc sang Đăng, nói bằng một giọng nửa đùa nửa thật:

- Nhân viên phòng Đăng chủ động và tích cực giao lưu nhì!

- Là em chủ động tích cực giao lưu chị ơi! – Đức cười hì hì.

Diệp tiếp tục đóng vai một người cấp trên thân tình và hài hước bằng cách buông ra vài câu gán ghép ỡm ờ. Thịnh thoảng chị liếc sang bên cạnh, cố nói thêm vào trong câu những chữ như “Đăng cũng thế nhĩ”, “phải không Đăng”... để lôi kéo anh vào câu chuyện, đuổi mắt chị lúng liếng ý nhị, nụ cười ngọt ngào thoát lại nở trên khuôn miệng nhỏ xinh như những nàng geisha trong tranh.

Quỳnh nhìn điệu bộ không thể không gọi là nũng nịu mà Diệp đang trình diễn, cảm thấy càng lúc khó thở với kiểu nhà chữ bát thước theo nhà thiết kế Minh Hạnh của chị. Cô cúi đầu nhìn bóng của bốn người chiếu xuống nền gạch granite sáng bóng, cố hít sâu và đếm từng giây trôi. Thật may cho cô, có một người nữa cũng không thích thú gì với màn thăm hỏi ân cần (hay điệu võ dương oai?) của Diệp. Anh im lặng đợi cho chị tung hứng nốt một câu rồi nói trống không:

- Về phòng làm việc thôi!

Vừa nghe thấy thế, Quỳnh như nhận được lệnh đặc xá, vội vàng gật đầu với Diệp và Đức thay lời chào rồi lách ra khỏi ngách hành lang. Đăng cũng nhanh chóng theo sau cô. Diệp có vẻ hơi chùng hững, chị dừng lại một giây rồi mới cao giọng gọi Đăng. Đợi anh dừng lại, chị mới dùng đũa rút trong túi ra một chiếc thắt lưng da, đi tới ấn vào tay anh. Trước vẻ háo hức tọc mạch của Đức và vẻ cứng nhắc của bóng lưng của Quỳnh, chị mỉm cười, nói bằng vẻ băng quơ cứ như đang nói chuyện thời tiết:

- Hôm trước Đăng quên cái này, lúc đầy muộn quá nên chẳng gọi Đăng quay lại lấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Quỳnh không đi làm, không xin phép, điện thoại cũng ở trạng thái “tạm thời không liên lạc được”. Cả một ngày, Đăng luôn ở trong tình cảnh cố gắng ra lệnh cho bản thân tập trung làm việc. Nhưng xem ra, tâm trí anh hôm nay thật sự chẳng coi chủ nhân của nó ra gì. Ngay cả những tin tức từ những hãng thông tấn danh giá nhất, nói về sự kiện gây xúc động nhất hay quyết định có tầm ảnh hưởng sâu rộng nhất, cũng không khiến anh mấy may quan tâm. Anh đọc duyệt chậm chạp hơn nhưng lại dễ tính hơn với những câu tiếng Việt lủng củng mang giọng văn Google Translate đậm đặc của Lân và những bài dịch độn hàng tấn ảnh sao Hàn của Cúc Anh. Thịnh thoảng, anh lại đưa mắt về phía cabin trống, tự hỏi người vẫn thường ngồi đó giờ đang ở đâu, làm gì, nghĩ gì...

Rồi một ngày làm việc như mơ ngủ cũng kết thúc, Đăng quyết định đến thăm nhà của thủ phạm đã tra tấn tinh thần anh suốt hơn mười tiếng đồng hồ qua. Dù chỉ liếc qua địa chỉ của cô đúng một lần khi đọc hồ sơ xin việc, dù đã qua hơn một tháng, anh vẫn nhớ như in. Đó là một khu tập thể cũ nằm trên một trục đường chính nối từ quận này sang quận khác. Khi Đăng vượt qua một rừng người, một biển xe cộ và một đại dương tiếng ồn lẫn khói bụi để rẽ được vào cổng của khu tập thể, trời đã nhá nhem tối. Hơi nước oi nồng trong không khí và những dải mây vẩn vơ như lời đe dọa về một cơn mưa sắp đổ xuống khiến các bà các cụ đứng tuổi vẫn thường tụ tập la liệt ở sân các khu tập thể mỗi chiều tàn đi gần hết, chỉ còn lác đác vài chị giúp việc đang vừa dỗ trẻ con ăn vừa buôn chuyện với nhau.

Phải mất vài lượt hỏi thăm, Đăng mới tới được chân cầu thang nhà Quỳnh. Anh chần chừ một lát rồi quyết định không đi lên ngay mà gọi thêm một cuộc điện thoại nữa, cuộc điện thoại thứ n cho đúng một số máy, chỉ trong buổi chiều hôm nay. Dường như chủ nhân của số điện thoại nghĩ rằng hết giờ làm việc thì sẽ không còn ai thêm hỏi han gì cô nữa, nên tin hiệu thông. Và tình hình không đến nỗi bế tắc như anh lường trước, vì tiếng “a lô” đã ngập ngừng vang lên sau có mỗi tám hồi chuông.

- Tôi đang ở dưới sân – Phải mất mấy giây, Đăng mới bình ổn được nhịp thở để mở miệng – Em xuống hay để tôi lên?

- Anh... đến đây làm gì ạ?

- Thế em nghĩ tôi đến đây làm gì? – Đăng cau mày, anh không có ý định lao qua đám ùn tắc khổng lồ ở phố Chùa Bộc để tham gia phân hồi đáp vô vị thế này.

- Em đang bị cúm, không tiện gặp ai đâu ạ.

- Để tôi dạy cho em một tip lừa sếp. Đây là nếu em nói dối rằng bị cúm bị sốt, thì ít nhất cũng phải ép giọng xuống sao cho yếu xìu, hoặc giả vờ sụt sịt hắt hơi liên tục. Còn nếu không thể làm thế thì hãy nói là bị dị ứng.

Người ở đầu dây (à mà điện thoại di động không có dây, thôi kệ, cứ viết thế cho nhiều chữ) bên kia im lặng. Có lẽ cô còn bận chiêm nghiệm lời khuyên của anh. Đăng tranh thủ ngay biểu hiện của sự phân tâm đó để hỏi dồn luôn:

- Thế nào, em xuống hay tôi lên?

Khi Quỳnh xuống đến nơi, trời đã tối hẳn, đèn đường đã bật, khoảng sân giữa hai khối nhà tập thể đã vắng hẳn, những người hóng mát, tập thể dục hay dong trẻ con đi ăn đều đã về nhà hết cả. Chiếc xe hầm hố của Đăng dừng chờ vợ dưới một cây dâu da còn anh thì ở cách đó một quãng, quay lưng về phía cô, vừa nói chuyện điện thoại vừa thông thả đi đi lại lại. Tuy khoảng cách không xa nhưng cô chỉ có thể nghe loáng thoáng anh dặn mẹ anh nhớ tra thuốc nhỏ mắt cho ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Quỳnh vươn tay nhặt chiếc lá dâu da rụng trên yên xe, chợt thấy bản thân cũng giống một chiếc lá lìa cành, nhỏ bé, rã rời. Người không thể tự tra thuốc nhỏ mắt hẳn phải là trẻ con. Phải rồi, chắc đó là thằng bé tên Tín mà ngay ngày đầu tiên đi làm cô đã nghe Đức nhắc đến. Đăng không phải là người thích đề cập đến các vấn đề riêng tư, cũng không thích nhân viên làm như vậy. Trong hơn một tháng làm việc chung, cô không nghe anh nhắc về gia đình lần nào. Đến người ưa hóng hớt đưa chuyện và có ô to nhất phòng là Cúc Anh cũng không dám đem anh ra làm “con mồi”, nghe nói cô nàng đã từng phải dịch tới chục tin bài khó trong cùng một ngày, vì ai đó vô tình nghe được tên cơ quan của bố mình bay ra từ cái miệng thóc mách của cô nàng.

Khi Quỳnh vẫn còn đang cố ghép nối những câu nói không đầu không đuôi của Đức hay Cúc Anh, thì Đăng đã nói chuyện xong. Anh quay lại chỗ chiếc xe, lẳng lặng nhìn về mặt mơ hồ của cô, mãi sau mới buông một câu cũng không đầu không đuôi:

- Đừng tin lời chị Diệp!

Dĩ nhiên, Quỳnh không thể hiểu là Đăng đang có ý gì. Cô hơi ngẩng lên nhìn anh. Đèn đường và bóng lá cây làm gương mặt anh có vẻ thâm trầm. Khoảng cách giữa hai người vừa đủ gần để cô thoáng ngửi được mùi khói xăng và mồ hôi trên áo anh. Bất giác, cô cảm thấy có cái gì đó gần giống với bốn năm trước sắp ập đến và hốt hoảng lùi ngay lại, gần như tì hẳn vào chiếc xe. May mà nó đủ nặng nên vẫn đứng vững dù chỉ dựng chân chống bên. Thấy phản ứng của cô, Đăng thờ dãi. Anh xoay người để không đối diện với cô nữa và nhìn vu vơ lên những chùm dâu da lúc lỉu trên cao, cố nói bằng một giọng đều đều bình thản:

- Tôi hôm trước, tôi gặp Diệp ở bar. Chị ấy uống rượu nên không muốn lái xe, nhờ tôi đưa về. Tôi chờ Diệp về. Chị vậy thôi. Cái thất lưng đấy đúng là của tôi, nhưng tôi chỉ để trong ngăn kéo đựng quần áo dự phòng ở bàn làm việc chứ ít dùng. Tôi không biết Diệp lấy nó lúc nào.

Giờ thì Quỳnh đã hiểu là Đăng đang giải thích về chuyện cái thất lưng chiều qua. Cô im lặng tự hỏi, chẳng lẽ anh mất công đến tận đây chỉ để giải thích với cô chuyện này? Cô thì có liên quan gì đâu? Phải, cô là người chứng kiến cảnh Diệp trả nó lại cho anh, với vẻ mặt và giọng nói mà cô chỉ biết dùng đúng một từ tiếng Anh là *flirty* để miêu tả. Phải, sự kiện này giống chiếc áo vắt lên lưng con la đang oằn mình thò nặng, giống cơn gió giật cuối cùng đánh vào tinh thần vốn đã xơ xác như chiếc lều trong bão của cô, khiến cả buổi chiều hôm qua cô như bị mộng du. Phải, cô không thể không thừa nhận, hôm nay cô không thể đi làm, cũng không thể làm được việc gì vì những suy nghĩ đầy xáo trộn và bất an cứ liên tục vẩn lên trong đầu, mà một trong những lý do để những suy nghĩ ấy xuất hiện không dứt chính là sự kiện này. Nhưng tại sao Đăng lại phải giải thích?

Rất tiếc, Đăng không đọc được những câu hỏi đang quay tít mù như đèn kéo quân trong đầu cô. Vẫn bằng giọng đều đều bình thản, anh chuyển sang một đề tài khác:

- Em giống con ốc sên, cứ rúc trong một cái vỏ mà em nghĩ là an toàn, thỉnh thoảng thò đầu ra một chút, thấy động lại vội vàng rụt vào. Em còn định rúc trong vỏ đến bao giờ?

Thật lạ là Quỳnh hiểu những lời này ngay lập tức. Nhưng cô chỉ đủ sức hiểu chứ không đủ sức phản ứng thêm. Tất cả những gì cô làm được là cúi nhìn xuống tay. Vừa nãy, cô nhận điện thoại của Đăng lúc đang nấu cơm, và sau khi nhận lời xuống gặp anh, cô đã thấp thòm, bối rối đến độ nhắm tay mình là cà chua. Chẳng kịp tìm băng urgo, cô chỉ rửa tay sát trùng qua loa rồi chạy xuống đây nên máu không cầm ngay mà loang ra kín đầu ngón tay. Đã lâu lắm rồi cô mới lại nhìn thấy máu. . .

Đăng dõi theo ánh mắt chết lạng của Quỳnh. Thấy vết máu vẫn còn ươn ướt trên ngón tay và gương mặt đau thương của cô, anh phải nghiêng răng hít sâu để không quát ra một câu thật cục cằn. Chưa bao giờ anh muốn mình biến thành nhà khoa học thiên tài trong phim viễn tưởng như lúc này. Cái sinh vật yếu đuối thảm hại trước mặt anh đang cần được tẩy não, khăn cấp, triệt để, thực sự!

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Một lát, dường như đã chắc chắn là mình kiểm chế được cảm xúc, anh mới lên tiếng:

- Em tránh ra.

- Dạ?

- Em tránh ra, tôi lấy xe.

- À, vâng – Quỳnh vội nhích người sang bên. Vẻ mặt phụng phịu như trẻ con không vui được quà của anh làm cô khó hiểu. Cô đã làm gì chọc giận anh ư?

Đặng chẳng nói chẳng rằng, trèo lên xe, nổ máy phóng vọt đi. Quỳnh ngẩn ngơ một lát rồi bước chậm chạp về phía cầu thang dẫn lên nhà. Vừa đi, cô vừa cố dẹp những suy nghĩ tản mạn trong đầu để thử lý giải thái độ thay đổi còn nhanh hơn thời tiết của Đặng. Tại sao đang nói dở, anh lại đột ngột nổi cáu rồi bỏ đi như vậy? Anh vội về nhà ư? Nếu vội thì tại sao lại còn tới đây? Hay hôm nay ở toà soạn đã có chuyện gì xảy ra?

Khi Quỳnh chỉ mới đi hết vài bậc thang, chưa lên được đến chỗ chiếu nghỉ và chưa trả lời được câu nào trong số những câu cô tự đặt ra thì tiếng xe máy âm ỉ đặc trưng đã vang lên càng lúc càng gần, báo hiệu rằng có người nào đó đang trở lại.

Bằng động tác gọn gàng như nhân vật trong truyện tranh, anh gạt chân chống và nhảy xuống xe thật nhanh rồi chạy về phía chân cầu thang bằng tốc độ của một hậu vệ đuổi theo quả bóng đang từ từ lăn qua vạch cầu môn. Quỳnh đứng im nhìn tất cả những diễn biến đó bằng cặp mắt đờ đẫn. Ít giây sau, Đặng đã đứng đối diện cô trên cầu thang. Anh không nói gì (chú thích của “mẹ” anh: vì mồm còn đang bận há ra thờ hồng hộc), chìa cho cô gói bóng và chục chiếc băng urgo. Lúc này, gương mặt Quỳnh mới lộ lên một chút cảm xúc. Cô nhìn mấy thứ trong tay anh, nói lí nhí:

- Nhà em có bông băng rồi ạ.

Đặng hít sâu một hơi để ngăn những tiếng gào thét trong đầu. Giữa không gian tranh tối tranh sáng của cầu thang khu tập thể, một cô gái với đôi mắt phủ sương mù đang nói với anh bằng giọng như muỗi kêu về một điều vô nghĩa. Nếu không biết rõ những gì cô đã và đang chịu đựng, có lẽ anh sẽ nghĩ cô cố tình làm thế để quyến rũ anh và sẽ không ngần ngại giúp cô thành công. Nhưng hơn ai hết, anh hiểu là Quỳnh chẳng có ý gì cả, cô đang ở trạng thái tinh thần rất mong manh với những mảnh ghép ký ức hỗn loạn, đầy tổn thương. Nếu lúc này anh không tự chủ, anh sẽ lại đẩy cô vào một tình thế khó cứu vãn hơn nữa.

- Em ngồi xuống đây! – Cuối cùng thì Đặng cũng dẹp được ý định rất không chính nhân quân tử của bản thân để nói với cô bằng một giọng nhẹ nhàng, bình tĩnh. Anh ngồi bệt xuống một bậc cầu thang và rút chiếc dép đặt xuống bên cạnh cho cô.

Quỳnh máy móc làm theo lời anh nhưng tránh ngồi vào chiếc dép. Đặng thấy nhưng không nói gì, cũng không xỏ lại dép. Anh mở gói bông chia trước mặt cô:

- Em tự làm hay để tôi?

Dĩ nhiên, Quỳnh chọn cách đầu. Cô nhanh chóng dùng bông băng biến ngón tay đứt bết máu thành một ngón tay dán băng urgo sạch sẽ. Xong việc, cô cúi xuống nhặt bông bầm và vỏ giấy nhét vào túi sau của chiếc quần ngắn.

- Cảm ơn anh – cô nói mà không nhìn sang Đặng.

Đặng gật đầu, nhìn xuống khoảng sân nơi chiếc xe đứng chờ vợ. Không khí vẫn như quánchỉ lại vì hơi nước, đã bắt đầu thấy vài tia chớp.

- Mai em đi làm được chưa? – Anh hỏi mà không nhìn cô.

- Rồi ạ. – Cô trả lời mà cả giọng nói lẫn nét mặt đều không có vẻ gì là chắc chắn về điều mình đang nói.

- Nếu vẫn cần nghỉ thì cứ nghỉ thêm một hôm. Ai hỏi thì bảo bị sốt siêu vi trùng.

- Dạ?

- Hôm nay tôi nói với mọi người trong phòng như vậy.

- À, vâng.

Đặng hơi cúi đầu để giấu nụ cười buồn. Cái cách cô phản ứng với hành động “bao che trắng trợn” của anh mới lãnh đạm làm sao! Anh đứng dậy xỏ dép rồi vươn tay ra trước mặt cô. Quỳnh không ngẩng lên nhìn anh, chỉ ngoắt ngoắt vào bàn tay có những vết chai gò lên ở cuối ngón đang chìa ra mời gọi, mãi mới lắc đầu, nói êm như ru:

- Anh cứ về trước đi ạ.

Câu trả lời không nằm ngoài dự kiến, nhưng ngữ điệu mềm dịu khác thường của chủ nhân câu nói khiến Đặng cảm thấy máu trong cơ thể mình đông lại.

Anh quay phắt đi, bước một mạch xuống cầu thang. Trời đang đông, bụi đất bị gió cuốn mù mịt đập vào mặt ran rát, nhưng anh không thèm để ý. Nếu còn ở gần cô, anh cũng không dám chắc mình sẽ còn tự chủ được thêm bao nhiêu phút, hay nói cho sát thực tế hơn là bao nhiêu giây nữa.

Quỳnh đợi đến khi tiếng xe của anh xa hẳn rồi mới vịn tường đứng dậy. Điện thoại trong túi rung lên báo hiệu bố mẹ cô đã bắt đầu sốt ruột nhưng hai đầu gối lại nhàn nhàn đau khiến cô chẳng thể đi nhanh. Vừa đếm từng bước vừa nghe tiếng mưa quất ào ào vào mọi thứ ngoài kia, cô nghĩ về một người đã đi trong mưa với cô và giờ đây đang đi trong mưa một mình, lại thấy như có một miếng chocolate chậm chậm tan chảy trong tâm hồn, đắng mà lại ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

phần viết thêm (1)

Chép từ băng ghi âm lời tâm sự của Đăng (tâm sự với ai thì không biết ;;))

Bố tôi là chuyên gia đầu ngành về môi trường của Việt Nam. Tôi mơ ước được theo nghiệp ông. 18 tuổi, tôi thi vào ngành Công nghệ Môi trường, Đại học Khoa học Tự nhiên, thiếu 1 điểm. Năm đó, bố tôi mới được đề bạt lên chức vụ cao hơn, thứ trưởng bộ Tài nguyên và Môi trường. Theo lẽ thường, nếu bạn có bố là thứ trưởng, số điểm thiếu đó chẳng ngăn cản bạn nhập học. Nhưng bố tôi không hành xử theo lẽ thường, tôi cũng không hy vọng ông làm vậy. Tôi vào học một ngành khối D, khối mà tôi chỉ thi thêm theo lời rủ rê của lũ bạn nhưng lại có kết quả cao bất ngờ. Suốt năm thứ nhất, tôi học chăm chỉ, mong chờ kỳ thi đại học năm sau.

19 tuổi, tôi thi lại. Lần này, kết quả còn kém hơn, tôi thiếu 1,5 điểm. Đứng trong khoảng thời gian cực kỳ thất vọng và tự ti vì bản thân, tôi gặp Điệp. Điệp học trên tôi một khoá, cả thành tích học tập và hoạt động đoàn thể đều vượt trội, là ngôi sao sáng trong trường. Sinh ra và lớn lên ở một huyện nghèo của một tỉnh mãi đến gần đây vẫn còn hàng trăm ngàn người thiếu đói, Điệp có vẻ xốc vác đầy tích cực, luôn cố gắng hết mình, luôn tận dụng mọi cơ hội trong cuộc sống. Chính tinh thần vươn lên quyết liệt đó đã khiến tôi bị hút vào Điệp. Tôi chấp nhận sự thật rằng mình không có duyên với nghề của bố và bước vào năm thứ hai với một thái độ khác hẳn. Kết quả học tập của tôi ngày một tốt hơn. Từ chỗ chỉ cố lấy điểm giỏi để gây ấn tượng với Điệp, tôi đã tìm thấy niềm vui thực sự trong việc học, những môn chuyên ngành càng lúc càng khiến tôi hứng thú, hơn cả Điệp.

20 tuổi, tôi tham gia chuyến đi tình nguyện đầu tiên. Điệp cũng đi nhưng được phân công về một xã khác cách khá xa chỗ tôi. Khi đó, thông tin liên lạc còn khó khăn, điện thoại di động còn là thứ gì đó tương đối xa xỉ, nhất là với sinh viên ngoại tỉnh như Điệp. Suốt hai tuần chúng tôi chỉ biết tin tức của nhau nhờ những lời nhắn gửi ít ỏi qua người này người kia, cảm giác nhớ nhung cứ dồn nén từng chút, từng chút một. Có lẽ vì cảm giác ấy, cũng có thể vì những cảm xúc khó diễn tả nổi lên giữa khung cảnh khác lạ của rừng núi, khi gặp lại nhau trong đêm cuối chuyến đi, tôi và Điệp đã vượt qua giới hạn “yêu nhau trong sáng”. Trở về Hà Nội, tôi muốn giới thiệu Điệp với bố mẹ nhưng Điệp từ chối, bảo là chưa chuẩn bị sẵn sàng. Mặc dù vậy, tôi vẫn bắt đầu suy nghĩ về tương lai, không hay biết rằng Điệp đã có những tính toán riêng.

21 tuổi, tôi bắt gặp Điệp vào nhà nghỉ với một giảng viên trong trường. Trước sự phẫn nộ có phần ngây thơ của tôi và trước ánh mắt coi thường đầy giễu cợt của người mà tôi gọi là thầy, Điệp đã nói một cách khéo léo nhưng cũng rất thẳng thắn, thẳng thắn rằng tôi chỉ là một trong những lựa chọn mà Điệp “cân nhắc vì tương lai”, rằng Điệp không tin gia đình tôi có thể “đỡ dằn” cho Điệp trong cuộc sống sau này. Tôi nghe Điệp nói, bên cạnh sự hụt hẫng, thất vọng còn có cảm giác chua chát, mỉa mai. Chưa bao giờ tôi tưởng tượng được thói quen keep low profile của mình lại dẫn đến kết quả như vậy. Con trai một ông thứ trưởng bị người yêu đá vì sợ gia đình ông không lo được hộ khẩu Hà Nội, công việc và nhà riêng cho con dâu. Tôi chia tay mỗi tình đầu, tự làm mình người ngoại bang bằng những con số càng lúc càng đẹp trong bảng điểm.

22 tuổi, tôi tham gia chuyến tình nguyện cuối cùng trong đời sinh viên và gặp Quỳnh. Giữa Quỳnh và Điệp có một vài điểm tương đồng mơ hồ nào đó mà tôi không thể gọi ra, chỉ cảm thấy thật mâu thuẫn. Một mặt, tôi muốn tránh Quỳnh, như kẻ mới ngã xe nhắm nhắm muốn tránh đoạn đường lấm ổ gà. Mặt khác, tôi lại bịดึงดูด về và cách cư xử không giống ai của Quỳnh thu hút. Quỳnh không xinh, không điệu dáng, cũng không biết những tiểu xảo khéo léo rất riêng của con gái để khiến mình trở nên hấp dẫn hơn trong mắt con trai, vậy mà không hiểu sao tôi luôn bắt gặp mình đối đầu theo từng hành động của Quỳnh.

Mãi sau này, tôi mới hiểu, ở Quỳnh có một điểm rất giống nhưng cũng rất khác Điệp, đó là sự quan tâm chăm sóc đối với những người xung quanh. Điệp quan tâm chăm sóc người khác cực kỳ nhiệt tình và chu đáo, nhưng Điệp chỉ làm khi người ấy, hoặc chính hành động quan tâm ấy, chắc chắn sẽ đem lại ích lợi nào đó cho Điệp. Còn Quỳnh thì quan tâm chăm sóc chỉ vì muốn làm vậy, thấy nên làm vậy, chẳng để ý gì nhiều đến chuyện có được đáp lại hay không.

Nhưng đó là những suy nghĩ khi tôi đã có nhiều kinh nghiệm sống hơn và có dịp quan sát cả hai người; còn khi ấy, suốt nửa tháng tình nguyện, tôi thực sự không biết mình nên làm gì để không để ý đến Quỳnh và không còn nghĩ ngợi về những kỷ niệm tình yêu với Điệp. Tôi tập trung vào những công việc tình nguyện, tự nhủ rằng chỉ cần kết thúc chuyến đi, quay về Hà Nội là mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng một loạt những thứ ngẫu nhiên xảy đến vào hôm cuối cùng ở bản đã khiến mọi cố gắng của tôi trở nên vô nghĩa. Nếu như thầy trưởng đoàn không xuất hiện đúng lúc, có lẽ tôi sẽ không chỉ chiếm đoạt nụ hôn đầu tiên của Quỳnh. phần viết thêm (2)

Vẫn chép từ băng ghi âm lời tâm sự của Đăng

Nụ hôn đến từ một khoảnh khắc không lý trí ấy thực sự là một bước ngoặt trên đường đời, với cả tôi và Quỳnh. Về phía tôi, nó là lý do duy nhất khiến

tôi quyết định không ở lại trường làm giảng viên. Dù thầy trưởng đoàn không báo cáo sự việc đem đó lên khoa cũng như lên nhà trường mà chỉ yêu cầu tôi tự kiểm điểm, rút kinh nghiệm, tôi vẫn chủ động đưa bản tường trình, tự nhận hình thức kỷ luật treo bằng một năm và từ bỏ công việc mà suốt vài tháng trước đó tôi đã chuẩn bị kỹ để đảm đương. Nhờ thành tích học tập cũng như hoạt động đoàn thể tốt, cộng thêm một chút may mắn, tôi trúng tuyển ngay trong lần xin việc đầu tiên, trở thành nhân viên của HDA – một tổ chức phi chính phủ lớn với nhiều dự án trải dài từ Bắc vào Nam.

Mức lương cao, những đồng sự đủ mọi quốc tịch, những dự án mang mục đích tốt đẹp, những chuyến đi liên miên qua hết tỉnh miền núi này đến tỉnh duyên hải khác... cứ cuốn tôi đi. Tôi dần quên Điệp, quên những người bạn chung, quên cảm giác của những lần làm tình vội vã, quên cả cảm giác thất vọng và mĩa mai vốn đậm rĩ trong lòng từ khi chia tay Điệp. Nhưng thật lạ, tôi không quên Quỳnh. Có lúc, thường là vào đêm khuya ở một nơi nào đó rất xa Hà Nội, tôi nhớ cặp mắt mở to hoang mang và đôi môi mềm mại của Quỳnh trong nụ hôn không thể gọi là nhẹ nhàng hơi hột kia, tự hỏi Quỳnh giờ ra sao.

Cuối năm sau, khi quay lại trường lấy bằng, tôi dò hỏi về Quỳnh và được biết là Quỳnh đã chuyển trường, đi du học hay vào Sài Gòn gì đó, chẳng ai nói chắc chắn. Tôi nghe chuyện nhưng không hề liên hệ việc Quỳnh chuyển trường và nụ hôn bị bắt gặp của chúng tôi, nói đúng hơn là có nghĩ tới nhưng lại gạt ngay đi vì cho rằng ngoài thầy trưởng đoàn, cô chủ nhiệm khoa, Quỳnh và chính tôi, không còn ai biết về sự kiện ngấm ngấm đêm ấy nữa. Tôi tiếp tục quăng mình vào những dự án ở HDA, những chuyến đi ngày một dài hơn, đến những vùng đất ngày một xa hơn. Tôi hầu như không còn thời gian để suy nghĩ kỹ hơn về bất cứ điều gì ngoài công việc. Trong một vài khoảnh khắc hiếm hoi thoáng nhìn lại những ngày hè cuối cùng của đời sinh viên, tôi thậm chí còn thấy thanh thản và tự hào vì mình đã hành xử thật đáng hoàng, có trách nhiệm. Tôi không biết rằng hành động tôi vẫn cho là hết sức đúng đắn ấy đã đẩy Quỳnh vào một bi kịch với những vết thương có lẽ không bao giờ bình phục.

Tất cả dần hé lộ một cách thật tình cờ khi tôi vừa thôi việc ở HDA, sang làm quyền trưởng nhóm tin quốc tế tại một tờ báo điện tử. So với công việc thứ nhất của tôi, công việc thứ hai này quả thực nhàn đến trỉ trệ. Nhờ một đồng sự cũ giới thiệu, tôi đi dịch cho mấy đoàn làm phim tài liệu hay phóng sự của đài truyền hình nước ngoài để giết thời gian. Một lần, khi theo đoàn đến quay ở nhà riêng của một chuyên gia Hán Nôm, tôi bắt gặp bức ảnh chụp một cô gái trẻ có gương mặt quen quen trên bàn thờ. Tôi ngỡ ngàng nhưng cũng không có ý định mở lời hỏi về một điều chẳng vui vẻ gì như vậy. Tuy nhiên, trong lúc đoàn làm phim thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, vợ chồng vị chuyên gia Hán Nôm nọ lại hỏi tôi học trường nào ra. Và chỉ bằng một câu trả lời đơn giản theo phép lịch sự, tôi đã khơi lại một câu chuyện, đau thương đấy, nhưng cũng hết sức trớ trêu hoặc vớ vẩn hoặc nực cười... tôi không biết phải dùng từ nào để diễn tả cho chính xác.

Nhân vật chính trong câu chuyện là Phương – người con gái trong bức ảnh trên bàn thờ, cũng là cô bé hay e thẹn nhất trong đoàn tình nguyện mà tôi phụ trách hơn hai năm trước. Còn nhân vật phản diện trong câu chuyện là Quỳnh – người đã lợi dụng sự tin tưởng để cướp bạn trai của Phương, khiến Phương nghĩ quẩn và tự tử. Tôi lắng nghe lời kể nặng nề, thậm chí có phần cay nghiệt của họ, cảm thấy không thể tin được. Việc Phương qua đời khi mới trở về Hà Nội không lâu sau chuyến tình nguyện và việc bố mẹ Phương hoàn toàn chỉ biết người “bạn trai” kia qua lá thư tuyệt mệnh của con gái họ khiến tôi hoài nghi về sự liên quan của chính tôi trong bi kịch này. Tôi quyết định tìm hiểu mọi chuyện.

Việc tìm hiểu chẳng dễ dàng gì. Tôi không thể nghĩ làm, cũng không dám quay lại nhà Phương (tôi vừa không dám khoét sâu vào nỗi đau mất con của bố mẹ Phương, vừa sợ rằng họ sẽ sinh nghi và suy diễn, phản ứng theo hướng tiêu cực hơn nữa), chỉ tranh thủ từng nửa buổi rảnh rỗi một đề về trường và đến các nơi liên quan khác. Ban đầu, tôi thấy mình giống kẻ cắm đầu phi xe vào ngõ cụt. Không ai biết tường tận, không ai nhớ rõ, không ai muốn kể lại, không ai muốn đào xới, lật giở. Sau vài tháng loay quanh mà không có tiến triển, tôi đành cầu cứu bố tôi. Cũng thật kỳ lạ, suốt mấy năm đi học rồi đi làm, tôi chưa hề mở miệng nhờ vả ông chuyện gì, lần đầu tiên quyết định mượn oai cây thế bố lại là vì một mối ràng buộc mong manh mà ngay cả tôi cũng không biết phải định nghĩa thế nào.

Có bố tôi can thiệp, mọi thứ nhanh chóng sáng tỏ, tôi chấp nối tất cả thành một câu chuyện hoàn chỉnh rồi nhận ra rằng mình đã vô tình phạm những sai lầm liên tiếp, những sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, khó có thể vãn hồi. Tôi đã không đủ tinh ý để biết là Phương thích mình, cũng không đủ lý trí để giữ khoảng cách với Quỳnh đến cùng. Tôi không đủ tinh táo để suy luận một chuyện cực kỳ hiển nhiên là ngoài thầy trưởng đoàn hẳn phải có ai đó nữa biết về nụ hôn giữa tôi và Quỳnh. Tôi cũng chẳng đủ thông minh để hiểu rằng việc mình dùng dùng từ bỏ công việc chờ sẵn ở trường sẽ tạo ra vô số những lời đồn đoán mà người con gái ở phía đối diện tôi trong nụ hôn đại đột kia sẽ phải gánh chịu. Với tất cả sự day dứt bất an, tôi bắt đầu điên cuồng tìm kiếm... phần viết thêm (3 – hết)

Ngoài một cái tên và một gương mặt trong trí nhớ, tôi không có một manh mối nào đáng tin cậy để vin vào. Suốt nửa năm trời, tôi lần theo đủ các hướng suy luận, mò mẫm bắt liên lạc với từng trường đại học khu vực phía Nam, hỏi han thông tin về du học sinh từ đủ các mối quan hệ thân sơ, nhưng tất cả mọi nỗ lực đều dẫn đến một kết quả là không kết quả. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện buông xuôi nhưng tâm trí cũng bắt đầu lờn vờn những ý tưởng tiêu cực. Một mặt, tôi lo rằng nỗi day dứt của mình chỉ là thừa thãi, rằng Quỳnh thực ra chẳng bị ảnh hưởng chút gì từ chuỗi sự kiện kia và đang yên ổn vui vẻ trong môi trường mới. Mặt khác, tôi lại sợ Quỳnh đã bị những lời đồn, lời phán xét ác ý dồn ép đến mức nghĩ quẩn như Phương rồi lặng lẽ buông tay khỏi thế gian. Dù mọi suy đoán cứ giằng co trong đầu khiến tôi càng ngày càng thấy mình thiếu tinh táo, dễ nổi nóng.

Mẹ tôi có lẽ không phải người duy nhất nhận ra những biểu hiện chỉ kém bệnh tâm thần một chút của tôi, nhưng bà là người duy nhất dám nói thẳng với tôi về điều đó và ép tôi phải thay đổi. Theo yêu cầu của bà, tôi theo học lớp thư pháp nghiệp dư ở một ngôi chùa gần nhà và nhận nuôi một con chó bị tật. Nhờ hai hoạt động chẳng liên quan gì đến nhau ấy, tôi dần tìm lại được sự bình tĩnh. Tôi vẫn cố gắng nghe ngóng tin tức về Quỳnh và vẫn nhận được những kết quả là con số không tròn trĩnh nhưng không cho phép cảm giác thất vọng trước kết quả ấy dấn dặt cảm xúc của mình nữa mà chỉ nghĩ đơn giản rằng duyên của chúng tôi có lẽ chưa đủ sâu để gặp lại.

Rồi cũng đến lúc cuộc đời cảm thấy đánh đổ trêu chọc tôi như vậy là đủ. Sau gần bốn năm, tôi nghe cái tên quen thuộc mà mình vẫn tìm kiếm lâu nay vang lên ở một nơi cũng rất quen thuộc, ngôi chùa nơi tôi học thư pháp.

Đó là một buổi chiều Chủ nhật đầu mùa hè, trời đã hơi oi bức, lớp học thư pháp vừa tan, bố mẹ đi vắng nên tôi không về nhà ngay mà nán lại, ngồi ở bờ hồ phía sau chùa hóng mát. Cách chỗ tôi một quãng, thầy giáo dạy thư pháp của tôi đang trò chuyện với sư trụ trì và sư muội của thầy, một thư pháp gia nữ còn khá trẻ, người thỉnh thoảng vẫn qua chùa để tặng sách vở quần áo cho nhóm trẻ mồ côi mà trụ trì nhận nuôi. Tôi có chào hỏi xã giao vài lần nhưng cũng không rõ nghề chính của chị là gì. Ba người đang trò chuyện thì chị có điện thoại nên tránh ra gần phía tôi đang ngồi để nhận cuộc gọi. Tôi nghe tiếng được tiếng mất thì biết là chị làm giảng viên đại học, còn người gọi đến đang phải chỉnh sửa sai sót gì đó về điểm thi của môn chị dạy. Nội

dung cuộc nói chuyện làm tôi nhớ về công việc mà mình suýt làm và cảm thấy không thoải mái. Đúng lúc tôi đứng lên định đi về thì nghe thấy chị đọc ra mấy cái tên sinh viên, trong đó có một cái tên không phải thật kêu nhưng cũng không quá phổ biến – ‘Phạm Thuý Quỳnh’. Và tôi cứ đứng sững sờ tại chỗ.

Phải ngập ngừng mất vài hôm, tôi mới dám liên lạc với chị Thu – sư muội của thầy giáo, kể cho chị nghe về chuyện xảy ra bốn năm trước. Chị đã dành thời gian lắng nghe toàn bộ những gì tôi thu thập, suy đoán, với một thái độ điềm tĩnh và cảm thông hiếm gặp. Chị cũng nói cho tôi tất cả những gì chị biết về cô sinh viên tên Quỳnh của chị. Cô gái ấy không phải là một người xinh đẹp hay xuất sắc nổi bật nên cũng không gây ấn tượng đặc biệt cho chị – một giảng viên môn phụ – và vì thế nên thông tin vô cùng ít ỏi. Tôi không thể xác định đó có phải là Quỳnh mà tôi đang tìm hay không. Đúng lúc đó, toà soạn mở đợt tuyển dụng, tôi bỗng vớ được một lý do vô cùng chính đáng để gặp và xác định xem Quỳnh – sinh viên vừa tốt nghiệp của chị Thu – có phải cũng là Quỳnh trong ký ức của tôi hay không. Sau đó thì tất cả diễn ra như bạn đã biết...

Giờ đây, tôi và Quỳnh yêu nhau. Cuộc đời Quỳnh đã lật sang một trang khác, cuộc đời tôi cũng vậy. Rồi đây, sẽ còn rất nhiều trang của cuộc đời được lật giờ. Tôi không biết chúng tôi có thể nắm tay nhau đến tận khi chữ ‘the end’ xuất hiện hay không. Có thể rồi đây Quỳnh cũng sẽ giống như Diệp, một ngày kia nhận ra tôi không phải Mr. Right của em. Có thể rồi đây chúng tôi cũng sẽ giống như muôn vàn đôi tình nhân khác, chia tay vì những thứ hết sức vụn vặt tầm thường. Có thể rồi đây lại một biến cố trở trêu khác khiến chúng tôi một lần nữa lạc mất nhau trên đường đời. Chẳng sao cả! Điều quan trọng là chúng tôi, Quỳnh, tôi và Tin Tộc, đang ở bên nhau, giây này, phút này...

Bạn đang đọc truyện *Để Hôn Em Lần Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.